

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIG.1

FIG.2

BROSİS

KÂĞIT BÜYÜCÜSÜ

CHARLIE N. HOLMBERG

Ücretsiz E-Kitap A... - <http://www.kantey.org>

BENZERSİZ BÜYÜLER, KEŞFEDİLMEMİŞ SIRLAR VE İNSAN YAPIMI HER MALZEMENİN CANLANDIRILDIĞI BİZEMLERLE DOLU BİR DÜNYA, YEDİDEN YETMİŞE TÜM OKURLARI BEKLİYOR!

1 900'lerin Londrası'nda Tagis Praff adlı bir büyücülük okulundan birincilikle mezun olan Ceony, bir kâğıt büyücüsü olarak karanlık ile aydınlığın, gerçek ile hayalin, yaşam ile ölümün hesaplaşmasına tanıklık eder. Ta ki sıra kendisine gelinceye dek...

Charlie N. Holmberg'in ilginç ve karmaşık karakterlerle zenginleştirdiği **Kâğıt Büyücüsü** üçlemesinin bu ilk romanı, hızlı ve tehlikeli bir dünyada fantastik roman seven okurları benzersiz serüvenlere davet ediyor.

HARRY POTTER HAYRANLARININ SİHİRLİ BİR DÜNYAYA BAŞKA BİR AÇIDAN BAKABİLECEKLERİ BİR ROMAN. BU ESERDE BÜYÜLÜ, ROMANTİK VE AYNI ZAMANDA, ÜRKÜTÜCÜ MACERALARLA DOLU BİR ALEMİN İÇİNE SÜRÜKLENDİĞİNİZİ HİSSEDECEKSİNİZ.

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2273-4

9 789752 122734

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE PAPER MAGICIAN

YAYIN HAKLARI

© 2014 CHARLIE N. HOLMBERG
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM / ŞUBAT 2017 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 – 975 – 21 – 2273 – 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KÂĞIT BÜYÜCÜSÜ

BURÇAK AS 03.04.2017

CHARLIE N. HOLMBERG

TÜRKÇESİ
FUNDA AKKAYA

Hayatımdaki bütün büyülerin kaynağı olan kocam Jordan'a...

Birinci Bölüm

Ceony son beş yıldır metal büyücüsü olmayı hayal etmişti.

Fakat Tagis Praff Büyücüler Okulu'nun çoğu mezunu, büyülerinde kullanacakları materyalleri kendileri seçerken her nedense Ceony'ninki çoktan belirlenmişti. Büyücü Aviosky bunun nedenini, "Yeteri kadar kâğıt büyücüsü yok," diyerek açıklamıştı.

Büyücü Aviosky'le konuşalı birkaç gün olmuştu ama Ceony'nin gözleri hâlâ yaşlıydı. "Kâğıt harika bir malzemedir," demişti Büyücü Aviosky. "Ancak son zamanlarda kâğıda ilgi azaldı. Bu alanda faaliyet gösteren sadece on iki büyücü kaldı. Bu yüzden, öğrencilerimizin bir kısmını bu alana yöneltmekten başka çaremiz yok. Üzgünüm," diye de eklemişti.

İşte böylece ilgi alanı belirlenmiş oldu. Bu sözler onun kalbini kırmıştı. Ama bu saatten sonra yapacak bir şey yoktu. Büyücü Emery Thane'in evine çoktan varmıştı bile. Evin önünde durmuş içinden keşke kalbim kırılacağına tamamen dursaydı diyordu.

Evin ucubeliğini seyrederken bir yandan da valizinin ahşap sapını sıkı sıkı tutuyordu. Hayal ettiğinden daha da kötü bir

ev duruyordu karşısında. Thames Nehri'nin bu yakasındaki tek kâğıt ustası olan Büyücü Thane'in, Londra'nın kasvetli bir kenar mahallesinde yaşıyor olması yeterince kötü değilmiş gibi evi de korkunç bir hikâyeden fırlamış gibi duruyordu. Kara duvarları, altı katlı bir bina yüksekliğindeydi. Ceony anayoldan ayrılan toprak yola adımını attığı sırada aniden esen uğursuz rüzgâr, duvarların yıpranmış boylarını parmaklarıyla soydu. Evin, bir iblis tacını andıran eğri büğrü üç adet kulesi, kulelerden birinin doğuya bakan tarafında da büyük bir delik vardı. Karga mı saksağan mı olduğu belli olmayan bir kuş, yıkık bir bacanın arkasında ötüyordu. Ceony saymıştı, evin yedi penceresi vardı. Her bir pencere, zincirlenmiş ve kilitlenmiş siyah kepenklerin arkasında saklıydı. Kepenklerden en ufak bir mum ışığı dahi sızılmıyordu. Geçmiş yılların kışından kalma kuru yapraklar çatının oluklarını doldurmuş ve tıkamış, siyah kiremitlerin de üstünü kaplamıştı. Ayrıca çatıdan sirke ve ter gibi kokan bir şey damlayıp duruyordu.

Evin bahçesinde ne bir çiçek ne çimen ne de çakıl taşları vardı. Küçük bahçede yalnızca iri kaya parçaları ve işlenmemiş kupkuru bir toprak. Toprak, öylesine kuru ve çoraktı ki tek bir ot bile yetişmezdi. Evin, tek menteşesi üstünde duran dış kapısına giden yolu oluşturan karolar kırılmış ve ters dönmüş haldeydi. Verandanın kırık dökük ve ağarmış tahta döşemelerine basıp zili çalma düşüncesi Ceony'yi korkuttu, çünkü döşemelerin onu taşıyabileceğini pek sanmıyordu.

Evin halini gören Ceony, "İşte şimdi mahvoldum," diye mırıldandı.

Ona eşlik eden Büyücü Aviosky kaşlarını çattı ve, "Bir büyücünün evinin yalnızca dış görünüşüne bakarak kesin yargılara varmayın Bayan Twill. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz," dedi.

Ceony yutkundandı ve başını evet dercesine salladı. Büyücü Aviosky'nin ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu fakat o an

bilmezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Karanlıklar içindeki uğursuz şato sanki onu yansıtıyor gibiydi, çünkü son birkaç gündür her şey ters gitmişti. Dün gece kaldıkları otelde ne kadar kâğıt varsa hepsini toplayıp şöminede tek tek yakmak galiba ona uğursuzluk getirmişti. Büyücü Aviosky o sırada lobide bir haritayı incelemekle meşgul olduğu için Ceony'nin kâğıtları yaktığını görmemişti. Büyücü Thane'in evi belki sadece Ceony'yi yansıtmakla kalmıyor, onun hayal gücünü ne kadar çok geliştirmesi gerektiğine dair bir kanıt da sunuyordu.

Genç kız derin bir iç çekti. On dokuz yıllık hayatında belli bir yol kat etmişti, ama başardığı her şey şimdi uçup gidecek onu yapayalnız ve bomboş bırakacaktı. Tüm hedefleri artık basit bir kâğıt parçasına indirgenmişti. Bundan sonraki günlerini defter tutarak ve eski kitapları okuyarak geçirecekti. Hayattaki bütün eğlencesi, ulaştıkları adreste kendiliğinden açılan mektuplar yazmak olacaktı. Büyücü Aviosky, Ceony için cam, metal, plastik hatta lastik gibi malzemelerden birini seçebilecekken *kâğıdı* seçmişti. Belli ki Aviosky kâğıt sanatının yok olma nedenini anlamamıştı. çünkü bu sanatın kaybolma nedeni kişiye kazandırdığı kabiliyetin tamamen işe yaramaz oluşuydu.

Küçük bir çocuk gibi Büyücü Aviosky'nin peşi sıra sürüklenmek istemeyen Ceony omuzlarını dikleştirdi ve bahçe kapısına giden yolda ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Çitler, toprağa ters saplanmış mızrakları andırıyordu. Hepsi birbirine dikenli tellerle bağlanmışlardı. Attığı her adımda rüzgâr daha da kuvvetleniyordu. Ceony bahçe kapısına uzandığı sırada rüzgâr az kalsın şapkasını uçuracaktı.

Karşısındaki manzara birdenbire öylesine değişti, ki Ceony korkudan sıçradı; valizi neredeyse elinden düşecekti. İlk, çok eskiden kalma malzemelerle oluşturulmuş çitlerin yerini aniden tel örgüler aldı. Güneş, bulutların arkasından kendini gösterdi.

sert rüzgâr ise yatışarak adeta hafif bir esintiye dönüşmüştü. Sonra, karşısında duran sarı tuğlayla inşa edilmiş üç katlı bir ev halini aldı. Bütün pencerelerin kepenkleri açıldı ve hepsi de beyaz renkteydi. Veranda ise, üstünde bir at sürüsünün tepineceği kadar sağlam görünüyordu.

Ceony elini kapıdan çekti. Gördüğü değişim karşısında gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. İçinden bir ses, bahçe kapısını açtığı zaman tüm bu gördüklerinin yok olacağını söylese de kapıyı açtıktan sonra hiçbir şey değişmedi. Evin kapısına giden yol hâlâ topraktı fakat iki tarafında yer alan sivri kayaların yerinde kırmızı, mor ve sarı laleler sıralanmıştı.

Gözlerini kırıştıran Ceony kapıyı tutmayı bıraktı ve bahçede ilerlemeye başladı. Uzaktan gördüğü lalelerin aslında gerçek olmadığını fark etti. Bahçedeki her bir çiçek kâğıttan yapılmıştı ve lalelerin taçyaprakları kusursuzca şekillendirilmişti. Laleler o kadar sahiciydi ki bir bulut, öğle güneşini kapattığı sırada lalelerin tümü taçyapraklarını hafifçe kapattı. Gerçek çiçek olmak için çok çabalıyor gibiydiler.

Sonra Ceony'nin gözüne tel örgülere tutturulmuş kâğıt şeritler ilişti. Onların gerisinde ise bir insan boyundan uzun ve onu buraya getiren faytondan daha geniş kâğıtlar vardı. Tabii ya, tüm bunlar da bir illüzyondur. Genç kız, geçen kış okulda casusluk üzerine aldığı bir dersi hatırladı. Derste sunum yapan biri, kâğıt bebeklerin bir gizlenme yöntemi olarak nasıl kullanıldığını anlatmıştı. Fakat Ceony benzer bir taktiğin kocaman bir evi gizlemek için kullanılabileceğini hiç düşünmemişti.

Büyücü Aviosky, Ceony'nin yanına geldi. İpek eldivenlerini, parmaklarından tek tek çekerek gelişigüzel bir şekilde çıkardı. Ceony'yi şaşırtan değişim onu zerre kadar etkilemediği gibi Ceony'nin şaşkınlığını da ona karşı üstünlük kurmak için kullanmadı.

Genç kız, Büyücü Thane'in onları kapıda karşılayacağını düşünmüştü, ama ortada kimse yoktu. Bu arada kapı, dönüşümün etkisiyle ahşap ve açık kahverengi bir hal almıştı.

Belki o kadar da fena biri değildir, belki sadece çılgının tekidir, diye düşündü Ceony.

Ardından, kâğıt çiçeklerin yanından geçti ve kapıya varmak için basamakları çıktı. Ceony'nin hemen arkasında duran Büyücü Aviosky kapıyı kararlılıkla çaldı. Bir metre altmış santimetrelik boyunun izin verdiği ölçüde uzun görünmeye çalışıyordu. Dalgın dalgın saçlarına dokundu. Aviosky'nin saçları, çiğ bir yer elması rengindeydi. Gevşek örgüsünü sol omzunun üstüne atmış, o sabah, saçma bilerek hoş bir şekil vermemişti. Bunun yanı sıra ne en güzel elbisesini ne de üniformasını giymeyi tercih etmişti. Çünkü ortada onun heyecanlanmasını gerektirecek bir şey yoktu, dolayısıyla niçin özenli giyinsindi ki? Büyücü Thane'in, Büyücü Aviosky için özel bir karşılama hazırlamadığı belliydi.

Birden kapının tokmağı çevrildi; oysa içeriden hiç ayak sesi gelmemişti. Kapı açılır açılmaz Ceony çılgılığı bastı ve bir adım geri çekildi. Onları kapıda karşılayan Büyücü Thane değil, bir iskeletti.

Büyücü Aviosky bile şaşırmıştı fakat şaşkınlığını yalnızca dudaklarını sıkarak ve büyük burnunun üstünde duran yuvarlak çerçeveli gözlüklerini düzelterek gösterdi. "Hımm," dedi.

İskeletin gözsüz kafası mekanik bir şekilde aşağı ve yukarı baktı. Elini kalbinin üstüne götüren Ceony bir metre seksen santim boyundaki iskeletin bütünüyle kâğıttan yapılmış olduğunu fark etti; iskeletin kafası, omurgası, kaburga kemikleri ve bacakları tamamen kâğıttandı. Yüzlerce, muhtemelen binlerce beyaz kâğıt parçası rulo haline getirilip katlanmış ve bu kâğıt parçaları iskeletin çeşitli eklem yerlerini bir araya getirmek için birbirine tutturulmuştu.

“Büyücü Thane tam bir deli,” dedi Ceony ama bu kez içinden geçeni sesli olarak ifade etmişti. Bunun üzerine Büyücü Aviosky burnunu gürültülü bir biçimde çekerek genç kızı kibarca azarladı.

Kapıda duran iskelet, onlara yol açmak için kenara çekildi.

“Acaba daha başka sürprizler var mı?” diye sordu Ceony içeri girerken. Dar kapıdan geçip eve girerken iskelete mümkün olduğunca değmemeye çalışıyordu. Eve girer girmez ise eskimiş ahşap kokusuyla dolu uzun bir koridor onları karşıladı. Koridor-da, ikisi sağ birisi sol tarafta olmak üzere üç oda vardı. Sağdaki ilk kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu. Odadaki eşyalar her ne kadar karmakarışık görünselerde aslında hepsi belirli bir düzene göre yerleştirilmişti. Şamdanlardan, kitaplara kadar her şey raflara özenli bir şekilde tıktırılmış, kil okarınalar, file file misketler ve onlarca kitap şömine rafının üstüne sıra sıra yığılmıştı. Ceony odadaki her bir ayrıntıyı inceledi. Ayrıntılar onun gözünden hiç kaçmazdı; örneğin kanepenin üstündeki kırlent yırtık pırtıktı. Bu da demek oluyordu ki Büyücü Thane kanepenin sol ucunda oturmayı ve arkasına yaslanmayı tercih ediyordu. Köşede ise ufak bir rüzgâr çanı asılıydı. Bu çanın orada asılı olması biraz garipti, çünkü oturma odası rüzgâr almıyordu. Bu odaya rüzgârın girebilmesi için Büyücü Thane’in oda kapısını açması gerekirdi, ki ancak o zaman oda, çok az da olsa rüzgâr alabilirdi. Hal böyle olunca Büyücü Thane’in rüzgâr çanının sesini değil görüntüsünü beğendiği sonucuna vardı.

Büyücü Thane hakikaten çatlaktı.

Köşedeki sehpanın üzerinde bir yığın okunmamış mektup düzenli bir şekilde duruyordu. Onların hemen yanında ise bir müzik kutusu ve aynı hizada duran metal bir yapboz vardı. Ceony bir kâğıt büyücüsünün bu kadar düzenli olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu düzen onu biraz rahatsız etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koridorun sol tarafındaki odanın kapısı kapalıydı, kim bilir kapalı kapının ardında nasıl bir oda vardı. Koridorda biraz daha ilerleyip bu odaya girmek yerine hayli yüksek bir sesle, "Büyücü Thane! Misafirleriniz geldi ve kanlı canlı birinin onları karşılamasını bekliyorlar!" dedi.

Kâğıt iskelet, onların arkasından oturma odasının kapısını kapatırken Büyücü Aviosky, "Bayan Twill! Saygısızlık etmeyin!" diye fısıldadı.

"Ama misafirleri karşılamamak da bir terbiyesizlik değil midir?" diye sordu Ceony ve bu sorunun biraz çocukça kaçması onun hiç hoşuna gitmedi. Boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Biraz gerginim de," dedi.

"Hiç belli olmuyor doğrusu," diyerek Ceony'yi iğneledi Büyücü Aviosky. Tam o sırada, sağdaki ikinci kapıdan biri çıkıverdi. Elinde de resmi kayıt defterlerine benzer bir defter vardı.

"Misafirlerimiz gelmiş bile," dedi adam ve elinde açık duran defteri kapattı. Defteri kapatırken oluşan hafif esinti adamın dalgalı saçlarını savurdu. Lirik bariton ses tonuyla, "Kapının çalınışından anlamalıydım," dedi.

Ceony, adamın sözlerine aldırmayarak valizine daha sıkı sarıldı. Yine de, "Acaba bizimle alay mı ediyor," diye kendi kendine sormadan duramadı.

Büyücü Thane, Ceony'nin umduğundan daha genç duruyordu. Otuzlu yaşlarındaydı. Ayrıca zahmet edip güzel bir kıyafet bile giymemişti. Üstünde ne bir büyücü kıyafeti ne de şık bir takım vardı. Boğazlı sade bir kazak, ayak bileklerine kadar uzanan ve üstüne bol gelen çivit mavisi ince bir cüppe, bir de kumaş pantolon giymişti. Sıradan bir insan gibi görünüyordu. Ten rengi ne açık ne de koyuydu. Boyu ne kısa ne de uzundu. Ne zayıf ne de şişmandı. Siyah saçları kulak memesi hizasındaydı ve dağınıktı. Favorileri ve kemerli bir burnu vardı. Onunla ilgili tek sıra dışı

şey ise gözlerinin parlaklığıydı; yaz yaprakları kadar yeşil ve öylesine ısl ııldılar ki sanki gözlerinin arkasına ışık yerleştirilmiş gibiydi.

Büyücü Thane yüzünde tek bir tebessüm ve mimik olmaksızın genç kıza baktı. Fakat Ceony, Büyücü Thane'in ısl ısl gözlelerinden onun hayli şaşırdığını okuyabiliyordu. Ama emin olamadığı bir şey vardı: Büyücü Thane, Ceony'ye mi yoksa kendine mi şaşırmıştı, bilemedi.

"Büyücü Thane," dedi Büyücü Aviosky ve başıyla onu selamladı. Ceony bu ikisinin birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıklarını merak etti. "Bu Bayan Twill, size telgrafta bahsettiğim kişi," diye ekledi Büyücü Aviosky.

"Ah, evet, evet," dedi Büyücü Thane ve elindeki defteri, kânenin yanındaki mektup yığınının üstüne bir hızla koydu. Arkasına döndü ve Ceony'yle göz göze geldi. "Ceony Twill, dört kardeşin en büyüğü ve okul birincisi. Bu arada, bu yıl o hapishaneden kaç öğrenci mezun oldu?" diye sordu.

Genç kız şapkasını düzeltti, aslında elini kolunu nereye koyacağını bilmediği için böyle yapmıştı. "Yirmi iki," diye cevap verdi.

"Yine de büyük başarı," dedi Büyücü Thane umursamaz bir tavırla. "Neyse ki okuldaki çalışma alışkanlığını burada uygulayabilirsin," diye konuşmasına devam etti.

Ceony yalnızca kafasını onaylarcasına salladı. İyi bir çalışma alışkanlığı vardı ve bununla gurur duyardı. Fakat zaten ödevler ona her zaman kolay gelirdi. Zehir gibi bir hafızaya sahipti. Öyle ki bir şeyi hatırlaması için bir veya iki kere okumak ona yetiyordu. Bu özelliği sayesinde birçok zor ve sıkıcı dersi başarıyla geçmişti. Keskin hafızasının ona burada da yardımcı olmasını umuyordu.

Büyücü Aviosky boğazını temizledi ve sessizliğin uzun sürmesine fırsat vermedi. "Ceony'nin yeni üniforması valizimde. Bağlanma büyüsunü hazırlamışsındır umarım," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Elbette,” diye cevap verdi Büyücü Thane ve elini umursamaz bir tavırla sallayarak konuyu geçiştirdi. Sonra Ceony’ye baktı. “Belki, evdeki kâğıt büyüsü örneklerini görmek istersin,” dedi.

Genç kız, kendini kötü hissediyordu. Bu adam, onun geleceğini umursamaz bir el hareketiyle ne kadar da kolay yok edebilmişti. Bir materyale bir kere bağlandıktan sonra artık geri dönüşü olmazdı, yani oluşan bağ bir ömür boyu sürüp gidecekti. Bu yüzden Ceony olası bir kaçış yolu aradı, çaktırmadan arkasındaki kâğıt iskelete baktı ve kendini çaresiz hissetti. Kendine kâğıttan hortlaklar yapan bir insanın evini hayaletler ne diye sarsındı ki?

“Jonto, nefes almayı kes!” dedi Büyücü Thane ve iskelet birdenbire kâğıttan bir kemik yığınınna dönüştü. İtinayla şekillendirilmiş kafatası da kâğıt yığınının en üstünde kaldı. Ceony yığından bir adım uzaklaştı. Ne tür bir zihniyete sahip adam kendine kâğıttan bir kâhya yapardı ki? Yeryüzünde kapıya bakacak insan mı kalmamıştı sanki?

“Yalnız mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Ceony.

“Evet, böylesi benim için daha iyi,” dedi Büyücü Thane ve onlara koridorda eşlik etti. “Burası çalışma odası,” diyerek kapısı kapalı olan soldaki odayı işaret etti ve sağdaki ikinci kapıyı göstererek, “Şurası da yemek odası,” diye ekledi.

Genç kız, ağır adımlarla Büyücü Thane’i takip ediyor, koridordaki köşeyi de çaktırmadan kontrol ediyordu, çünkü kâğıttan yapılmış başka bir varlık birden karşısında belirebilir ve onun ödünü patlatabilirdi.

Fakat korktuğu gibi olmadı. Köşeyi dönünce karşısına kısa bir koridor çıktı. Koridorun duvarlarında aynalar asılıydı, ayrıca bir oturak ve üstünde boş vazo bulunan gösterişsiz bir şifoniyer de vardı. Tavan ile duvarların arasını ise üçgen şeklinde katlanmış, camgöbeği ve sarı renkteki kâğıtlar süslüyordu. Koridor, küçük ve her şeyiyle dört dörtlük bir mutfığa çıktı. Mermer tezgâhta

bir evye vardı. Koyu renkteki ahşap mutfak dolapları oldukça hantal görünüyor olmasına rağmen çalışmak için yeterli alan sağlıyordu. Lavabonun üstündeki metal tavan askısı, ufak tencere ve tavaları taşıyordu. Tencere ve tavaların kararmış altlarından epey sık kullanıldıkları anlaşılıyordu. Metal askının etrafında, iskelet Jonto'nun kemiklerine çok benzeyen kâğıttan yapılmış bir sarmaşık vardı. "Bu sarmaşık bir işe yarıyor mu, yoksa buraya tıklmış ve insanlardan uzak yaşayan kâğıt büyücüsünün can sıkıntısından yaptığı bir şey mi?", "Acaba bu evdeki kâğıt dekorlardan kaç tanesi büyülü ve kaç tanesi işe yaramaz birer süs?", "Buradaki günlerimi kâğıtlardan dekorasyon yaparak mı geçireceğim?" gibi birbirini ardına sorular zihnini meşgul etmeye başladı.

Aklındaki soruları savuşturduktan sonra mutfağı dikkatle incelemeye koyuldu. Büyücü Thane'in mutfağında Ceony'nin daha önce hiç görmediği dar, modası geçmiş ancak kaliteli görünen bir fırın vardı. Genç kız kâğıt büyüsü konulu derslerden arta kalan zamanında buraya kaçıp bir şeyler pişirebileceğini düşünmüştü. Zaten eğer burs almamış olsaydı ikinci planı aşçılık okuluna kayıt olmaktı. Aşçılık okulunun harç ücreti, Tagis Büyücüler Okulu'nun talep ettiğinden yüzde on daha azdı. Ceony de zaten yemek konusunda maharetliydi. Bu yüzden o zamanlar aşçılık okuluna kabul edileceğinden oldukça emindi.

Mutfaktan çıktıktan sonra yemek odasına girdi. Kâğıttan yapılmış yüzlerce kuş tavana ipliklerle asılmıştı; kâğıt kuşlar neredeyse canlı gibi görünüyordu. En ufak bir hışırtı çıkarmadan, altında yün halı bulunan kare şeklindeki sade bir masanın üstünde sallanıyorlardı. Masanın yanında koyu kahverengi ahşap bir büfe vardı. Büfenin içi, tabaklar, kitaplar, peçeteler, kavanozlar ve sürahilerle tıka basa doluydu. Hepsi o kadar iç içe geçmiş bir haldeydi ki içlerinden birini olduğu yerden çekip almak hepsinin yere düşmesine sebep olabilirdi. Vitrinin üstünde ise kâğıttan ya-

pılmış garip görünüşlü topraklar ve daha ufak kâğıt topraklardan oluşturulmuş külâhlar vardı. Bütün bu eşyalar Ceony'nin gözünü yordu. Ev, bu kadar eşyayla dolu olmasaydı daha hoş bir havaya sahip olabilirdi.

Masanın kenarında duran parşömen yığınının doğru yürüdü ve elini yığının üzerine koydu, bahçenin çitlerindeki kâğıt illüzyonları düşündü. "Bahçenizi çevreleyen çitler çok korkunç," dedi.

Yemek odasına girdikleri sırada Büyücü Aviosky, Ceony'ye ikaz niteliğinde bir bakış fırlattı. Büyücü Thane ise sadece, "Ya evet, hakikaten hoş çitler, değil mi?" diye karşılık verdi.

Thane önden giderek uzun kolu olan kapıyı açtı. Kapı açılınca dik basamaklı bir merdiven görüldü. "Beni takip edin lütfen," dedi Büyücü Thane.

Ceony, Büyücü Thane'in peşinden merdivenleri çıkmaya koyuldu. Valizi hâlâ elindeydi. Tam dokuzuncu basamağa gelmişti ki basamak, onun ağırlığıyla gıcırdadı. İkinci kata vardığında ise artık çok yorulmuştu.

"İşte senin odan," dedi Büyücü Thane ve işaret ettiği odanın kapısını açtı. "İstersen, valizini odana bırakabilirsin," diye de ekledi.

Ceony eşikten içeri adımını atınca, bu odanın o ana dek gördüğü diğer odalarla taban tabana zıt olduğunu fark etti; odadaki tüm raflar bomboştu. Ne istiflenmiş ne üst üste yığılmış eşyalar ne de süs eşyaları vardı. Fakat halıdaki izlere bakılırsa kısa bir süre önce bu odaya ya mobilya yerleştirilmişti ya da önceden burada bulunan bazı mobilyalar dışarı çıkarılmıştı. Belli ki Büyücü Thane, Ceony'nin geleceğini bir hafta önceden haber almış olmasına rağmen bu odayı alelacele hazırlamıştı.

Odanın tuhaflığı yalnızca rafların bomboş olmasıyla kalmıyordu. Odada ne duvarları ne de tavanı bezeyen kâğıt süslemeler vardı; her yer bomboştu. Çift kişilik sade bir yatak, odadaki tek

pencerenin önüne yerleştirilmişti. Pencerenin hemen yanındaki duvara da üç adet raf monte edilmişti. Yatağın ucundan birkaç adım ötede ise tek çekmeceli sade bir çalışma masası yer alıyordu. Bunların yanı sıra odada, Ceony'nin birkaç parça giysisini yerleştirmesine yetecek büyüklükte ufak bir giysi dolabı ve üzerinde kulplu bir şamdan bulunan küçük bir sehpa vardı.

Burası, Ceony'nin Tagis Praff'taki odasından daha büyüktü büyük olmasma fakat bu odadaki raf sayısı daha azdı. Her iki odayı karşılaştırdınca odasının daha samimi ve daha misafirperver olduğunu düşündü. Galiba okuldaki odasını okulu kazanaarak hak ettiği için ona böyle geliyordu. Şimdi orada olmayı çok isterdi.

"Teşekkür ederim," diyebildi ve valizini yere bıraktı. Sonra aklına valizine koyduğu 1845 yılı üretimi Tatham marka tabanca geldi. Ceony metal büyücüsü olmayı planladığı için babası bu tabancayı ona mezuniyet hediyesi olarak almıştı. Kimse görmesin diye de valizini daha sonra açmaya karar verdi. Büyücü Thane'i epey bekletmiş olmalıydı, çünkü ne de olsa ev gezmesi daha bitmemişti.

Ceony odasının kapısını kapattığı sırada Büyücü Thane evi tarif etmeye devam etti. "Aşağı katta da tuvalet, benim odam ve kütüphane var," dedi. Sonra koridorun sonunda durdu. Durduğu yerde yine bir merdiven vardı. Büyücü Thane, Büyücü Aviosky'ye dönerek, "Bağlanma büyüsunü burada uygulayacağım," dedi ve kütüphaneyi işaret etti.

Genç kızın adımları yavaşladı. Böylece tur, orada son bulmuş oldu.

Ceony koridorun sonundaki kapıyı dikkatle inceledi. Bu kapı, mutfakta yer alan ve merdiven boşluğuna açılan kapıya çok benziyordu. "Üçüncü katta ne var?" diye sordu. Belki moralini düzeltecek bir şeyler vardır. Ya da kim bilir, belki atlayıp kaçabileceği bir pencere. Birinci ve ikinci katın tavanlarının yüksek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

liğine bakılırsa üçüncü katın tavanı daha da yüksek olmalıydı. Bu özellik, taşrada bulunan evler için pek alışlageldik bir özellik değildi.

“Önemli büyüler var,” diye cevapladı Büyücü Thane. Cevabı gayet açıktı ve parlayan gözleri gülümsüyordu. Acaba gözlerindeki tebessümün neleri açığa vurduğunu biliyor muydu? Ceony, Büyücü Thane’in gözlerinden çıkardığı anlamı ona belli etmeyecekti, çünkü madem burada yaşamaya mecburdu o halde elde edebileceği bütün avantajları biriktirmeye ihtiyacı olacaktı.

Büyücü Thane’in, üçüncü kata çıkan merdivenlerin önünde durarak adeta bir ket olmasıyla birlikte Ceony zoraki adımlarla kütüphaneye giden Büyücü Aviosky’nin peşinden gitti. Kütüphane, Ceony’nin odasmdan sadece birazcık büyüktü ve sadece karşılıklı iki duvarında, tavana kadar ulaşan raflar vardı. Tam da tahmin ettiği gibi her yer kitaplarla doluydu. Bazı kitaplar yere, sırtları birbirine dayalı bir şekilde koyulmuştu. Bazı kitaplar da yan yana yerleştirilmiş olduğu için ikinci sırada bulunan kitapların adını görebilmek mümkün olmuyordu. Ceony rafların tozunun yeni alınmış olduğunu düşündü. Hatta o kadar yeni alınmıştı ki genç kız bunu düşündüğü sırada hapsirdi. Sonra, karşı duvardaki pencereden içeri giren gün ışığının ortaya çıkardığı toz yolunu fark etti. Ardından gözleri, pencereyi çerçeveleyen kâğıt zincirlere ve pencerenin altındaki çam ağacından yapılmış masaya takıldı. Masanın üzerinde çeşitli büyüklükte ve renkte kâğıtlar duruyordu. Bu kâğıtlar, renklerine göre açıktan koyuya, kalitesine göre de en pürüzlüden en pürüzsüzüne doğru dizilmişlerdi. Ayrıca masada ufak bir telgraf makinesi de vardı.

Masanın tek sandalyesi ise kapıya doğru çevrilmiş ve üzerine ufak bir şövale koyulmuştu. Şövalede ise bembeyaz, pürüzsüz bir kâğıt vardı. Kâğıt, ilk bakışta bomboş görünüyordu. Fakat Ceony dikkatle inceleyince kâğıdın boş olmadığını, aslında kendi mezarını resmettiğini gördü.

Genç kız bir maddeye bağlanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Son sınıftayken gördüğü zorlu derslerden bazıları da bu konuyla ilgiliydi. Materyale bağlanma hoş bir şey değildi; yetişmekte olan büyücünün ruhunu bir maddeye bağlayan ve yalnızca o maddeyle büyü yapmasına olanak veren bir yemindi. Örneğin bir kadın hem cam hem de ateşle büyü yapamazdı. Sadece bu ikisinden biriyle büyü yapmasına müsaade edilirdi. Ceony'nin büyü bağı kâğıtla henüz kurulmamış olduğu için hâlâ metalle büyü yapma umudunu taşıyordu. Zaten okuldayken derslerde her zaman büyülü metal takıların ve kurşunların hayalini kurardı.

Şu an içinde bulunduğu durum adil değildi, ama artık sızlanmanın da bir faydası yoktu. Herkes biliyordu. Büyücü Aviosky de Büyücü Thane de durumun farkındaydı. Genç kız, diğer sınıf arkadaşları gibi büyü yapacağı maddeyi seçme hakkı kazanmıştı, ama sınıftakiler en zayıf büyü yani kâğıt büyüsünü seçmedikleri için piyango Ceony'ye vurmuştu.

Büyücü Thane, Ceony'ye on bire sekiz ölçülerinde beyaz bir kâğıt verdi. Kız, kâğıdı evirdi çevirdi, ama üstünde hiç yazı görmedi. Kâğıdın üzerinde ne bir harf ne de bir büyü belirtisi vardı.

"Bu, ne için?" diye sordu Ceony.

"Hissederek anlamalısın," diye cevap verdi Büyücü Thane ve ellerini arkasında kavuşturup bekledi.

Ceony kâğıdı yoklamaya devam etti. Büyücü Thane'den bir açıklama bekliyordu fakat büyücü olduğu yerde sadece duruyordu. Birkaç saniye sonra kâğıda avuçlarıyla bastırdı ve parmaklarını sürterek kâğıdı iyice "hissetti".

Kâğıt büyücüsünün gözleri güldü. Ceony'nin elindeki hafifçe buruşmuş kâğıdı hiç yorum yapmadan geri aldı. "Büyülü sözcükleri biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Galiba Ceony'nin gözleri de en az Büyücü Thane'inkiler kadar kolay okunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ceony başını onaylarcasına salladı. Hissizleşmiş gibiydi, çünkü Büyücü Aviosky'nin faytonda ona söylediği sözler hâlâ kulaklarında çınliyordu. "Kâğıdı kabullenmekten başka çaren yok. Her büyü maddesinde dengein sağlanması için böyle olmak zorunda," demişti Büyücü Aviosky. "Söylentilerin ve komik olayların sizi caydırmasına izin vermeyin Bayan Twill. Kâğıt büyü, keskin gözler ve marifetli eller ister. Sizde her ikisi de mevcut. Diğerleri de bu kadere kabul etmişti; dolayısıyla siz de kabul etmelisiniz," diye de eklemişti.

Diğerleri bu kadere kabul etmişmiş. Acaba gerçekten öyle mi olmuştu, diye düşündü Ceony. "Yoksa bu sözleri sırf ben hayallerimden vazgeçeyim diye mi söyledi?" diye kendi kendine sormaya devam etti.

İki büyü de genç kıza bakıyordu. Büyücü Aviosky her zamanki ifadesiz yüzüyle, Büyücü Thane ise gözlerindeki muziplikle onu seyrediyordu.

Çaresiz bir yüz ifadesi takındı. Kâğıdı seçmekten başka seçeneği yoktu, üstelik yeteneksiz bir büyü olmaksızın kâğıt büyücüsü olmayı tercih ederdi. Gerginlikten terlemiş avucunu, sandalyenin üzerinde duran sayfanın üstüne koydu. Gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve, "İnsanoğlunun yarattığı materyal, yaratıcın seni çağırıyor. Ben nasıl ki ölünceye ve toprak oluncaya dek sana bağlanacağım, sen de bana öyle bağlan," dedi.

İşte, büyü sözçükler bu kadar basitti ancak etkiliydi.

Avucunda bir sıcaklık hissetti ve bu sıcaklık kolunu, bedenini sardıktan sonra hemen yok olup gitti.

Böylece bağlanma gerçekleşmiş oldu.

İkinci Bölüm

“Şahsen ben, bağlanmayı her zaman fazlasıyla bir hayal kırıklığı olarak değerlendirmişimdir,” dedi Büyücü Thane ve sandalyenin üstündeki şövaleyi kaldırdı. Sonra Ceony’ye döndü ve “Saklamak ister misin?” diye sordu.

Ceony birkaç kez gözlerini kırptırdı, bağlanma sırasında kâğıdın üstüne koyduğu elini göğsüne bastırdı. “Neyi saklamak ister miyim?” diye sordu.

Büyücü Thane elindeki büyük kâğıdı salladı. “Bazıları, bağlanma anını duygusal bulur ve kâğıdı saklamak ister,” dedi.

“Hayır, istemiyorum,” diye cevap verdi Ceony. Cevabı galiba biraz ani ve sert olmuştu ama Büyücü Thane buna pek aldırış etmiş gibi görünmüyordu; kâğıdı duvara yasladı, şövaleyi de masadaki kâğıt yığınının paralel gelecek şekilde üstüne koydu.

Masada boş yer kalmadığı için Büyücü Aviosky yere çömeldi ve usta bir plastik büyücüsünün ellerinden çıkma plastik evrak çantasını açtı. Bu arada plastik büyücülüğü, otuz yıl önce bir plastik büyücüsünün plastik maddesini keşfetmesiyle ortaya çıkmış yeni bir büyücülük türüydü. Büyücü Aviosky çantasından kırışık

kırmızı bir önlük ile siyah ufak bir silindir şapka çıkardı. Bunlar, çırak büyücü giysileriydi.

Ne kadar içi içini yese de, hayalleri suya düşmüş olsa da Ceony yeni giysilerini sessiz bir saygıyla kabul etti. Yeşil öğrenci önlüğünden farklı olarak çırak önlüğünün etek kısmı pililiydi ve yakasında koyu kırmızı bir süs vardı. Ayrıca bu önlüğün üst kısmında daha fazla kumaş kullanılmıştı. Önlük, boyundan bağlamalıydı ve ayrıca etek kısmında yarım daire şeklinde cepler vardı.

Sert ve parlak silindir şapka ise tecrübenin işaretiydi. Öğrenciler, silindir şapka takmazlardı. Ceony'nin çıktığı bu yol, boğucu ve sıkıcı olsa da önlük ve şapka en azından onun değerli olduğunu ortaya koyuyordu. Ne de olsa Tagis Praff'tan bir yıl içinde birincilikle mezun olmayı başarmıştı; bu herkesin yapabileceği bir şey değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Ceony ve önlüğünü göğsüne bastırırdı.

Büyücü Aviosky, Ceony'ye okulda gülümsediği gibi gülümsedi. Bu gülüş, genç kızın kalbinin Büyücü Aviosky'ye ısınmasını sağladı. Keşke benim hocam o olsaydı, dedi içinden. Seçeneği olsaydı kâğıt yerine cam büyücüsü olmayı tercih ederdi.

Büyücü Aviosky omuzlarını dikleştirdi ve aniden hoş havayı dağıttı. "Eğer kâğıttan yapılma başka bir kâhyan bana eşlik etmeyecekse yavaş yavaş kalkayım," dedi.

Büyücü Thane'in gözlerinin içi gülüyordu. "Sana eşlik edeyim Patrice. Sen de gelecek misin Ceony?" diye sordu.

"Şey... Eğer bir sakıncası yoksa ben burada kalacağım," diye cevap verdi. İçinden bir ses ona, eğer şimdi Büyücü Aviosky'nin peşinden giderse kesin buradan kaçacağını ve bir daha da geri dönmeyeceğini söylüyordu. Hayatındaki bu yeni sorumluluğa alışabilmesi için sabretmesi ve her bulduğu fırsatta kaçmayı dü-

şünmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Ne de olsa ömrünün sonuna kadar kâğıtla büyü yapmaya yemin etmişti. Şimdi buradan kaçıp giderse Tagis Praff'ta geçirdiği koskoca bir yılı heba etmiş olurdu, ki bunun da ona hiçbir faydası olmazdı.

Büyücü Thane başını hafifçe öne eğdi, Ceony'nin az önce "hissettiği" o buruşmuş kâğıdı tekrar ona uzattı. Kafası karışan Ceony kendisine uzatılan kâğıdı aldı. Birkaç saniye içinde, ki bu sırada Büyücü Thane ile Büyücü Aviosky kütüphane kapısına varmışlardı bile, Ceony kâğıttaki değişikliği fark etti.

Kâğıdı elinde evirip çevirdi; hâlâ ne bir kat izi, ne de üstünde bir yazı vardı. Ama kâğıt bu kez Ceony'de kelimelerle ifade edemediği bir his uyandırmıştı. Elbette dokununca bir kâğıda dokunuyormuş hissini veriyordu. Ressamın müsvedde olarak kullanabileceği türdendi fakat bir başkalık vardı; Genç kız, kâğıda dokununca parmaklarında bir karıncalanma hissetti. Acaba bu, bağlanmanın bir sonucu muydu? Acaba Büyücü Thane, sırf Ceony bu farkı anlayabilsin, diye bağlanma gerçekleşmeden önce ona ısrarla kâğıda dokunmasını mı söylemişti?

Bir parça akıllı karışan genç kız, kâğıdı sandalyenin üstüne koydu ve koşar adımlarla kütüphanenin kapısına yöneldi. Kapı aralığından Büyücü Aviosky ile Büyücü Thane'in koridorda ilerlemekte olduklarını ve fısır fısır bir şeyler konuştuklarını gördü. Ne konuştuklarını işitmek için onlara belli etmeden peşlerinden gitmeye karar verdi. İki büyüçü merdivenlerden inip gözden kaybolurken Ceony koridorda parmak uçlarında ilerledi. Büyücüler yemek odasına geçtikleri sırada genç kız da gıcırdayan dokuzuncu basamağa basmadan yavaş yavaş aşağı indi. Sonra hiç ses çıkarmadan çabucak peşlerinden gitti. Büyücü Aviosky dışarıda, kapının önünde idi; Thane ise kapı kapanmasın, diye ayağıyla kapıyı tutuyordu. İkisi de hâlâ sessizce bir şeyler konuşuyorlardı. Ceony konuşulan konunun onun duymaması gereken

bir şey olduğundan şüphelendi. Büyücü Aviosky, Ceony'ye pek güvenmezdi.

Kız, koridorda ses çıkarmadan ilerlerken, bir yandan da kapının yanında hareketsiz duran Jonto'ya dikkatle bakıyordu. Hocalarının ne konuştuklarını hâlâ duyamıyordu. Bu yüzden cesaret edip kapıya yaklaşmaya karar verdi. Fakat sonra Büyücü Thane'in çalışma odasının kapısını aralayıp kendini içeri attı.

Bu oda, evin diğer odalarına nazaran daha düzenliydi. Tam karşısındaki duvarda bulunan kemerli pencere, efsunlu bahçe kapısına bakıyordu. Kâğıttan yapılmış sarı perdeler açık durduğu için pencerenin uzun zamandır temizlenmediği açıkça görülüyordu. Pencerenin altındaki metal raflarda epeyce kitap, dosya ve Büyücü Thane'in elinde gördüğü o büyük deftere benzer defterler duruyordu. Pencere ile duvar arasındaki köşede ise sedir ağacından yapılmış üst üste duran dört tane raf vardı. Bu raflar ise özenle yığılmış kâğıtlarla doluydu. İçlerinden bazıları ise muhtemelen oyalanmak için üstünkörü katlanmıştı. Galiba kâğıttan yapılan birçok büyümlü süs eşyasının yapımına kâğıtların böyle "V" şeklinde katlanmasıyla başlanıyordu. Genç kız, buradaki çıraklık günlerinin çoğunu, Büyücü Thane için boş zaman uğraşısı olan bu önemsiz kâğıt katlamasını yaparak geçireceğini düşündü ve derin bir of çekti.

Odada bir pencere daha vardı; bu pencerenin manzarasını dışarıdan sarmaşıklar kapatıyordu. İç tarafına ise bir perde gibi birçok kâğıt zincir asılmıştı. Bu zincirlerden bazıları birbirine sağlam bir şekilde tutturulmuştu. Bazı halkalar ise gevşekti ve uçları yırtıktı; bunlar birbirine o kadar gevşek bir biçimde tutturulmuştu ki bir dokunuşta hepsi tümünden kopabilirdi. Bazı zincirler mavi, bazıları pembeydi; diğerleri de rengârenkti. Rengin elbette ki bir önemi yoktu. Ceony bu konudaki bilgisini Tagis Praff'tayken aldığı "Maddelerin Tarihi" dersine borçluymuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Açık yeşil renkli duvardan duvara halıdaki kâğıt parçaları dikkatini çekti. Büyücü Thane belli ki burayı temizlememişti veya Ceony'nin buraya gelmesine yakın, onu daha da korkutacak bir büyü üzerinde çalışıyordu. Gözleri acaba böyle bir büyü yapılmış mı, diye etrafı taradı ancak oda öylesine karışık ki neyin ne olduğu belli olmuyordu. Duvarlar ise odanın iğne atsan yere düşmez halinin tersine genellikle boştu. Duvarlarda sadece Büyücü Thane'in çerçevelenmiş diplomasıyla dosyaların yığılı olduğu birkaç raf vardı.

Ceony birden dış kapının kapatıldığını duydu, ama hemen odadan çıkmak için acele etmedi. Çömeldi ve halının üstündeki katlı kâğıt parçalarını aldı ve açtı. Bir kez daha o hafif ve garip karıncalanmayı hissetti. Sonra dikkatlice onlara baktı. Her biri başparmağı büyüklüğündeydi. İşin garibi hepsinin düzenli bir şekilde kesilmiş olmasıydı.

Çalışma odasının kapısı aniden açıldı ve, "Hoş vakit geçiriyor musun?" diye sordu Büyücü Thane, ses tonu yumuşaktı.

Hiç değilse sinirlenmedi, dedi içinden genç kız. Sonra Büyücü Thane'e, "Kar taneleri yapıyor olmalısınız," dedi. Ardından elinde tuttuğu, uzun bir kalp şeklini andıran kâğıtlara baktı. "Bu kâğıt parçaları da bu yüzden, değil mi?" diye sordu.

Büyücü Thane başını onu onaylarcasma salladı. Yeşil gözlerindeki pırıltı hariç yüz ifadesi gayet sakindi. "Çok zekisin," dedi Ceony'ye.

Genç kız ayağa kalktı ve önlüğünün eteğini silkeledi. Eğer Thane'in gözleri samimiyetle ışıldamasaydı onun kendisiyle alay ettiğini düşünecekti. Ne kadar tuhaf bir adamdı.

"Ceony," dedi Büyücü Thane ve kapının pervazına yaslandı. Kollarını kavuşturdu, giysisinin uzun kolları sarktı. "Sanırım sana adınla hitap etmeme müsaade edersin," diye de ekledi. Genç kızın cevabını beklemeden konuşmasına devam etti. "Kâğıt bü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yücülüğü sandığın kadar sıkıcı bir şey değildir. Belki bir metal büyücülüğü kadar heyecan verici ya da plastik büyücülüğü kadar yenilikçi olmayabilir, ama kendine has bir yaratıcılık özelliğine sahiptir. Sana nasıl olduğunu göstereyim mi?" diye sordu.

Ceony öfkesini gizledi ve bu öneri karşısında ne kadar sıkıldığını belli etmemeye çalıştı. Ne de olsa çıraklığının en az iki yılını bu adamın yanında geçirecekti. Onu sevmek zorundaydı. Zorla gülümsedi ve kapiya doğru ilerledi.

Büyücü Thane koridora geçti. Ceony, onun arkasından giderken gözü, üstü darmadağınık olan çalışma masasına ilaştı ve durdu. Dikkatini çeken şey bir zarftı. Bu zarf, eğer cebindeki kalem setine ait olmamış olsaydı hiç durup bakmazdı.

Bir adım geri giderek masadaki metal notluğa uzandı. Notluğa birçok mektup ve kartpostal sıkıştırılmıştı. Hepsi de sol uçlarından birbirleriyle aynı hizaya getirilmişlerdi. Ortada duran yavruağzı renkteki zarfı notluktan çıkardı. Parmak uçlarında yine aynı karıncalanmayı hissetmek onu bu defa daha çok şaşırttı. Zarfın üstünde, Büyücü Thane'in değil, Büyücüler Kurulu'nun adresi yazıyordu. Hem de Ceony'nin elyazısıyla. Zamanında bu zarfın üstüne kurulun adresini yazmıştı, çünkü hem hayırseverin adı gizli tutulmuştu hem de onunla nasıl iletişime geçeceği hakkında bir fikri yoktu. Fakat artık onun kim olduğunu biliyordu.

Ceony mektubu açıp okumaya gerek bile duymadı, çünkü yazdıklarını kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Adını bilmediğim başışçına;

Bana verdiğiniz burs için size nasıl minnet duyduğumu sözcüklerle ifade edemiyorum. Büyüünün sırlarını öğrenmek küçüklüğümünden beri hayalimdi, ama ailemin maddi durumunun yetersiz olmasından ve başıma gelen bazı talihsizliklerden dolayı birkaç gün öncesine kadar bu

hayalimin asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum. Fakat şimdi size, Tagis Praff Büyücüler Okulu'na kayıt olduğumu ve bir yıl içinde bu okuldan başarıyla mezun olarak sizi onurlandıracağımı bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Hissettiğim mutluluğu tarif etmeye ve size olan şükran duygumu anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalıyor, ama hedeflerimi gerçekleştirmeye kadar sizden sabırlı olmanızı rica ediyorum. Verdiğiniz bursla hem benim hayatımı hem de ailemin yaşamını iyi yönde değiştirdiniz. Sizin cömertliğiniz sayesinde artık hayatta başaramayacağımı hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum, dünyadaki hiçbir şeyin de hedeflerimi gerçekleştirmekten beni alıkoyamayacağı inancını taşıyorum.

Şunu bilmenizi isterim ki hayatımda köklü bir değişikliğe vesile olduk. Günün birinde sizin adınızı öğrenmek ve iyiliğinizin karşılığını naçizane ödemek umuduyla dua ediyorum.

En içten dileklerim ve saygılarımla

Ceony Maya Twill

Ceony kendini biraz tuhaf hissetti, sersemlemişti. "Siz... Benim başışçım siz miydiniz?" diye sordu.

Kapının eşiğinde duran Büyücü Thane tek kaşını kaldırdı.

Ceony mektubu elinde evirip çevirdi. "Bu benim teşekkür mektubum," dedi, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Birden yüzünü ateş bastı. "Benim bursum... Benim bursumu siz verdiniz," diye ekledi.

Büyücü Thane'in tepkisi sadece başını hafif sola eğmek oldu. Sonra, "O okulun ödemeleri çok yüksek, değil mi?" dedi.

"Ama neden?" diye sordu Ceony, sesinin titremesine engel olmak için yutkundü. Fakat sözcükler boğazına düğümlenir gibi oluyordu. "Neden bana burs verdiniz ki!" diyebilirdi.

Genç kız, burs alsa bile tüm acemi büyücüler için zorunlu olan hazırlık sınıfına gitmesi gerektiğini daha en başından beri biliyordu. İşte bu yüzden, ortaokuldayken derslerine çok sıkı ça-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lıymıştı ve Tagis Praff'ı kazandıktan sonra Müller Akademik Başarı Bursu'na aday gösterilmişti. Fakat sonra hiçbir açıklama yapılmadan bursu elinden alınmıştı. Kalbi kırılan Ceony de bütün eşyalarını toplayıp Uxbridge'e gitmeye niyetlenmişti, çünkü orada bir yıl hizmetçi olarak çalışabilir ve böylece yazılacağı aşçılık okulunun harçlarını ödeyebilirdi. Fakat gitmesine dört gün kala Tagis Praff'takiler ona ulaşmış ve isimsiz bir hayırseverin kendisine tam on beş bin sterlin burs verdiğini söylemişlerdi, ki bu para onun bir yıllık eğitim, kitap ve yurt masrafını karşılamaya yetiyordu. Onun için bu bir mucizeydi. Hiçbir banka, alelade bir kişiye bu kadar büyük bir miktar kredi vermezdi. Ceony bunun ne demek olduğunu tecrübelerinden dolayı çok iyi biliyordu.

Burs aldığını bildiren telgrafı okurken sevinçten ağlamıştı. Ertesi gün de bu teşekkür mektubunu yazmıştı.

Ona burs veren kişi ise daha yeni tanıştığı ve çılgın bir büyücü olduğunu düşündüğü adam, yani Büyücü Thane olduğunu öğrenmişti. Hem de ona bu parayı hiçbir karşılık beklemeden hatta adını bile belirtmeden vermişti.

Büyücü Thane, Ceony'nin sorusunu yanıtsız bıraktı. Onun yerine sadece, "Artık gidelim mi?" dedi ve koridoru işaret etti. Böylece konu kapanmış oldu. Zaten Büyücü Thane yaptığı iyilikleri anlatmaktan hoşlanan biri olmuş olsaydı burs verenler listesine adını çoktan dahil ettirmiş olurdu.

Şaşkın haldeki genç kız, elindeki mektubu yerine koydu. Biraz mahcup bir tavırla Büyücü Thane'in peşinden gitti. Koridorda ilerledikten sonra mutfaktan doğru yemek odasına geçtiler. Büyücü Thane konuyu kapatmış olabilirdi, ancak aklındaki meraklı soruları susturmaya hiç niyeti yoktu. Merdivenlerden çıktıkları sırada, "Beni siz mi öğrenciniz olarak istediniz?" diye sordu.

"Seni bana öğrenci olarak göndermeleri tamamen bir tesadüf; bundan emin olabilirsin. Ya da belki Büyücü Aviosky'nin

bana kötü bir şakası da olabilir, tabii buna şaka denilebilirse. Büyücü Aviosky'nin her zaman biraz şakacı olduğunu düşünürüm," dedi.

Tesadüf mü! Bu cevap karşısında Ceony öyle paniklemişti ki ne söyleyeceğini bilemezdi ve sadece Büyücü Thane'in peşinden gitti. Nihayet kütüphaneye geldiler, genç kızın çıraklık üniforması yerde duruyordu. Kırmızı önlüğünü taktı ama şapkasını yerden almadı çünkü şapka, daha çok gösterilerde takılıyordu.

Thane bir sandalye çekti ve Ceony'nin oturmasını söyledi. Masadan birkaç parça kâğıt ile kesme tahtasına benzeyen bir şey aldı. Sonra ufak yeşil bir kilimin üstüne diz çökerek oturdu. Uzun cüppesi, bir elbisenin etek kısımları gibi kabarık görünüyordu.

"Size bir sandalye getireyim," dedi Ceony. Bir yanı hâlâ kâğıt büyücüsü olacağı için hüzünlüydü fakat diğer yanı ise şu an Büyücü Thane'in karşısında oturuyor olmaktan dolayı karışık duygular içindeydi, çünkü Büyücü Thane'in ona yaptığı iyiliği biliyor ancak bu iyiliği niçin yaptığını ise anlamıyordu. Ayrıca beğenmeyip defalarca kaleme aldığı mektubunun da ona doğrudan ulaşmış olduğunu görüyordu. Ne aldığı görgü dersleri ne de okuduğu herhangi bir ders kitabı Ceony'ye böyle bir durumla nasıl baş edeceğini öğretmişti.

"Olmaz," dedi Büyücü Thane. Kesme tahtasının üstüne eğilmişti, gözlerinin önüne düşen saçlarından ve ellerinin hareketine engel olan cüppesinin uzun kollarından rahatsız olmadığı belliydi. "Kucakta kesinlikle kâğıt katlamam; bu benim prensibimdir," diye de ekledi.

"Benim kucağımda mı yoksa sizin kucağınızda mı?" diye sordu Ceony ve büyük bir pot kırdığını fark etti.

Büyücü Thane kafasını kaldırıp ona baktı. Onun gözlerinde patlamaya hazır bir kahkaha olduğunu fark etti, ama Büyücü Thane kendini tutuyordu. "Bir kişinin kucağında kâğıt katlasam

o kişi benim çok tuhaf biri olduğumu düşünmez mi sence?" diye sordu.

"Öyle yapmasanız bile sizi gören biri zaten çok tuhaf olduğunuzu düşünür," dedi Ceony. Sözcükler ağzından çıktıktan sonra ne dediğinin farkına vardı ve utandı. Genç kız, bu iğneleyici sözlerinden aslında bu adamın hayırseverliğini keşfetmeden önce daha çok zevk alıyordu. Belki de bu durumla baş etmenin en güzel yolu, birkaç dakika evvel bağışçısı olduğunu öğrendiğı hocasına karşı sanki bunu bilmiyormuş gibi davranmaktır. En kolay yöntem bu olacaktı.

Taktiğı işe yaramıştı. Büyücü Thane, Ceony'nin sözleri üzerine ne gülümsedi ve sonra başını önündeki kesme tahtasına çevirdi. "Kâğıtlardan meydana gelen her şey, bu katlama yöntemleriyle oluşturulur," diyerek dersine başladı. Bir yandan da elleri işliyordu; kare şeklindeki turuncu kâğıdı ikiye katladı. Sonra aynı kâğıdı tekrar ikiye katladı. "Fakat biliyorsun ki işin sırrı kâğıdı doğru katlayabilmekte. Her kat eşit bir şekilde katlanmış olmalıdır aksi halde kâğıda büyü işlemez. Nasıl ki görüntüyü kusursuz bir şekilde yansıtmayan aynaya büyü yapılamazsa kusurlu bir şekilde katlanmış kâğıda da büyü yapılamaz," dedi.

"Tıpkı gerekli malzemeler olmadan pişirilemeyecek meyveli tart gibi," dedi genç kız alçak sesle. Büyücü Thane sadece kafa salladı, ama bu küçük onay bile Ceony için çok önemliydi. Büyücü Thane, normal büyüklükteki elleriyle kâğıdı katlarken Ceony de dikkatlice onun ellerini izledi. Kâğıt, ellerinde yağ gibi kayıyordu ve Büyücü Thane kâğıdı istediğı şekilde katlamakta hiç zorlanmıyordu. Hocasının el hareketlerini inceliyor ve görsel hafızasına kaydediyordu.

Büyücü Thane'in ellerinde katlanan kâğıt, önce bir uçurtma ardından da uzun bir baklava dilimi şeklini aldı. Katlama yöntemi çok da karmaşık değildi aslında. Fakat Ceony yine de bu

katlama yöntemiyle nasıl kuş elde edileceğini düşünüyordu, ki Thane kâğıt üzerindeki çalışmasını tamamlayınca aklındaki soru cevabını bulmuş oldu. Bu kuş, mutfakta asılı olanlara benzemiyordu. Bunun uzun boynu ve kuyruğu, mükemmel bir biçimde katlanmış üçgen şeklinde geniş kanatları vardı.

Büyücü kâğıt kuşu avucunun içine aldı ve, "Nefes al," dedi.

Ceony derin bir nefes aldı ama bu komut aslında Ceony için değil kuş içindi.

Kâğıt kuş önce kafasını hareket ettirdi. Ardından, ayakları olmamasına rağmen Büyücü Thane'in avucunun içinde bir defa zıpladı. Daha sonra, turuncu renkli kanatlarını çırparak havalandı ve kütüphanenin içinde oradan oraya uçarak gerçek bir kuş gibi havada süzüldü. Genç kız, fal taşı gibi açılan gözleriyle kuşu izledi. Kuş, odanın içinde iki defa tur attıktan sonra elyazması kitapların bulunduğu yüksek bir rafa kondu.

Genç kızın canlandırma büyüsü hakkında bilgisi vardı elbette hatta Jonto'da bunun örneğini kendi gözleriyle görmüştü. Fakat katlanan bir kâğıda bu büyü'nün uygulandığını görmek onun için *büyüleyici* bir şeydi. Ceony daha önce bu tür bir büyüye tanıklık etmemişti. Tagis Praff'ta şimdiye kadar hiçbir kâğıt büyücüsü ders vermemişti. Büyücü Aviosky'nin dediğine göre İngiltere'de yalnızca on iki tane kayıtlı kâğıt büyücüsü vardı. Ceony de çıraklık eğitimini tamamlarsa sayıları on üçe çıkacaktı. Ama bunun için iki ila altı yıl geçmesi gerekiyordu ve hâlâ kendini usta bir kâğıt büyücüsü olarak hayal edemiyordu.

Lakin büyüye hükmetmeyi çok, ama çok istiyordu; özellikle de böylesine kolay bir büyüye.

"Bu büyü, kâğıttan yapılan herhangi bir şeye uygulanabilir mi peki?" diye sordu Ceony.

"Orası da senin hayal gücüne kalmış," diye cevap verdi Büyücü Thane. "Fakat yepyeni bir şey yaratmak çok zaman alır.

Hangi katlama yönteminin işe yarayıp hangisinin yaramayacağını keşfetmek zorundasın,” diye ekledi.

“Siz kaç tane katlama yöntemi biliyorsunuz?” diye sordu Ceony.

Büyücü Thane kendi kendine güldü; soruyu saçma bulmuş gibiydi. Ayrıca ellerinde çoktan yeni bir yaratık şekillenmişti bile; yeşil kâğıttan minik bir kurbağa yapmıştı. Avucundaki şekle, “Nefes al,” dedi ve minik kurbağa birden zıpladı ve sık sık durak-sayarak gideceği yönleri belirledi. Ceony, kurbağanın ağzından sinekleri yakalayacak uzun bir dil çıkmasını bekledi, ama tabii ki bu sadece kâğıttan basit bir kurbağaydı.

“Jonto, beni çok uğraştırdı,” diyerek söze başladı Büyücü Thane bir yandan da beyaz bir parşömeni katlıyordu. “Özellikle omurgası ve çenesini yaparak onu tamamen bitirmek aylarımı aldı. İnsan anatomisi biraz karmaşık, omuz eklemi gibi eklem yerlerinin nasıl katlanması gerektiğini belirlemek bu karmaşıklığın önemli bir kısmını oluşturuyor. Jonto, bin altı yüz dokuz parçadan oluşmasına rağmen bir bütün olarak hareket eder. Tas-tamam yap ki bir bütün olarak hareket etsin. Bugün, senin ilk dersin bu olsun,” diyerek sözlerini bitirdi.

Konuşurken bir yandan da çalışan elleri durdu. Avucunun içinde tıknaz bir balık belirdi. Büyücü Thane balığın orta kısmını üfleyerek şişirdi ve böylece kâğıt balık, üç boyutlu bir hal aldı. Sonra, turuncu kuşun kanatlarının katlarına benzer bir katlamayla balığın yüzgeçlerini yaptı. Kâğıt balığa fısıldadıktan sonra onu serbest bıraktı. Gerçek bir balık suda nasıl yüzerse, kâğıt balık da havada öyle yüzdü. Kuyruğu tavana değene kadar da havada yüzerek yükselmeye devam etti. Ceony balığın kuyruğunun basit bir iple birbirine bağlanmış uzun kâğıt parçalarından oluştuğunu gördü. Beyaz balık, ağzıyla kuyruğundaki ipi tutup çözmeye çalışıyordu.

Bir anda odanın içinde kar yağmaya başladı. Ceony şaşkındı. Kâğıttan kar taneleri yukarıdan yavaş yavaş dökülüyordu. Bazıları başparmağının tırnağı kadar küçük, bazıları da elleri kadar büyüktü. Kâğıt tavan çökerken yere yüzlerce kar tanesi döküldü. Nasıl olduysa hepsi bir anda döküldüğü için Ceony’de sanki gerçekten kar yağıyormuş hissi uyanmıştı. Sandalyesinden kalktı. Küçük bir çocuk gibi şendi. Kar tanelerini yakalamaya çalıştı. Yakaladığı kar tanelerinin soğuk olduğunu hissedince şaşırdı. Ama gerçeğinden farklı olarak bu kar taneleri erimiyordu. Sadece elinde hafif bir karıncalanma hissi bırakıyordu.

“Bunu ne zaman yaptınız?” diye sordu Ceony. Tavandan soğuk kar taneleri konfeti gibi döküldükçe nefesi de havada buğuya dönüşüyordu. “Bunu yapmak yıllar alır,” diye de ekledi.

“Hayır, yıllar almadı,” dedi Büyücü Thane. “İşin sırrını öğrendikçe daha da hızlanacaksın,” diye sözlerini sürdürdü. Sonra yere oturdu. O sırada odaya hâkim olan büyü onu hiç etkilemişe benzemiyordu. Fakat onun bu tavrını normal karşılamak gerekirdi, ne de olsa bu büyüü o yapmıştı. “Büyücü Aviosky, sana materyal olarak kâğıdı seçmen gerektiğini söyleyince senin buna hiç hevesle yaklaşmadığını anlattı. Ama kar gibi yağan kâğıt parçalarının altında durmak eğlencelidir,” dedi Büyücü Thane.

Genç kız, yakaladığı kâğıt parçalarını bıraktı ve Büyücü Thane’e doğru dönerek hayretle ona baktı. Tüm bunları benim için mi yaptı, dedi içinden.

Galiba bu adam o kadar da deli değildi. Galiba deliliği takdir etmeyi öğrenmeliyim, dedi kendi kendine.

Son kar tanesi düşerken Büyücü Thane ayağa kalktı ve arkasındaki raftan pek de kalm olmayan bir cilt aldı. Ceony’ye sandalyeye oturmasını işaret etti. Genç kız da hocasının dediğini yaptı.

Büyücü kitabı ona uzattı. Kitabın kapağında gümüş kabartmalı bir fare vardı. Üstünde *Pip’in Cesur Kaçışı* yazıyordu. Kitabı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eline alırken hissettiği o hafif karıncalanmayı, beyni sorgusuz sualsiz kabul etti. Acaba artık bu hisse alıştım mı diye geçirdi içinden.

“Çocuk kitabı mı bu?” diye sordu. Kar taneleriyle oynamak hiç değilse bu çocuk kitabı kadar çocukça değildi.

“Ben boşa zaman harcamayı sevmem, küçük kız,” dedi Büyücü Thane. Sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. Ortalığa saçılmış kâğıt parçalarına kızgınlıkla baktı. Yüzündeki kızgınlık, daha çok gözlerinin hareketi ve dudaklarının kıvrımından okunuyordu. Ceony’ye göre Büyücü Thane kâğıt parçalarının düzenli bir sırayla ve birbirleriyle aynı hızda olacak şekilde yağmasını istemişti, ama gerçek kar taneleri bile öyle yağmazdı. “Sana bir şey öğreteceğim. Bunu bir ödev olarak düşün,” dedi Thane.

Ceony oturduğu sandalyeye yığıldı. “Ödev mi? Ama henüz odama bile yerleşmedim,” dedi.

“İlk sayfayı oku,” dedi büyücü.

Ceony sıkılğan bir tavırla kitabın ilk sayfasını açtı. Bir yaprağın üstünde oturan küçük gri bir fare resmedilmişti. Ceony’nin hafızası devreye girdi ve ona, bu resmi daha evvel görmüş olduğunu söyledi. Bunun üzerine hafızasını yokladı, yokladı ve en sonunda hatırladı; yedi yıl kadar önce, yağmurlu bir günde komşusunun oğluna bakıcılık yaparken görmüştü bu resmi. Küçük çocuk, bir yere kadar giden annesinin peşinden yaklaşık yarım saat kapının önünde hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Komşularında da bu kitabın biraz eskimiş hali vardı. Genç kız, küçük çocuğa bu kitabı okuduğunu hatırladı. Çocuğun ağlaması ancak dördüncü sayfaya geldiğinde kesilmişti.

Bu hatırasından Büyücü Thane’e bahsetmedi. İlk sayfayı okudu:

“Bir sabah, minik fare Pip biraz spor yapmak için yuvasından dışarı çıktı. Bir de ne görsün? Yuvasının tam önünde altın

sarısı bir dilim delikli peynir duruyor!" İkinci sayfaya geçeceği sırada Büyücü Thane, onu durdurdu.

"Güzel," dedi. "Şimdi tekrar oku," diye ekledi.

Ceony duraksadı. "Tekrar mı?" diye sordu.

Büyücü Thane kitabı işaret etti.

Ceony bir of çekmek istediye de kendini tuttu ve aynı yeri yeniden okudu. "Bir sabah, minik fare Pip biraz spor yapmak için..."

"Okurken biraz duygu kat Ceony!" dedi Büyücü Thane gülererek. "Praff'ta hikâye illüzyonu öğretmiyorlar mı?" diye sordu.

"Ben... şey, hayır," diye cevap verdi Ceony. Aslında Büyücü Thane'in tam olarak ne demek istediğini anlamadı. Ayrıca, kendine ne kadar engel olmaya çalışsa da gitgide sinirleniyordu, çünkü bir konuda iki kere hata yapmaya alışık değildi. Zaten ilk seferde nerede hata yaptığını da anlayamadı.

Kollarını kavuşturan Büyücü Thane masaya yaslandı ve, "Bu hikâye neyin üstüne yazılmış?" diye sordu.

"Bu nasıl bir soru?" diye karşılık verdi Ceony.

"Senin cevap verebileceğin türden bir soru," dedi Büyücü Thane.

Ceony gözlerini kısıtı. Büyücü Thane'in ses tonunda ciddiyet vardı ancak yüz ifadesi oldukça sakindi. "Elbette kâğıdın üstüne yazılmış!" diye cevap verdi Ceony.

Büyücü Thane parmaklarını şaklattı. "İşte bu! Ve kâğıt şimdi senin alanın. Ona bir anlam yükle. Ayrıca sakın ol," dedi.

Ceony'nin yanakları al al olmuştu. İçinden keşke bu kadar açık tenli olmasaydım dedi. Boğazını temizledi ve aynı sayfayı yavaş yavaş yeniden okumaya başladı. Bu arada sakinleşmeyi de ihmal etmedi.

Büyücü Thane aynı paragrafı bir daha okumasını işaret etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ceony yutkundu. Gözlerini kapattı. Kendini komşularının evinde hayal etti; kucağına küçük çocuğu oturtmuş ona en sevdiği kitabı okuyordu. Ufaklığa okuyormuş gibi okumalıyım, okuduklarıma anlam yüklemeliyim, dedi içinden. İşte o zaman kâğıt büyücüsü, Ceony'yi belki kendi haline bırakırdı. Ayrıca Büyücü Thane'in deliliği konusundaki fikri bu durumla birlikte üç kere değişmişti. Ceony tekrar okudu:

"Bir sabah, minik fare Pip biraz spor yapmak için yuvasından dışarı çıktı," diye devam etti. Yedi yıl önce, ufaklığı sakinleştirmek için kitabı nasıl okuduysa bu defa öyle okudu; duygu ve tonlamaya dikkat etti.

"Bir de ne görsün? Yuvasının tam önünde, altm sarısı bir dilim delikli peynir duruyor!" diye okumasını bitirdi.

"İşte şimdi oldu. Şuraya bak," dedi Büyücü Thane.

Ceony'nin gözleri hayretle açıldı, kitap az kalsın elinden düşecekti.

Tam karşısında, sürekli burnunu kımlıdanan gri minik bir fare havada hayalet gibi duruyordu. Kuyruğu, yorgun bir solucan gibi hareket ediyordu. Farenin arkasında ise yuvasının yanı sıra büyük bir yaprak ile kitapta resmedildiği gibi altm sarısı bir dilim delikli peynir vardı. Kitaptaki resim, şimdi bir bütün olarak Ceony'nin göz hizasında havada duruyordu. Beliren resim saydam olduğu için genç kız arkadaki rafı da açık bir şekilde görbiliyordu.

Şaşkınlıktan güçlkle konuşabili. "Bu, bu, bunu... Bunu ben mi yaptım?" diye sordu Ceony.

"Hı... hı," dedi Büyücü Thane. "Örneğin, böyle resimli bir kitap okurken kitaptaki resimleri üç boyutlu olarak karşında görebilirsin. Ama ileride, eğer istersen tabii, okuduğun romanlardaki sahneleri de gözünün önünde bir film gibi canlandırabileceksin. Fakat etkilendiğimi söylemeden geçemeyeceğim. Bu büyünün

nasıl yapıldığını sana göstermem gerekecek, diye düşünmüştüm ancak sen bu hikâyeye epey aşına görünüyorsun,” diye ekledi Büyücü Thane.

Ceony bir kez daha kızardı; hem övüldüğü için hem de böyle çocukça bir şey okumuş olduğu için. Hayalet benzeyen resimler bir dakika daha orada kaldıktan sonra yok olup gitti.

Küçük kız kitabı kapattı ve yeni öğretmenine baktı. “Hari-kaydı. Ama pek incelikli bir büyü olmadığını da söylemem gerekir. Sadece görsel bir büyüydü,” dedi Ceony.

“Fakat eğlenceliydi,” dedi Büyücü Thane. “Eğlencenin önemini asla küçümseme. İyi kalitedeki eğlenceler hiçbir zaman bedava değildir ve bu türdeki eğlenceleri herkes sever,” diye ekledi.

“Madem beğendin, o halde sana bir numara daha göstereyim,” dedi Büyücü Thane. Masadan uçuk gri renkte kare şeklinde bir kâğıt aldı ve kesme tahtasını kullanmadan katlamaya başladı. Katlama yöntemi oldukça basit görünüyordu, ama Büyücü Thane kâğıdı katlamayı bitirince, sadece dört yumurtanın koyulabileceği kapaksız bir yumurta kutusunu andıran ilginç bir şey çıktı ortaya.

Cüppesinden bir kalem çıkardı ve şeklin üstüne bir şeyler yazmaya başladı. Ceony işte o an, Büyücü Thane’in solak olduğunu fark etti.

“Bu nedir?” diye sordu, ayağa kalktı. *Pip’in Cesur Kaçışı’nı* sandalyenin üstündeki mindere koydu.

Büyücü Thane hafiften gülümseyerek, “Origami tuzluk,” dedi Büyücü Thane. Ortaya çıkardığı mekanizmanın ön yüzünü çevirdi ve üçgen ceplerine parmaklarını geçirdi. Genç kız, Büyücü Thane’in, katlamış olduğu her bir üçgene neler yazdığını parmak uçlarında yükselerek görmeye çalıştı. Çizdiği şekiller şans sembolleriydi, yani festival zamanlarında falcı çadırlarındaki kartların üstündeki şekillerdendi.

“Ben falcı değilim,” dedi Ceony.

“Ama artık öylesin,” diye cevap verdi Büyücü Thane. Sonra, parmaklarına geçirdiği origami tuzluğun üçgen ceplerini hareket ettirerek içindeki yazıları güzel kıza gösterdi. “Şu anda, bir saat önceki halinden ne kadar farklı olduğunu unutma. Daha önce büyüü sadece okuyabiliyordun fakat şimdi büyüye hâkimsin. Bunu inkâr etmek seni eski haline geri döndürmez,” dedi.

Ceony onaylarcasına başını salladı. Şaşkındı.

“Şimdi,” dedi Büyücü Thane masaya yaslandı ve, “Bana, annenin kızlık soyadını söyle,” diye söyledi.

Ceony elini kolunu nereye koyacağını bilemedi. Annesinin kızlık soyadını Büyücü Thane’e söylemek çok kötü bir şey olabildi. Bu adam hakikaten deliydi. Okulda eğitim gördüğü sırada, kadim lanetlerin hep isimlerle ilgili olduğunu okumuştı. Bu yüzden, söz konusu isimlerin gücü olduğunda temkinli davranırdı.

Büyücü Thane bakışlarını Ceony’ye çevirdi. “Bana güvenebilirsin. Eğer endişeleniyorsan, bu bilgiyi ve daha fazlasını Praff’taki kayıtlarını isteyerek de öğrenebilirim,” dedi.

“İçim ne kadar da rahatladı,” diye mırıldandı Ceony, ama gülümsemekten de kendini alıkoyamadı. “Annemin kızlık soyadı Philinger,” dedi.

Büyücü Thane origami tuzluğu bir ağız gibi açtı. Sonra yine aynı şekilde yan tarafa doğru açtı. *Philinger*’deki her bir harf için bu işlemi tekrarlardı. Bu, çok sık rastlanan bir soyisimdi. Dolayısıyla Büyücü Thane bu soyismi hecelemede zorluk çekmedi. “Şimdi bana doğum tarihini söyle,” dedi.

Ceony doğum tarihini söyledi ve Büyücü Thane yine üçgen cepleri bir öne bir yana hareket ettirdi.

“Şimdi de bir sayı söyle,” dedi Büyücü Thane.

“On üç,” dedi Ceony.

“Sekizden büyük olamaz,” dedi Büyücü Thane.

Ceony ofladı. "Sekiz," dedi.

Büyücü Thane üçgen bir cebin altındaki sembole baktı. Çıkan sembolün ne olduğunu görmemişti. Hocası bir süre bekledi, gözleri belli bir yere odaklı değildi. "İlginç," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu genç kız. Çıkan sembolün ne olduğunu görmek istedi, ama Büyücü Thane elindeki origamiyi Ceony'nin göz hizasından yukarıda tuttu.

"Kendi geleceğine bakmak kötü şans getirir. Yeni çıraqlara öğretmiyorlar mı bunu?" dedi büyüğü ayıplar bir tavırla. Ceony hocasının şaka mı yaptığını yoksa ciddi mi konuştuğunu anlamıyordu, çünkü Büyücü Thane elindeki origamiye bakıyordu; dolayısıyla onun gözlerini okuyamıyordu. "Sana ufak bir macera görünüyor," dedi Büyücü Thane.

Evet. Seninle yaşamak küçük bir "macera" olacak, dedi içinden Ceony. Fakat bu cümleyi aklından geçirdiğine de pişman oldu. Ne de olsa bu adam, onu hiç rencide etmemişti. En azından şimdilik durum öyleydi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Ceony.

"Benim gördüklerim bu kadar," dedi Büyücü Thane ve elindeki origamiyi genç kıza uzattı. Ceony'nin parmaklarına bir titreşim hissi yayıldı ve böylece bir kez daha elindeki kâğıt arasında yeni bir bağ kurulmuş oldu.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu büyüğü.

"Az önce yaptıklarınızı mı kastediyorsunuz?" diye sordu Ceony.

"Evet," diye cevap verdi Büyücü Thane.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Ceony. Zaten hatırlanmayacak kadar zor bir şey yapmamıştı Büyücü Thane.

"Pekâlâ, başla o zaman," dedi büyüğü.

Ceony origamiyi parmaklarına geçirdi. "Annenizin kızlık soyadı nedir?" diye sordu.

"Vladara. Tek 'r' harfi var," dedi Büyücü Thane.

Az evvel hocasının yaptığı gibi üçgen cepleri açıp kapattı. Sonra aynı işlemi Büyücü Thane'in doğum tarihi için uyguladı. Bu arada onun yaşını doğru tahmin etmişti. Hocası otuz yaşındaydı ve gelecek ay otuz bir yaşma basacaktı. Büyücü Thane sayı olarak üçü seçmişti.

"Üç rakamı uğursuzdur," dedi Ceony origamiyi açıp kapattırken.

"Dediğin şey sadece metal büyücüleri için geçerlidir," diye karşılık verdi. Aslında verdiği bu cevap, Ceony'ye inceden bir dokundurmaydı, çünkü o hiçbir zaman metal büyücüsü olamayacaktı. Bu durum aklına geldikçe öfkeleniyordu.

Ceony origamiyi açıp kapatarak üçe kadar saydı ve üç rakamının yazılı olduğu yerde bulunan sembolü inceledi. Bu bir insan figürüydü; kafası da sanki hareket ediyormuş gibi resmedilmişti. O daha önce böyle bir sembol görmemişti. Görmüş olsaydı muhakkak hatırlardı. Tam sembol hakkında yorum yapacaktı ki gözünün önünde tuhaf bir görüntü belirdi. Bu bir kadın silütiydi. Fakat Ceony'ye hiç tanıdık gelmedi. Ne gariptir ki bu görüntünün yanı sıra aklında bir de isim belirdi. Şu anda olan şeyler normal miydi?

Kafasını kaldırdı ve gözlerini kısarak Büyücü Thane'e baktı. "Lira kim?" diye sordu.

Büyücü Thane'in ne yüz ifadesinde ne de duruşunda bir değişiklik oldu, ama hocasının gözlerinin bir an için parlayıp tekrar eski haline döndüğüne yemin edebilirdi. Fakat hayır, hayır... Gözleri her zamanki parlaklığındaydı. Belki de pencereden içeri giren güneş ışığından dolayı ona öyle gelmişti. Lakin yine de bir tuhafılık olduğuna emindi.

Büyücü Thane düşünceli bir tavırla, "İlginç," dedi.

"Kim o?" diye sordu Ceony.

“Bir tanıdık,” diye yanıtladı Büyücü Thane ve gülümsedi. “Sanırım senin bu konuda doğuştan gelen bir yeteneğin var. Bu ikimiz için de büyük bir avantaj. Hem origamiyle hem de hikâye kitabıyla bol bol alıştıрма yap. Cumartesi günü hikâye kitabının tüm resimlerini üç boyutlu olarak görmek istiyorum. Bu arada, neden valizlerini boşaltmıyorsun?” dedi ve origami tuzluk konusunda da daha fazla şey konuşmadı. Kapıya doğru yürüdü ve kafasını koridora uzatarak bağırdı. “Nefes al!” Sonra bir süre bekledi ve, “Jonto, buraya gelip şu dağınıklığı temizler misin?” diye seslendi.

Ceony elindeki origamiyi masaya koydu. Acaba Büyücü Thane dağınıklık diyerek yerdeki kar tanelerini mi yoksa beni mi kastetti diye merak etmeden de duramadı.

Üçüncü Bölüm

Ceony, *Pip'in Cesur Kaçışı* kitabını koltuğunun altına sıkıştırmış yerdeki kar tanelerini topladığı sırada Jonto kapıda belirdi. Bu iskelet her ne kadar zararsız ve uysal görünüyor olsa da canlı bir iskeletti ve bu durum sinirlerini bozuyordu. Bu yüzden Jonto'dan izin istedi. Daha sonra üzerinde çalışmak üzere en ufak kar tanelerini toplayıp önlüğünün cebine tıktırdıktan sonra kütüphaneden ayrıldı.

Büyücü Thane çoktan odasına çekilmişti. O da kendi odasına gitti. Kitabı ve şapkasını masanın üstüne bıraktı. Sonra, valizini kaldırıp yatağının üstüne, yanında getirdiği bej renkteki hasır şapkasının yanına koydu.

Valizin kilidini açtı. Yeşil öğrenci önlüğü en üstte duruyordu. Belki ihtiyacı olur, diye son anda valize koymuştu. Önlüğünü alıp bir kenara kaldırdıktan sonra bluzlarını ve eteklerini çıkardı. Her birinin kırıksıklıklığım gidermek için silkeledi. Allah'tan büyücü dolaba askı koymayı unutmamıştı. Ceony giysilerini tek tek askılara asmaya koyuldu.

Son eteğini askıya asarken duraksadı, çünkü aklına bir sürü düşünce üşüştü; bir yandan iç çamaşırlarını ve tabancayı nere-

ye tikiştirdiğini düşünürken bir yandan da burs konusu aklını kurcalıyordu. Tam on beş bin sterlin, dedi içinden. Eğer bu bursu almamış olsaydı acaba şimdi ne yapıyor olurdu? Aşçılık okuluna kaydolmak için para biriktirme umuduyla bir aristokratın evinin yerlerini mi siliyor olurdu acaba?

Ayrıca Büyücü Thane neden ona burs vermişti? Onunla daha önce hiç tanışmamıştı, tanışmış olsaydı kesin hatırlardı. Kaldı ki bursun ne bir adı vardı ne de yinelenme garantisi. Bu tek seferlik burs için sadece ilk elemelerde ve iyi notlarından dolayı seçilmiş olduğuna inanamıyordu.

Gerçekten böyle mi olmuştu?

Büyücü Emery Thane nasıl bir insandı ki hiç tanımadığı bir yabancıya bu kadar büyük bir miktar parayı bağışlamış hatta karşılık olarak burs verdiği kişinin kendisine çıraklık yapmasını dahi talep etmemişti?

Genç kız valizinin başına geri dönerken bir büyücünün kazancının ne olabileceğini düşünmeye başladı. Büyücüler çok kazanıyor olmalıydı. Ama öyle olsaydı, Büyücü Thane kazandığı parayı tıpkı odalara yığdığı ıvır zıvırlar gibi yine odalara istiflerdi dedi içinden. Olumlu düşünmeye çalıştı. Aksi halde kendini suçlu hissedecekti. Galiba en iyisi bu işe fazla burnunu sokmaması olacaktı, ama bu burs meselesi zihnini meşgul etmeye devam ediyordu.

Şimdilik bu konuyu bir kenara bıraktı ve işiyle meşgul olmaya odaklandı. Valizinde makyaj malzemeleri, saç tokaları, günlükü ve civarda hiç kütüphane olmadığı için burada işine yarayacak kütüphane kartı kalmıştı. Tam bunları valizden çıkarıyordu ki aklına yine başka şeyler geldi. Valizinin köşesine sıkışmış ve bir kısmı iç çamaşırlarının altında kalmış turkuvaz tasmayı fark etti. Tasmayı sıkıştığı yerden çıkardı, diş izleriyle yıpranmış kenarlarını okşadı. Jack Russel teriyer cinsi köpeği Bizzy'nin tasmasındaki isimliği dün çıkarmış ve annesine vermişti. Köpeğine onun yokluğunda annesi bakacaktı.

Ceony derin bir iç çekti. Bu köpek ona son birkaç yıldır can yoldaşı olmuştu özellikle de Tagis Praff'taki yalnız günlerinde. Kendine bir yıl içinde mezun olma hedefi koymuş olduğu için bu kısa sürede orada pek arkadaş edinememişti. Zaten kimsenin kitaplardan başını kaldırmaya fırsatı olmamıştı. Fakat Bizzy'nin ödev derdi yoktu. Ayrıca her gün bıkmadan usanmadan yurttaki odasının kapısında Ceony'nin okuldan dönüşünü beklerdi. İşte Bizzy bundan dolayı onun en iyi arkadaşıydı.

"Köpeğin mi yoksa şişman bir kedin mi var?"

Ceony'nin kalbi korkudan duracak gibi oldu. Hemen valizini kapatıp arkasına döndü. Büyücü Thane eşikte duruyordu, elinde de koca koca kitaplar vardı. Genç kız, odasının kapısını kapatmadığı için pişman oldu. Elindeki tasmayı daha sıkı kavrayarak, "Bir tane köpeğim vardı. Okuldayken benimle birlikte kalıyordu. Büyücü Aviosky, onu buraya getirmemem gerektiğini söyledi, çünkü sizin alerjiniz varmış," dedi.

Büyücü Thane evet anlamında kafasını salladı, ışıldayan gözleri dalgındı. "Hayvanlarla aram hiç iyi olmadı, çocukken bile," dedi. "Ben daha çok arılarla anlaşıyorum," diye de ekledi.

"Arılarla mı?" diye şaşkınlıkla sordu Ceony.

Büyücü Thane'in halinden, verdiği cevabın gayet normal ama Ceony'nin gösterdiği tepkinin anormal olduğu anlaşılıyordu. Hocası cevabında olağandışı bir şey görmediği için bu konuda daha fazla konuşmadı.

"İçeri girebilir miyim?" diye izin istedi.

Genç kız başıyla onayladı.

Aralık olan kapıyı ayağıyla iyice açarak içeri girdi ve elindeki kitapları masanın üzerine bıraktı. Kitapları görünce endişeye kapıldı, çünkü biraz dinlenmek istiyordu. Kitapların sırtındaki isimleri okumadan edemedi: *Gençler için Astroloji, İnsan Anatomisi: Birinci Cilt, Marcus Waters'ın Piroteknik Kılavuzu, Hırsacılık Üzerine Teoriler ve son olarak Ruhları Dinginleştirmek: Tao Üzerine*

Bir Deneme. Başlıkları tek tek okurken ağzı da hayretten kademe kademe açılmıştı.

"Ama bu kitapların kâğıtla hiç ilgisi yok ki," dedi.

"Hımm, seni Tagis Praff'a niçin kabul ettiklerini şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Büyücü Thane gülerek.

Ceony ters ters hocasına baktı fakat onun bu bakışlara aldırış ettiği yoktu. "Kâğıt, yonga makinesinden geçirilen ağaçlardan daha fazlasıdır. Bu kitaplar sana ileride göreceğin derslerde yardımcı olacak," dedi. Sonra çenesini sıvazladı ve pencereden dışarı bakarak, "Aç mısın?" diye sordu.

Ceony, Bizzy'nin tasmaını bir kenara bıraktı ve, "Pek aç sayılmam. Buraya gelirken bir şeyler atıştırmıştım," dedi.

"Sonradan acıkabilirsin, bu yüzden bir şeyler hazırlayıp ocağın üstüne koyacağım," dedi ve odadan çıktı. "Sen de bu arada biraz dinlen," diye seslendi koridordan. "Yarın için sana yoğun bir çalışma planı hazırladım. Tagis Praff'ta edindiğin sıkı çalışma alışkanlığını kaybetmeni istemiyorum!" diye de ekledi.

Masasının üstünde duran kitaplara baktı. Hocasının ona ne tür bir plan hazırladığını merak ediyordu. Birçok büyücünün ya mütevazı olsunlar diye ya da canlarından bezsinler diye çıraklarını ağır işler yapmaya zorladıklarını duymuştu. Böyle bir şey başına gelmesin, diye dua etti. Ama şayet büyücü getirdiği bu kalm kitaplarla onu önce ruhsal olarak çökertmeyi düşünüyor ise buna hiç şaşırmayacaktı. En azından zararlı otları yolmak gibi bir görevi olmayacaktı, çünkü gördüğü kadarıyla bahçedeki bitkilerin hiçbirisi gerçek değildi.

Ceony valizinde kalan eşyaları çıkardı. Makyaj malzemelelerini, tokalarını, günlüğünü ve Bizzy'nin tasmaını yatağının yanındaki gömme raflara dizdi. İç çamaşırlarını ve tabancayı valizinde bıraktı. Valizi de yatağın altına gizledi. Güneş yavaş yavaş batıyordu. Odasında saat olmadığını gördü. Eğer Büyücü Thane, ona yevmiye verirse ilk iş odasına bir saat alacaktı. Sabahleyin bu konuyu onunla konuşmaya karar verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yatağına oturdu ve epey eski bir kitap olan *Gençler için Astroloji*'yi açıp ilk dört bölüme göz attı. Sonra, *İnsan Anatomisi* adlı kitapta yer alan resimlere baktı. Akciğer, böbrek, kalp ve karaciğeri tasvir eden resimlerin altındaki açıklamaları okudu. Yatağına sırtüstü uzandı, *Havacılık Üzerine Teoriler*'i karnının üstüne koydu ve tatlı bir uykuya dalana kadar kâğıt kar tanelerini düşündü. Rüyasında ise, Büyücü Aviosky'nin ona metal büyücüsü olma fırsatını verdiğini, bunun üzerine büyülü gülle ve diğer metal büyülerini öğrendiğini gördü.

Birden sıçrayarak uyandı. Ama böyle uyanmasına sebep olan şeyin ne olduğunu hatırlamıyordu. Belki rüyasında düştüğünü görmüştü. Bu kâbusu on bir yaşından beri iki haftada bir görürdü. Çünkü on bir yaşındayken amcasının kuzeninin avlusundaki benekli kısraktan düşmüştü.

Güneş, penceresinden çoktan çekilmişti. Kafasını pencerenin camına dayasa, son dördün evresindeki ayın ucunu görebilirdi. Vakit sahiden çok geç olmuştu; saat muhtemelen gecenin biriydi.

Midesi aklıktan gurulduyordu. Mahmur gözlerini güçlkle açtı, ayağa kalktı, üstüne çekidüzen verdi. Saçı öyle karman çorman olmuştu ki kimsenin karşısına böyle çıkmak istemezdi. Bu yüzden saçını tekrar ördü, sol tarafta tek bir belik olacak biçimde saçını şekillendirdi. Gerçi bu evde de Büyücü Thane ve kâğıt uşağından başka onu dağınık saçıyla görebilecek kimse de yoktu.

Mum ışığı yardımıyla mutfağın yolunu buldu. Tagis Praff'm koridorları her zaman ya ampullerle aydınlatılır ya da bir ateş büyücüsü sönmeye başlayan fenerleri daima yakardı. Bundan dolayı, evin zifiri karanlık koridorlarında ilerlerken kendini tuhaf hissetti. Nihayet mutfağa girince, ocağın üstünde bir tencere ile tas gördü. Tencerenin içinde hafiften bayatlamış pirinç lapası vardı. Tas ise konserve tonbalığına benzeyen bir şeyle doluydu. Yemekleri çok beğenmemişti. Büyücü Thane acaba böyle şeyler mi yi-

yordu yoksa misafirlerine mi böyle şeyler hazırlıyordu? Şayet piring lapası ve konserve balık misafirler içinse, bu adamın akşam yemeğinde yediği şeyleri hayal bile edemiyordu. Belki de Büyücü Aviosky, onu buraya sırf İngiltere'nin en garip kâğıt büyücüsünün düzgün beslendiğinden ve sağlıklı olduğundan emin olmak, böylece ülkedeki kâğıt büyücülerinin sayısının on ikiden on bire düşmeyeceğini garanti etmek için buraya göndermişti. Büyücü Thane'in neler stokladığını görmek için yarın mutfak dolaplarına bakmaya karar verdi. Şimdilik bulduklarıyla yetinecekti. Bir iki kaşık piring lapası aldı, ton balığına ise dokunmadı.

Odasına gitmeye koyulmuştu, ki bir ses duydu; sanki bir çekmecenin kapanma sesiydi bu. Kaşık dolusu lapayı ağzına tıktığı gibi yerinden kalktı, yemek odasından tekrar mutfığa geçti. Koridorda bir ışık fark etti. Işık, onun sağ tarafında kalan kapıdan geliyordu; yani çalışma odasından.

Lapadan bir kaşık daha aldı. Bu adamın geç saatlere kadar uyanık kalmasına neden olan ne çeşit hobileri vardı böyle? Büyücü Thane'in kara büyüyle uğraşiyor olabileceği fikri aklına geldi. Gülmek istedi ancak yuttuğu lokma ona engel oldu. Büyücü Thane'in her ne kadar bir çılgın olduğunu düşünse de onu kara büyüyle veya insan bedeninin kullanıldığı yasak bir büyü olan organ büyücülüğüyle uğraşırken hayal edemedi.

Ceony'nin aklına okuldaki hocası Büyücü Phillips'in "Yasak Büyüler Tarihi" dersinde söyledikleri gelince tüyleri ürperdi. Hocası şöyle demişti: *"Materyal büyüleri, yalnızca insanoğlunun ürettiği şeylerle yapılır. Fakat bundan yıllar yıllar önce şöyle bir kanaate varıldı: insan da insandan türediği için, yani insan üretimi olduğu için beden de bir nevi materyal sayılabilirdi. Böylece bu fikirle kara büyü ortaya çıkmış oldu. Şimdi, kitabınızın yüz yirmi altıncı sayfasını açın..."*

Genç kız soğuk terler dökülen ensesine dokundu. Böyle şeylerin ya kamplarda gece yakılan ateşin etrafında anlatılan hikâyelerden ya da Tagis Praff'taki tarih derslerinde öğretilen

şeylerden ibaret olduğunu düşünerek rahatlamaya çalışıyordu. Kaldı ki zaten Büyücü Thane'in sadece kâğıt büyücüsü olduğunu biliyordu. Yani bu da demek oluyordu ki Büyücü Thane büyük ihtimalle bir organ büyücüsü olamazdı.

Duvara yaslanarak koridorda ilerledi. Tahta yer döşemelerinin gıcırdamayıp onu ele vermemesine sevindi. Çalışma odasına yaklaşırken bir melodi duydu. Büyücü Thane bir şeyler mırılda-nıyordu. Onun mırıldandığı melodinin ne olduğunu anlayamadı. Daha önce duymadığı bir melodiydi.

Büyücü Thane kapıyı aralık bırakmıştı. İçeride olan biteni bir parça da olsa görebilmek için kapıyı başparmağıyla hafifçe itti.

Hocası, çalışma masasının yanındaki dar masada, sırtı kapıya dönük bir şekilde çalışıyordu. Sağ elinin hemen yanında bir yığın beyaz kâğıt vardı. Çivit mavisi cüppesinin alt kısmı ise sandalyenin arkasına takılmıştı. Bir yandan kâğıt yığnında sayfalar arıyor bir yandan da melodiyi tekrarlıyordu. Hocasının sırtı kapıya dönük olduğu için onun kâğıtları nasıl katladığını göremiyordu. Gecenin bir vakti kâğıtlardan ne yapıyor olabilirdi?

Ceony hiç ses çıkarmadan kapıdan uzaklaştı ve yemek odasına geri döndü. Sırları sevmezdi; en azından, kendiyile ilgili olmayan sırları sevmezdi. Belki sabahleyin Büyücü Thane'le karşılaşmıştı. Ya da kim bilir, belki de karşılaşmazdı.

Büyücü Thane sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yatmaya gitmişti. Ceony mutfak dolaplarını karıştırmak için aşağı indiğinde saat tam sekizi bir geçiyordu ve hocası çalışma odasında yoktu.

Çıraklık üniformasını giydi, saçını ördü, ama ne gözlerine kalem çekti ne yanaklarına allık sürdü. Şehirde yaşayan kızlar arasında makyaj yapmak son zamanlarda moda olmuştu. Fakat burada makyaj yapmanın gereği yoktu, çünkü burada kimi etkileyecekti ki? Yemek odasından bir sandalye kapıp mutfığa ge-

tirdi ve üstüne çıktı. Bütün mutfak dolaplarına tek tek baktı ve hepsinin, tahmin ettiğinin aksine dolu olduğunu gördü. Örneğin, çikolatalı kek yapmak için gerekli olan tüm malzemeler vardı ve malzemelere hiç el sürülmemişti. Ayrıca, lavabonun hemen altındaki mutfak dolabında koca bir çuval pirinç, ekmeğin kutusunda da yarısı tüketilmiş bir ekmeğin duruyordu. Bunların yanı sıra, mutfak kapısının yanında, tezgâhın ise bitişiğinde duran bir buzdolabı gördü. İçinde et çeşitleri ve yumurtalar vardı. Buzdolabının içinde bir avuç kâğıt parçası da bulunuyordu. Kâğıt parçalarının dolabın içinde ne işi olduğunu merak etti; belki de bir büyüden geriye kalanlardır diye düşündü. Salamın üstünü kapatan kâğıt parçalarını eliyle öteledi ve bir kutu yumurta, bir dilim çedar peyniri ve bir bağ rezene aldı.

Tam tavayı alıp ocağa koymuştu ki merdivenlerden garip bir hışırtı sesi geldiğini işitti. Gelenin Jonto olduğunu düşünerek kendini savunmak için eline bir ıspatula aldı. Fakat mutfağın kapısı gıcırdayarak aralanınca hiç beklemediği ufak bir şey içeri girdi. Şaşkınlıkla yutkundu. Kapının önünde, kısacık kâğıt kuyruğunu sallayan kâğıttan bir köpek duruyordu.

Bedeni, düzinelerce kâğıttan oluşuyordu. Kâğıtlar öyle ustalıklarla bir araya getirilmişti ki kafa, ayaklar ve kuyruğun bağlantı yerleri hiç belli olmuyordu. Köpeğin gözleri yoktu, ama burnu ve ağzı vardı. Havlaması ise kâğıt hışırtısıydı. Labrador-teriyer kırmasına benziyordu. Sadece boynu uzundu; kafası Ceony'nin dizlerinin hizasına geliyordu.

Köpek bir kez daha havladıktan sonra Ceony'ye doğru hızla koştu ve ayakkabılarını koklamaya başladı.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Ceony elindeki ıspatulayı ocağın yanına koydu. Bir bağ rezeneyi de yere düşürdü. Sonra çömeldi ve köpeğin başını okşadı. Kafası oldukça sertti ve onu okşarken parmaklarında meydana gelen karıncalanma, onda sanki gerçek bir köpeğe dokunuyormuş hissi yarattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hey, selam!" dedi Ceony. Köpek zıpladı ve patilerini dizlerine koydu. Sonra kuru, kâğıt diliyle yaladı. Bunun üzerine köpeğin kulaklarının arkasını sıvazladı. Köpek de bu sevgi gösterisi karşısında yerinde duramadı. "Sen nereden çıktın?" dedi Ceony.

Mutfak kapısı tekrar gıcırdadı. Bu kez gelen Büyücü Thane idi. Biraz yorgun görünüyordu, sırtında hâlâ çivit mavisi uzun cüppesi vardı. "İşte bu köpek, bana alerji yapmaz," dedi, gözlerinin içi gülerek. "Gerçi senin köpeğinin yerini tutmaz ama şimdilik onun yokluğunu telafi eder diye düşündüm."

Ceony şaşırdı, ağır ağır ayağa kalktı. Kâğıt köpek ise hışırtilı sesiyle kesik kesik havlıyordu. "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu, çok mahcup hissetmişti kendini. "Bu... Geceleyin uğraştığınız şey bu muydu?" diye sözlerini sürdürdü.

Büyücü Thane kafasını kaşıdı. "Seni uyandırdım mı yoksa? Özür dilerim. Evde yine bir misafirim olduğunu unutmuşum," dedi.

Yine mi, diye sordu kendi kendine. Büyücü Thane, ondan önce muhakkak bir çırak daha yetiştirmiş olmalıydı. *Yine* sözcüğünden hocasının tam olarak düşündüğü şeyi kastettiğinden emin değildi. Büyücü Aviosky'yle iletişime geçip Thane'in önceki öğrencileri hakkında ondan bilgi alabilirdi ancak şimdi sırası değildi; özellikle de bu harika köpek ayaklarının dibinde şirinlik yaparken.

Demek Büyücü Thane bu köpeği onun için yapmıştı, sırf Bizzy'nin yokluğunu çekmesin diye.

Bir hocasma bir de köpeğe baktı. Gözleri, iradesi dışında yavaşmaya başlayınca ağlamamak için kendini çimdikledi.

"Teşekkür ederim," diyebildi alçak sesle. "Bu... Bu benim için çok değerli. Böyle bir şey yapmak zorunda değildiniz... Teşekkür ederim," diye ekledi. Sonra ıspatulayı koyduğu yerden aldı.

“Kahvaltı etmek ister misiniz? Tam da bir şeyler hazırlıyordum,” diye sözlerine devam etti.

“Tam zamanında gelmişim desene,” dedi Büyücü Thane ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Yukarı çıkarken gözlerinin içi gülüyordu. Ardından, “Birazdan gelirim. Kusura bakmazsın, değil mi?” diye sordu.

Ceony hayır anlamında kafasını salladı ve daha fazla yumurta almak için dolaba yöneldi. Kâğıt köpeğin yeri koklayarak onu takip ettiğini fark etti. Tıpkı Büyücü Thane’in dediği gibi köpeğin senkronize bir şekilde hareket ettiğini gözlemledi sonra Rezene’yi yerden kaldırdı.

“Senin adın Rezene olsun,” dedi köpeğe, yumurtaları da ön-lüğünün cebine koydu. “Aslında güzel bir kedi ismi olabilir, ama gerçek bir köpek olmadığın için bu isim sana uyar,” diye ekledi.

Rezene ise sadece kafasını yana çevirdi, genç kızın ne dediğini pek anlamamıştı.

Büyücü Thane kahvaltısını çalışma odasında yaptı. Bir yandan da karışık fakat kendine has bir düzeni olan masasına birkaç kitap ve büyük defter koydu. Bu arada Ceony okuma illüzyonu ödevini öğle vaktine kadar tekrar etti. On dört sayfanın üçündeki resimleri havada üç boyutlu olarak canlandırmayı başardı. Rezene ise, hikâyenin kahramanı olan fare havada her belirdiğinde onu yakalamaya çalışıyordu. Kâğıt köpek, Ceony’nin dikkatini biraz dağıtmış olsa da o, bu durumu hiç dert etmedi. Hatta Bizzy’nin yıpranmış tasmağını çoktan Rezene’nin boynuna takmıştı bile. Ayrıca tasma, Rezene’ye tam gelmişti.

Büyücü Thane öğleden sonra genç kızı kütüphaneye çağırdı. Masanın üstünde duran türlü türlü kâğıtları göstererek bu kâğıtların kalınlığı ve dokusunun önemini açıkladı. Ama nedendir bilinmez, Büyücü Thane anlattığı konuya tam olarak odaklanamıyor, söylediklerini ikide bir tekrar ediyordu. Ceony ise bu

tuhaflık karşısındaki şaşkınlığını ona belli etmemeye çalışıyordu. Aklında ise Büyücü Thane'in ona yorucu bir görev vermemiş olması vardı; bundan dolayı içi rahatlamıştı. Dün, getir götür işleri yapma ihtimali aklını epey meşgul etmiş, onu bir hayli endişelendirmişti. Bugün güne böyle bir dersle başladığı için mutluydu. Ders ilerledikçe ilgisi daha da arttı. Kendini derse öylesine kaptırmıştı ki pür dikkat hocasını dinliyordu. Dersin sonunda ise kâğıtla ilgili öğrendiği bütün ayrıntıları su gibi özetleyince Büyücü Thane'den takdir gördü.

"Söylediklerin harfiyen doğru," dedi Büyücü Thane. Ardından pencereden dışarı baktı; belli ki Ceony'nin göremediği bir şey görüyordu.

Hocası, elindeki kâğıtları yanlış kâğıt istifinin üstüne koyunca Ceony dayanamadı ve merakla, "Kafanıza bir şey mi takıldı?" diye sordu. Sonra hocasının elindeki kâğıtları alıp doğru yere koydu ve hepsinin aynı hizada olmasına özen gösterdi.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Büyücü Thane.

"Kafanıza bir şey mi takıldı diye sormuştum," dedi genç kız. "Bugün sanki bedeniniz burada, ama aklınız başka yerdeydi," diye de ekledi.

Belki de Büyücü Thane öğleden sonraları hep böyle dalgın oluyordu. Neticede Ceony, onu tam olarak tanımıyordu. Fakat emin olduğu bir şey vardı ki o da hocasının bu dalgınlığının delilikle bir ilgisinin olmadığıydı.

"Bugün aklım galiba başka yerde," diye cevap verdi Büyücü Thane. Gözlerini kırıştırdı ve dalgınlığından kurtuldu. "Aklım da bir sürü şey var; bunlara yeni çırac da dahil," dedi.

"Ben sizin ilk چراغınız mıyım?" diye sordu Ceony.

"İki buçuğuncu چراغımsın," diye cevap verdi Büyücü Thane.

"Buçuk mu?" diye sordu Ceony. "Nasıl yarım bir چراغınız olabilir ki?"

"Sonuncu çırağım sadece yarım dönem burada kaldı," diye üstünkörü açıkladı.

Yarım dönem mi, dedi Ceony içinden ve korkudan zorla yutkundu. Acaba bu çırak bir kazaya mı kurban gitmişti? Ya da çıraklıktan mı vazgeçmişti? Yoksa Büyücü Thane, onu çıraklıktan mı atmıştı? Acaba büyücülerin, çıraklarının eğitime son vermesi sık görülen bir şey miydi?

Ceony endişeli bir şekilde dudağını ısırды. Thane elbette onu kovmazdı, çünkü ülkede kâğıt büyücülerinin sayısı zaten çok azdı. Dolayısıyla yetişmekte olan bir kâğıt büyücüsünü kaybetmeyi de kimse istemezdi. Hem zaten onun kâğıtla kurulmuş bir bağı vardı.

Genç kız çıraklığının sona erme ihtimalini o ana dek hiç düşünmemişti. Yaşadığı kaygıdan dolayı midesine kramp girdi. Şu an bulunduğu konuma gelmek için çok ders çalışmıştı. Her ne kadar, hayalini kurduğu metal büyücülüğü değil de kâğıt büyücülüğüne giden yolda yürüyor olsa da çıraklığını kaybetmeyi istemiyordu. Ayrıca, burs almış olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hissetmeye de ihtiyacı vardı.

Birden aklma, geçirdiği araba kazası ve şarabı döktüğü için Bayan Appleton'dan işittiği azar ile o anda aldığı yanık kokusu geldi.

Hatıraları bir kenara bıraktı. Bu çıraklık, onun için yalnızca bir görev değildi; eğer kovulursa onun için her şey biterdi. Kâğıtla olan bir bağı vardı ve bu nedenle sadece kâğıtla büyü yapabilirdi. Ama bunun için önce ustalaşması gerekiyordu. Kovulursa emekleri boşa gitmiş yarım bir büyücü olarak kalacaktı.

"Sanki ekşi bir şey yemiş gibi görünüyorsun," dedi Büyücü Thane ve masanın üstünde, telgrafın hemen yanında duran kâğıt destesinden gri kalın bir kâğıt aldı.

"Bir materyale bağlanıp daha sonra ondan vazgeçmenin ne kadar büyük bir kayıp olduğunu düşünüyordum," dedi Ceony.

"Aynı fikirdeyim. Şimdi de sana temel kâğıt katlama yöntemlerini öğreteceğim. Tagis Praff'ta bunları öğrenmiş miydin?" diye sordu Büyücü Thane.

Ceony, hayır anlamında kafasını salladı.

Thane tahtasını aldı ve yere oturdu. Kare şeklindeki kâğıdı da tahtanın üzerine koydu. "Görelim bakalım ne kadar çabuk kavırıyorsun," dedi. Demek hocası onu test etmek istiyordu.

Ceony dikkatini topladı. Hocası kâğıdın iki ucunu üst üste gelecek şekilde katladı; böylece bir üçgen şekli ortaya çıktı. Kâğıt kalın olduğu için katlanan şekli muhafaza ediyordu. "Buna yarım katlama denir; yani, kare şeklindeki kâğıdı üçgene çeviren katlama metodu bu isimle anılır. Bu ise tam katlama," dedi ve bu kez, kâğıdın açıkta kalan iki ucunu birleştirerek katladı. "Üçgen şeklinde katlanmış bir kâğıdı daha küçük bir üçgene dönüştüren katlama yöntemine de tam katlama diyoruz. Tabii, katlanan kâğıtları boşa harcamak olmaz," diye ekledi.

Ceony başıyla hocasının sözlerini onayladı. Büyücü Thane dün bu katlama metodunu kullanarak önce kâğıt bir kuş sonra da bir uçurtma yapmıştı. Şimdi sıra Ceony'deydi. Hocası, az önce gösterdiği katlama yöntemlerini ve isimlerini ona tekrar ettirdi. Büyünün işlemesi için, katlanan kâğıtların uçlarının aynı hizada olması gerektiğini de vurguladı. Sonra gözleri yine uzaklara daldı, ama gözleri bu kez ıslıl ıslıl değildi.

"Şimdi de bu kâğıtları canlandıralım," dedi Büyücü Thane ve tekrar pencereye baktı. "Böylece kâğıdın uçlarını aynı hizaya getirmenin önemini de kavrayacaksın," diyerek sözlerini sürdürdü.

"Eğer yapmanız gereken bir şey varsa ben sizi alıkoyamayayım. Bu kâğıt üstünde tek başıma çalışabilirim," dedi Ceony.

Aslında tam öğrenme havasındaydı ve bu yüzden hocasının orada kalmasını, kendisine daha fazla şey öğretmesini istiyordu.

İçinden geçenlerle hocasına söyledikleri birbirini tutmuyordu.

Büyücü Thane peki anlamında kafasını salladı ve ayağa kalktı. Cüppesi bacaklarına sürünüyordu. Genç kız derin bir hayal kırıklığı içinde. Thane'in koridoru geçip gözden kaybolduğunu görünce Rezene'yi alıp hemen içeri girdi ve hızla Ceony'ye doğru koştu. Etrafında üç tur attıktan sonra yere uzandı ve uykuya daldı. Oysa Ceony kâğıttan yapılmış bir köpeğin hiç yorulmayacağını düşünüyordu. İşin sırrı elbette kâğıttaki büyüeydi.

Yarım ve tam olarak katladığı kâğıtları eline aldı. Kütüphanenin açık duran kapısına uzun uzun baktı; Büyücü Thane'i merak ediyordu. Aklma, hocasının sabahlara kadar çalışıp sırf onun için kâğıtlardan Rezene'yi ortaya çıkarması geldi. İçinde bir suçluluk duygusu belirdi. Fakat Büyücü Thane'in dalgınlığının sebebi bu olamazdı. Kaldı ki, ona karşı en azından bugün çok sıcak davranmıştı.

Rezene'ye bakarak, "Onun iyiliğini karşılıksız bırakmamalıyım," dedi alçak sesle. "Ne de olsa her çırağın hocasına kendini sevdirmesi gerekir. Yoksa burada iki yerine altı sene geçirmek zorunda kalacağım," diye ekledi.

Büyücü Thane'in öğrettiği katlama metotlarını aklına iyice yazmıştı ancak becerisini hızlandırması için bu katlama yöntemlerini defalarca tekrar etti. Sonra kütüphaneden çıkıp mutfağa indi. Mutfak dolaplarından baharatları ve içecekleri çıkardı. Bir yandan da *Pip'in Cesur Kaçışı*'ni içinden tekrar ediyor, dördüncü sayfadaki resimleri ikna edip onları canlandırabilecek değişik tonlamalar yakalamaya çalışıyordu. Makarna pişirmek için içi su dolu tencereyi ocağa koydu. Akşamdan kalma tencereyi yıkayıp onu da ocağın üstüne koydu ve makarna için sos hazırlamaya koyuldu. Önce tereyağını eritti, ardından da un ve süt ekleyerek beşamel sos hazırlamaya başladı. Derin dondurucudaki tavuğun yanına yakışsın diye sosa limon ve sarmısak da eklemek istedi. Fakat limon bulamayınca domates ve fesleğenle bir sos hazırla-

maya karar verdi. Domates ve fesleğeni herkes severdi. Büyücü Thane de mutfağında bu iki malzemeyi bulundurduğuna göre demek ki o da bunları seviyordu. Gözlemlediği kadarıyla bir kişinin bir şeye alerjisi varsa başka şeylere de alerjisi olabiliyordu. Çıraklığına zaten şanssız bir başlangıç yapmıştı. Büyücü Thane'in alerjisi de bu şanssızlığın tuzu biberi olmuştu.

Tavuk fırında pişerken ekmeği dilimledi. Makarnayı sosuyla buluşturduğu sırada büyücü çalışma odasından çıkarak mutfığa girdi.

"Eğer böyle şeyler hazırlayacak kadar boş vaktin oluyorsa sana daha fazla ödev vermeliyim," dedi. O sırada Ceony tavuğun pişip pişmediğini kontrol ediyordu. "Bu evi hiç böyle güzel kokular sarmamıştı," diye de ekledi.

Bu iltifat karşısında keyifle sırtıtmak istediye de kendini tuttu; gevşemiş bir saç tutamını kulağının arkasına attı. "Size her şey için teşekkür etmek istedim. Dünkü davranışım için de özür dilerim. Ben aslında öyle biri değilim," dedi.

"Önemi yok," diye cevap verdi, Büyücü Thane ışıldayan gözleri merakla bakıyordu.

"Yemek bir dakika içinde hazır olur," dedi Ceony ve mutfak dolaplarının birinde daha önce gördüğü yeşil seramik kâseyi aramaya koyuldu. Kâse, onun erişemeyeceği kadar yüksek bir rafta duruyordu. Almak için tezgâhın üzerine çıktı. "Sofrayı çoktan hazırladım, isterseniz masaya geçebilirsiniz," dedi Ceony.

Büyücü Thane gülümsedi; daha doğrusu gülümsemek ve sırtıtmak arasında bir geçiş yaptı. Bu defa hem gözleri hem de dudakları gülümsemişti. "Pekâlâ. Teşekkür ederim. Fakat sonra sana yeni bir okuma ödeviyle katlaman için iki yüz sayfa vereceğim," dedi.

Genç kız makarnayı seramik kâseye boşalttı ve masaya götürdü. Daha sonra, fırında pişen tavuğu ve sebzeleri dikkatli bir

şekilde büyük bir servis tabağına aldı ve Büyücü Thane'in önüne koydu. Büyücü Thane hiç yorum yapmadı, ama Ceony, hocasının hafiften havaya kalkan kaşlarından onun sofradan etkilendiğini düşündü ve bu düşüncesinde yanılmamayı diledi. Thane tavuğu başka bir şey için de saklamış olabilirdi. Kaşlarını havaya kaldırmasının nedeni, Ceony'nin tavuğu izin almadan pişirdiğini görüp şaşırması da olabilirdi. Şayet Büyücü Thane'in tepkisinin sebebi buysa, tavuğun lezzeti ona her şeyi unutturacaktı.

Hocasının karşısındaki sandalyeye oturdu, ardından yine ayağa kalktı ve, "Tavuğun nasıl kesileceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Jonto'nun bildiğini düşünüyorum," diye cevap verdi Büyücü Thane.

Ceony'nin rengi attı. Hocasının gözlerinde bir muziplik gördü. Yoksa ona şaka mı yapıyordu?

Genç kız çatal ve bıçak yardımıyla tavuktan bir parça aldı. Birkaç çay kaşığı cesaret alarak, "Çıraklığım boyunca burs veya yevmiye alıp almayacağımı merak ediyordum da," diyebildi.

Büyücü Thane belli belirsiz güldü ve, "Hımm, şimdi anladım. Mevzu başka desene," diye cevap verdi.

Ceony utandı. "Hayır, özür ve teşekkür sözlerimde samimiydim. Ama insanlar yemek masasında bazı şeyler hakkında konuşmalı, özellikle de bu insanlar aynı çatı altında yaşayacaksa. Ben de çıraklık maaşı hakkında konuşmak için en uygun yerin yemek masası olduğunu düşünmüştüm, hepsi bu."

"Alacağın bursa okulun yönetim kurulu karar verir," dedi Büyücü Thane ve tabağına bir kepçe makarna aldı. "Aslında burs alacaksın. Miktarı ise sanırım aylık on sterlin olacak, tabii ek olarak sana vereceğim harçlıkları saymazsak," diyerek sözlerine devam etti.

On sterlin mi, dedi içinden Ceony. Şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerini gizlemek için kafasını eğdi ve tabağını doldurma-

ya odaklandı. Eğer idareli hareket ederse her ay bursunun yarısını evdekilere gönderebilirdi.

Kafasını kaldırıp tekrar hocasına baktı. “Şey... Ek olarak bana ne kadar harçlık vereceksiniz?” diye sordu.

Büyücü Thane elindeki çatalı gevşek bir şekilde tutarak, “Seni aç bırakmayacağım,” dedi.

Ceony’nin aklına yiyemediği tonbalığı ve pirinç lapası geldi. Hazır açlık konusu açılmışken taşı gediğine oturtmayı düşündü fakat dilini ısırды ve arkasına yaslandı. Büyücü Thane yemeye başlamadan önce dua etmemişti. Ceony de nadiren dua ederdi. Tabağına tavuktan bir lokma aldı, bu arada göz ucuyla hocasına bakıyordu.

Büyücü Thane tabağındaki makarnadan bir çatal aldı ve ağzına götürdü. Tadına vararak makarnayı çiğnedi ve gözleri biraz daha parladı. Lokmasını yuttuktan sonra, “Şunu söylemeliyim ki sana ders vermemiş olsaydım bile sen yine bir yolunu bulur, kâğıttan büyülü makarnalar yapardın,” dedi.

Ceony gülümsedi. “Beğendiniz mi?” diye sordu.

Büyücü Thane başıyla onayladı ve bir lokma daha aldı. “Tadı da kokusu kadar güzel. İşte bu, çok yönlülüğünün göstergesi. Seni tebrik etmeliyim,” dedi.

“Bu çok yönlülük bana mı yoksa makarnaya mı ait?” diye sordu Ceony.

Büyücü Thane’in gözlerinde ışık adeta dans etti. Çırağının sorusuna cevap vermedi.

Ceony tavuğundan bir parça aldı ve kuru olmadığını anlayınca rahatladı. Henüz üçüncü lokmasını almıştı ki Büyücü Thane, “Demek dört kardeşin en büyüğüsün,” dedi.

“İki kız ve bir oğlanın en büyüğü,” diye cevap verdi Ceony. “Sizin de geniş bir aileniz var mı? Bir sürü kız kardeşi olan ve onlardan çok çeken biri gibi duruyorsunuz,” diye ekledi.

"Ben çok insandan çektim ama hiçbir kızı kardeş değildi. Tek çocuktum," dedi.

Kafamdaki bazı sorular yavaş yavaş cevap buluyor, dedi içinden Ceony.

Her ikisi de lokmalarını çiğnerken birkaç saniye sessizlik oldu. "Ne zaman alışveriş yapacaksınız?" diye sordu Ceony.

Büyücü Thane, ona baktı. "Galiba evdeki sebzeler ne zaman biterse o zaman. Manav alışverişinden hiç hoşlanmam," dedi.

"Neden?" diye sordu Ceony.

Büyücü Thane çatalını tabağına yaklaştırdı, dirseğini masaya dayayıp elini çenesine götürdü.

"Çünkü sebze alışverişi için şehre gitmek gerekiyor," dedi. "Zaten hava da sıcak," diye de ekledi.

Tavuğundan bir parça daha kesmekte olan Ceony durdu. "Yoksa güneşten dolayı çilleriniz mi oluşuyor?" diye sordu.

Büyücü Thane güldü. "Konu nerden nereye geldi," dedi.

"Yani, demek istiyorum ki eğer yüzünüzde çiller oluşuyorsa dışarı çıkmak istememekte haklısınız," dedi. Sonra kendi ellerindeki çillere baktı. Mart ve ekim aylarında güneşe maruz kalınca çilleri çoğalıyordu.

"Çillenme sorunum yok," dedi Büyücü Thane. Ceony ellerindeki çillere bakarken kaşlarını çatmış olacak ki Büyücü Thane "Çiller sorun değildir Ceony. İyi ki de buradaki herkesle aynı dış görünüşe sahip değilsin," dedi.

Genç kız gülümsedi ve sırtıtmamak için makarnadan bir lokma daha aldı.

"Madem bu kadar boş zamanın var, o halde ilk sözlü imtihanın yarın sabah olacak," dedi Büyücü Thane.

Dördüncü Bölüm

Büyücü Thane, Ceony'nin ilk sözlü sınavını dediği gibi ertesi sabah, saat tam altıda yaptı. Ceony'yi uyandırması için Jonto'yu görevlendirmişti. Burnunun dibinde sırtan Jonto'yu gören Ceony öyle bir çılgılık attı ki alt katta, salonda farelerin izini süren Rezene yıldırım hızıyla sahibinin yanına geldi. Sonra hocasının yaptığı gibi Jonto'ya, "Nefes almayı kes!" dedi. Bunun üzerine iskelet birden Ceony'nin yatağının dibinde yere yığılarak zararsız bir kâğıt yığınınna dönüştü.

Söylediği sözcük, ufak tefek ve çok çaba gerektirmeyen büyümlü bir kelime olmasına rağmen Ceony kâğıtla bağ kurduğundan beri ilk kez gerçekten bir büyü gücüne sahip olabileceğini düşündü.

Büyücü Thane dün çalışma odasında kâğıt türleriyle ilgili anlattığı dersten Ceony'yi sözlü sınava tabi tuttu. Zehir gibi hafızası sayesinde bütün sorulara doğru cevap verdi. Thane ise memnun bir şekilde kafasını sallayarak Ceony'ye notunu verdikten sonra onu ödevleriyle baş başa bıraktı.

Ödevleri arasında, hocasının odasına getirdiği kalın kitapları okumak da yer alıyordu. Ceony, *Marcus Waters'ın Piroteknik*

Kılavuzu'nu okuyarak başladı, çünkü kitabın başlığı ona çok ilginç gelmişti. Ama kitaptaki yazılar küçüktü. Ayrıca kitapta çok az resim olduğu için içerik zor anlaşılıyordu. Bu nedenle bir bölümün sadece yarısını okuyabildi. Tost yemek için mutfağa gidip geldikten sonra *İnsan Anatomisi: Birinci Cilt*'i okumaya başladı. Bu kitap biraz tuhaf olsa da ona daha ilginç gelmişti.

Sonraki birkaç gün boyunca kütüphanedeki kâğıtları kullanarak tek başına temel kâğıt katlama yöntemlerini çalıştı. Büyücü Thane her şeyi çabuk ve tam öğrensin diye önceden haber vermeden konu belirtmeksizin sözlü yapıyordu. Perşembe günü iki kere sözlü sınav yapmıştı. Ceony cuma günü o kadar çok kâğıt katlama alıştırmaları yapmıştı ki sağ elinin işaretparmağının ucu su toplamıştı. Thane şimdiye kadar öğrettiklerinin iyice anlaşıldığından emin olduktan sonra cumartesi günü çırağına kar taneleri yapmayı öğretti. Yani çıraklığının ilk gününde kütüphanenin tavanından yağan kar tanelerinin yapımını öğrenecekti.

"Kâğıt kesme yöntemleri de kâğıt katlama yöntemleriyle aşağı yukarı aynı kurallara sahiptir," diye açıkladı Büyücü Thane, yere bağdaş kurmuştu ve tahtası da kucağındaydı. "Eğer kestiğin kâğıtlara büyü uygulamak istiyorsan kurallara uymak zorundasın, aksi takdirde hepsi süs olarak kalır. Öyle olunca da hiçbir işe yaramazlar," diye de ekledi.

"Peki, o kar taneleri süs için miydi?" diye sordu genç kız. Aklında, o gün kütüphaneden yürüttüğü ve çalışma masasının çekmecesine sakladığı küçük kar tanesi vardı. En son kontrol ettiğinde hâlâ soğuktu.

Büyücü Thane kare şeklindeki beyaz kâğıdın iki ucunu birleştirerek katladı ve ortaya bir üçgen şekli çıktı. "Sence?" diye sordu Büyücü Thane.

Ceony geldiğinin ilk günü kütüphanede yağan karları, o gün halının üstünü kaplamış irili ufaklı kar tanelerini düşünüyordu.

Her biri benzersizdi, tıpkı gerçek kar taneleri gibi. "Süs içindi," diye cevap verdi Ceony.

"Çok akıllısın," dedi Büyücü Thane ve makası eline aldı. "Soğuk bir kar tanesi yapmak için kâğıdın belirli biçimde kesilmesi gerekir. İyi izle," diyerek sözlerini sürdürdü.

Üçgen şekline getirdiği kâğıdı aldı. Taban kısmından, yani kâğıdı katladığı yerden başlayarak tepe kısmının altında bir santim mesafe bıraktıktan sonra kâğıdı oval biçimde kesti. Kestiği parça kucağındaki tahtanın üstünde düştü.

"Soğuk!" dedi Büyücü Thane. Ceony kâğıtta gözle görülür bir değişiklik fark etmedi. Fakat Büyücü Thane'in uzattığı kâğıdı eline alınca soğukluğu hissetti. Kâğıdın soğukluğu, su toplayan parmağının acısını biraz hafifletmişti.

"Gerisi de senin yaratıcılığına kalmış," dedi Büyücü Thane.

Pazartesi günü itibariyle mutfakta neredeyse hiç sebze kalmıştı.

"Sebze almaya ben giderim. Benim için sorun olmaz," dedi Ceony.

Çalışma masasında oturan Büyücü Thane kafasını kaldırıp Ceony'ye baktı. Masasında küçük bir defter açık halde duruyordu. Kapanmasını önlemek için bir yanma içinde limon çayı olan bir fincan, diğer yanına da kahvaltı bıçağı koyulmuştu. Büyücü Thane sol elinde bir kalem tutuyordu. "Gerek yok Ceony," dedi.

"Benim için sorun değil," diye yineledi genç kız. Önlüğünün pililerini düzeltilti. "Madem burada yaşayacağım, payıma düşeni de yapmalıyım," dedi. İçinden de, "Bu evden biraz uzaklaşmak hiç de fena olmaz," diye geçiriyordu içinden. "Beni mazur görün fakat mutfak dolaplarındaki artıklarla sadece bir yere kadar lezzetli yemekler yapabilirim," dedi.

Büyücü Thane gülümsemedi, gülümsemesi yine her zamanki gibi dudaklarında değil gözlerinin içindeydi. "Lezzetli yemekler de yapmana gerek yok. Okumaların nasıl gidiyor?" diye sordu.

“İnsan anatomisini bitirdim. Tao hakkındaki kitabı da bitirmeme az kaldı,” diye cevap verdi.

Thane arkasına döndü ve raflara şöyle bir göz gezdirdi. Sağ tarafında bulunan alçak raftan kalın bir kitap aldı ve Ceony’ye uzattı. Kitabın üstünde *İnsan Anatomisi: İkinci Cilt* yazıyordu.

Ceony somurarak kitabı aldı.

“Ama alışveriş için ısrar edersen sana bir at arabası çağırabilirim. Dönüş için akşam karanlığına kalma,” dedi. Sonra düşünceli bir tavırla, “Sanırım artık sana canlandırma büyüsü öğretemeliyim. Alışverişten geldikten sonra derse başlarız o zaman,” diye ekledi.

Sonra genç kıza, yatırması için birkaç fatura da verdi. Hocası ona güveniyordu; bu durum onu biraz şaşırttı. Büyücü Thane faturaları verdikten sonra tekrar defterinin başına döndü.

Canlandırma dersleri, çıraklık eğitiminin ancak ikinci haftasında başlamıştı. Yirmi santimetre uzunluğunda kare şeklinde sarı bir kâğıdı katlayarak işe başladı. Her katlama sonrasında elde ettiği katlama biçimlerinin adını söylemek zorundaydı. Tüm katlama yöntemlerini uyguladıktan sonra kâğıdı açtı; kâğıt kırışmıştı ve ortasında yıldıza benzer bir şekil oluşmuştu. Aslında böyle yaparak kendine kolaylık sağlamıştı; böylece kâğıdı daha kolay katlayarak istediği şeyi ortaya çıkarabilecekti. Fakat Thane’e göre bu yöntemle elde edilen ürünün kötü bir görüntüsü olurdu.

“Şimdi,” dedi Büyücü Thane ve elindeki kırışmamış, kare biçimindeki kâğıdı gösterdi. “Basitten başlayacağız. Bir kurbağa yapacağız,” diye ekledi.

Ceony çıraklığının ilk günü Thane’in yaptığı kâğıt kurbağayı hatırladı. O kadar iyi hatırlıyordu ki hocasının kâğıdı nasıl katladığıyla ilgili bütün ayrıntıları hafızasına kazımişti. Bu yüzden, ek bir açıklamaya ihtiyaç duymadan kâğıttan bir kurbağa

yapabileceğinden emindi. Ama bu düşüncesini Büyücü Thane'e elbette söylemedi ve dikkatle hocasını izlemeye devam etti. Belki unuttuğu bir ayrıntı olabilir, diye gözlerini kırpmadan hocasının parmaklarını takip etti. Neticede her şeyi tastamam hatırladığını görünce içinden kendini tebrik etti.

"Nefes al!" dedi Büyücü Thane elindeki kâğıt kurbağaya. Bunun üzerine kâğıt kurbağa canlandı ve hocasının avucunun içinde zıpladı. Altmış santimetre yükseğe sıçramıştı ki Büyücü Thane, "Nefes almayı bırak!" dedi ve kâğıt kurbağa cansız haline geri döndü.

Her ne kadar basit bir büyü gibi görünse de Ceony'nin avuçlarının içi yaşadığı endişeden dolayı terledi. Kendini sakinleştirdi çünkü hem gergin görünmek hem de dersteki bu alıştırma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Hocasının her şeyi tamamlayıp sırayı ona vermesini bekledi.

Ceony dimdik oturmuş önünde duran sarı renkli kâğıda bakıyordu. Şu an nasıl böyle itaatkâr bir şekilde durabildiğine kendisi de şaşırıyordu, çünkü kâğıttan bir köpek gibi uysal uysal oturmayı o an aklından bile geçirmiyordu. Çıraklığının ilk gününden başlayarak burada geçirdiği günleri düşündü. Acaba ona, bu itaatkârlık duygusu ne zaman işlemişti? Ardından Rezene'ye baktı; kapı ile duvar arasındaki köşede oturmuş, kâğıt kulaklarından birinin arkasını kaşıyordu.

Ceony önündeki kâğıdı Büyücü Thane'in gösterdiği gibi katlamaya başladı. Hocasının gözleri onun üstündeydi; bunu hissediyordu. Thane hiç yorum yapmadan onu izlemeye devam etti.

Genç kız kâğıtların uçlarını aynı hizada birleştirmeye özen göstererek sonunda kâğıttan bir kurbağa yapmayı başardı. Kurbağayı avucunun üstünde tuttu ve biraz kırıksık duran yaratığı inceledi. Ardından kurbağaya, "Nefes al!" dedi ve yaratık canlandı. Önce bir bacağını ardından da diğerini oynattı ve hemen arka-

sından Ceony'nin avucunun içinde miskin miskin zıpladı. Ceony keyifle gülümsedi.

Rezene kafasını kaldırıp Ceony'ye baktı ve havayı kokladı.

"Aferin," dedi Büyücü Thane. "Bu alıştırırmayı birkaç defa tekrarlamamı istiyorum. Yalnız, kâğıdı önceden katlayıp kendine kolaylık sağlamak yok. Yarınki dersimizde turnalar ve alakargalar yapacağız," diye ekledi.

"Kurbağa yapımı için başka ders olmayacak mı?" diye sordu Ceony. O sırada Büyücü Thane de oturduğu yerden kalktı.

"Bunun için başka bir derse ihtiyacın yok," diye cevap verdi ve hâlâ avucunda zıplamakta olan kurbağayı işaret etti. "Gönlün aslında metal büyücülüğünde olsa da kâğıt büyücülüğünde oldukça iyisin," diye de ekledi.

Ceony elindeki kurbağaya, "Nefes almayı bırak!" komutunu verdi ve kâğıt kurbağa bir böcek gibi ters döndü. Rezene de genç kıza doğru koştu ve patisiyle kurbağayı yokladı. "Siz benim metal büyücüsü olmak istediğimi nereden biliyorsunuz?" diye sordu Ceony.

Büyücü Thane yalnızca gülümsedi. Katlama tahtasını da masanın tam ortasına simetrik bir şekilde koydu. "Kitaplarını okumayı unutma," dedi ve odadan çıktı.

Ceony ertesi gün kâğıttan kuş ve ayrıca balık yapımı üzerine bir ders aldı. Sonra da önceden katlamadığı bir kâğıdı kullanarak kurbağa yaptığı sözlü sınava tabi oldu. Fakat sınavdaki bir testten geçemedi; Büyücü Thane kendi kurbağasıyla Ceony'ninkini hız konusunda yarıştırmakta ısrar edince kurbağası yüz seksen santimetre geride kalarak yarışı kaybetti. Bu çok garip bir sınav değerlendirmesiydi. Eğer Büyücü Thane, Ceony'ye aynı sınava istediği kadar yeniden girme hakkı vermemiş olsaydı, hocası sınav sonucunu Tagis Praff'a göndermeden önce muhakkak sonuca itiraz edecekti.

Yeni bir kurbağa yaptığı sırada kütüphanedeki telgraftan tık tık sesler gelmeye başladı. Çalışma masasına oturdu ve kâğıt kalabalığını bir kenara iterek, telgraftan gelecek haberi merakla beklemeye başladı. Ayaklarının dibindeki Rezene de masanın üstüne çıkıp telgrafa doğru havladı. Ama onun kâğıt gırtlığından çıkan ses telgraftan çıkan sesi bastıramadı. Yarım kalan küf yeşili kurbağasını bir kenara koydu, sandalyesini hafifçe geri çekerek ayağa kalktı ve telgrafın üstüne eğildi. Telgraftan çıkan kâğıt şeridin üstündeki yazıyı okudu:

Solihull'da bulundu, tamam.

Yazılar bir anda gözlerinin önünden kayboldu, çünkü bir el, kâğıt şeridi çekip almıştı. Ceony arkasında Büyücü Thane'in olduğunu bildiği için kafasını çevirip bakmadı bile. Hocası, kâğıdı aldığı sırada mesajın altında "Alfred" yazdığını fark etti.

Ceony geri çekildi ve mesajı okuyan hocasına baktı. Işıldayan kocaman yeşil gözleri yine gizemliydi. Thane'in yüz ifadesinde dikkatten başka bir şey göremedi. Çenesinde de o sabah kesmeyi unuttuğu bir parça sakal vardı. Büyücü Thane mesajı kaşla göz arasında okuduktan sonra kâğıdı buruşturarak avucunun içine aldı.

"Solihull'da ne var?" diye sordu Ceony. Solihull, kuzeybatı tarafındaydı ve Londra'ya yüz altmış kilometre uzaklıktaydı.

Büyücü Thane hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme ona biraz tuhaf geldi, çünkü bu kez hocasının gözlerinin içi gülümsemi-yordu. "Hiç, sadece bir arkadaş," dedikten sonra arkasını dönüp kütüphaneden çıkmaya hazırlanırken az kalsın Rezene'yi eze-cekti.

Büyücü Thane koridorda ilerleyip yatak odasına girerken Ceony de kütüphanenin kapısından gizlice onu izliyordu. Solihull'da "bulunan" bu arkadaş nasıl biriydi?

Ceony bir müddet olduğu yerde kaldı. Hocasının gözlerindeki ifadeyi düşündü. Sanki sayfaları yıpranmış bir öyküyü okur gibi hissetti. Acaba telgraftaki mesaj ne demek istiyordu?

Düşünceli bir halde tekrar sandalyesine oturdu ve kurbağasını yapmaya devam etti. Ama aklının bir kısmı da gelen mesajdaydı. Kurbağanın arka bacaklarını yaptığı sırada Büyücü Thane elinde kâğıtlar, kitaplar, defterler ve kalemlerle kütüphaneye girdi. Getirdiklerini Ceony'nin yanına koydu. Konuşmaya başlamadan önce masadaki iki kâğıt istifini düzeltti.

"Hesapta olmayan bir ders yapacağız," dedi ve masadan beyaz bir daktilo kâğıdı aldı. Katlama tahtasını da aldıktan sonra yere bağdaş kurup oturdu. Ceony biraz tereddüt ettikten sonra aynı kâğıttan bir tane daha alarak hocasına katıldı.

"Çok dikkatli seyret, çünkü bu kez çok hızlı çalışacağım," dedi Büyücü Thane ve kâğıdı tahtaya uzunlamasına koydu. Kâğıdın iki buçuk santimetresini katladıktan sonra katladığı kısmı ütü yapar gibi başparmağıyla düzeltti. Ardından, kâğıdın arkasını çevirip yine iki buçuk santimetrelik bir kısmı katladı.

"Bu, kâğıttan bir yelpaze," diye açıkladı ve ters yüz bir biçimde kâğıdı aynı yöntemle katlamaya devam etti. "Eminim bunu daha önce yapmışsındır," diye ekledi.

"Çocukken yapmıştım," dedi Ceony, hocasının yüzüne bakarak.

Thane kâğıdın tersini ve düzünü çevirerek katlamaya devam etti. Nasıl oluyorsa katladığı kısımlar kusursuz bir şekilde aynı hizada oluyordu; Büyücü Thane bu simetriyi elde etmek için cetvel bile kullanmıyordu. "Bu işin sırrı eşit katlamadadır," dedi. "Katlanan her şeridin uzunluğu ve genişliği aynı olmak zorunda yoksa kâğıda büyü uygulanamaz. İstersen cetvel kullanarak da katlayabilirsin fakat ilk şeridi ölçü olarak kabul edip diğerlerini de ona göre katlayabilirsin. Eğer katlanamayacak bir kısım kalırsa onu da makasla kesersin," diye ekledi.

Büyücü Thane kâğıt yelpazeyi tamamladıktan sonra ucunu kıvırdı. Geriye katlanamayacak yani fazladan bir kısım kalmamıştı. “Ucunu böyle kıvrırmak zorunda değilsin,” dedi. Yelpazeyi Ceony’dan uzakta tutarak kapıya doğru çevirdi ve hafifçe salladı. Kâğıt yelpazeden rüzgâr çıkmaya başladı; çıkan rüzgâr kuvvetliydi ancak zarar verecek düzeyde bir etkisi yoktu.

Thane yelpazeyi sallamayı bıraktı. “İşte, bu kadar basit. Ben dışarıdayken buna çalışmanı istiyorum,” dedi.

Hocasının söylediği bir kelime onun aklına takıldı. “Dışarıdayken mi?” diye sordu. “Nereye gideceksiniz?” diye de ekledi.

“Her zaman olduğu gibi büyücülerle ilgili bir etkinliğe,” diye cevap verdi. Katlama tahtasını yere koyup kütüphaneye gelirken getirdiği şeylere yöneldi. *Kâğıt Hamuru Sanatı* dedi, en alttaki kitabın adını okumuştı. Sonra o kitabın üstünde duran defteri gösterdi. “Bu kitabı okurken bu deftere notlar almanı istiyorum. Güzel not tutarsan sana okuduğun bu kitapla ilgili bir rapor yazdırmam,” diye ekledi.

Ceony’nin ağzı açık kalmıştı. “Ama...”

“*Canlı Bir Kâğıt Bahçesi*,” dedi, bu kez getirdiği diğer kitabın adını okudu. “Aynı şey bu kitap için de geçerli. Kitabın beşinci, altıncı ve on ikinci bölümlerini işaretledim. Bu bölümlerde yapmanı istediğim alıştırmalar var. Ve son olarak da *İki Şehrin Hikâyesi*. Güzel bir kitaptır. Daha önce okumuş muydun?” diye sordu.

Ceony, hocasına bakakaldı. Sözcükler boğazında düğümlenmişti. Büyücü Thane yine deliriyordu anlaşılan. Başta onun deli olmadığını düşünmüştü hatta buna ikna da olmuştu fakat şimdi görüyordu, ki Büyücü Thane gerçekten deliydi.

“Bir de, kusursuz bir kâğıt yelpaze yapmanı istiyorum,” diyerek konuşmaya devam etti. “İyi bir yelpaze yap ki salladığın zaman çıkan rüzgâr, fırtınayı utandırsın. Tabii, sana daha önce verdiğim kitapları da okumayı unutma,” dedi.

Genç kız onaylarcasına anlamında başını salladı. Ayağa kalktı ve, "Gittiğiniz yerde ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

Büyücü Thane bilmiyorum der gibi omuzlarını kaldırdı. "Çok kalmayacağım. Zaten günlerce kalıp düzenimi bozmak istemem. Patrice'le nasıl iletişime geçeceğini biliyor musun? Ne olur ne olmaz."

"Patrice mi?" diye tekrarladı sesi biraz gür çıkmıştı. "Büyücü Aviosky'yi mi kastediyorsunuz? Şey... Evet, ama..."

"Harika!" dedi Büyücü Thane ve Ceony'nin omzuna hafifçe dokundu. Sonra kütüphaneden ayrıldı. "Ben birazdan çıkıyorum. Dikkat et de bir şeyleri yakma," dedi koridorda ilerlerken.

Ceony de peşinden koşup, "Şimdi mi çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Büyücü Thane odasına girerken. Hocası, telgrafı alalı ve kütüphaneye elinde bir yığın ödevle geleli birkaç dakika olmuştu. Nasıl yaptıysa bu birkaç dakika içinde valizini hazırlamayı başarmıştı. Valiziyle birlikte koridorda belirdi. Siyah saçlarını eliyle düzeltti. O sırada Ceony, Büyücü Thane'in gözlerinde tereddüt gördü. Ayrıca yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

"Şey... Her şey yolunda mı?" diye sordu Ceony biraz çekinecek. Kütüphanenin kapısının eşliğinde duruyordu ve hocasının yanına gidip gitmemekte kararsızdı.

"Efendim?" dedi Büyücü Thane. Kütüphanedeki saatin tik-takları onu dalgınlığından kurtardı. "Her şey yolunda. Kendine dikkat et Ceony," dedi. Koridorda ilerlerken birden durdu ve arkasına döndü. "Kapıları kilitlemeyi unutma," diye de ekledi.

Büyücü Thane koridorda gözden kaybolana kadar Ceony arkasından baktı. Hocasının alt kattan gelen hafif ayak seslerini dinledi. Rezene ise o sırada Ceony'nin ayakkabılarını yalamakla meşguldü.

Sonra hemen kütüphanenin penceresine koştı. Büyücü Thane bahçesindeki kâğıt çiçekleri arkasında bırakarak bahçe kapısından çıktı ve çamur yolda ilerlemeye koyuldu. Acaba onu bekleyen bir at arabası var mıydı?

Nefesinden dolayı cam buğulanmasa Ceony yüzünü pencere camına yasladığını fark etmeyecekti. Hocası artık gözden kaybolmuş, onu dağın başındaki bu karmakarışık ve yabancı olduğu evde bir başına bırakmıştı.

Kapıları kilitlemeyi unutma.

Ceony'nin kalbi korkudan fırlayacak gibi oldu.

Beşinci Bölüm

Kâğıt hamuru, geleneksel olarak iki yöntemle elde edilir, diye not aldı Ceony. Artık yazmaktan yorulmuştu. Kâğıt şeritlerden ve içine tutkal ya da nişasta katılan gazete kompostundan.

Genç kız içini çektikten sonra kalemi elinden bıraktı ve odasındaki tek pencereye baktı. Yatağı bu pencerenin önündeydi. Yaprakların gölgesi, yastığının üstüne düşüyordu.

Acaba Büyücü Thane bugün dönecek miydi? Eğer gelirse çırağının ödevlerinin çoğunu bitirmediğini görürdü. Bunun için ona elbette ceza vermezdi ancak Ceony bundan pek emin olamıyordu. Çünkü Thane bazen onun beklemediği şeyler de yapabiliyordu.

Evin pencereleri ve kapıları dün gecedен beri kilitliydi. Ev o kadar sessizdi, ki Ceony nefesini tutsa kütüphanedeki saatin tik taklarını rahatlıkla duyabilirdi. Rezene alt katta kendi halinde oyalanıyordu. Jonto ise ortalıkta yoktu, çünkü Ceony, onun cansız iskeletini çalışma odasındaki bir dolaba tıkıştırmıştı. Şimdi evde sanki yaşam yok gibiydi.

Kafasını yeniden kitaba çevirdi. Kâğıt hamuruyla ilgili yazılar bulanıklaşınca Ceony'de esnemeye başladı. Hem kitabı hem

de not tuttuğu defteri yere attı, güm diye bir ses çıktı. Sonra kitapların arasından *İnsan Anatomisi: İkinci Cilt*'i aldı. Daha önce ayraç koyduğu bölümü; yani kalp ve damarlara ilişkin ayrıntıların yer aldığı kısmı açtı. Bir atardamarı ayrıntılarıyla gösteren resme baktı. Sonra sayfayı çevirdi ve içindeki dört odacık açıkça görülecek şekilde uzunlamasına kesilmiş bir kalbin resmine baktı. Ardından bir tane paragraf okudu ve kitabı kapattı.

Rezene'nin merdivenleri çıktığını işitti; pati sesleri durdu, sonra köpek tekrar aşağı indi. Zaten masasının başından kalkmaya can atan Ceony çalışmayı bıraktı ve aşağı indi.

Aşağı inince Rezene'nin, Büyücü Thane'in çalışma odasının önünde durduğunu ve kapıyı kokladığını gördü. Belki de Jonto'nun kokusunu almıştır, diye düşündü. Ne de olsa hocası odasında asla yiyecek bırakmazdı. Kapıyı açınca Rezene hemen içeri daldı ve etrafı koklayarak odada ilerledi. Pencereden sarkan kâğıt zincirleri incelemek için arka bacakları üstüne kalktı. Ardından, tahmin ettiği gibi kâğıt uşağın olduğu dolaba gitti.

Ceony sarmaşık kaplı pencereye baktı. Evde hiç hareket yoktu. Acemi bir çırağı evde yalnız başına bırakmak bir büyücü için sorumsuz bir davranış değil miydi? Bunu Büyücü Aviosky'ye bildirmeliydi.

Gözlerini çalışma masasına çevirdi. Büyücü Aviosky'yi aramadan önce Büyücü Thane'in yokluğundan istifade edebilirim, dedi içinden.

Hocasının sandalyesine otururken hafifçe gülümsedi. Çekmeceleri açmaya başladı; hiçbir kilitli değildi. İçlerinde ilgi çekici bir şey bulamadı; sadece konferans notlarının olduğu birkaç defter, yedek dolma ve kurşunkalemler, acayip görünümlü ve birden fazla ucu olan kâğıt bir yıldız gördü. Kâğıt yıldız sanki bir asanın ucuna ait gibiydi. Bunların yanı sıra bir tiftik tarağı bir de küçük iğne-iplik seti buldu. Ceony çekmeceleri kapatırken içindeki her şeyin sanki o hiç dokunmamış gibi düzgün durmasına dikkat

etti. Çünkü Büyücü Thane bir dolmakalem yerinden bir milimetre dahi oynasa hemen fark ederdi.

Sonra eli masanın üstündeki metal notluya gitti. Yaklaşık bir yıl önce gönderdiği teşekkür mektubu bu notlukta duruyordu. On beş bin sterlin burs yeniden aklma geldi.

Fakat şimdi bu konuyu düşünmek bile istemiyordu. Notluk-taki diğer mektupları karıştırdıktan sonra zarfların üstündeki adları okudu. Çoğu "Büyücü" veya "Doktor" sıfatlarıyla başlıyordu. Zarflardan birinde "Alfred Hughes" adına rastladı. Aklma telgraftaki mesaj geldi. Zarf olduğu yerden çıkarıp açınca içinde resimsiz eski bir yılbaşı kartı buldu. Sanki bu ismi bir yerden hatırlıyordu. Bu Büyücü Alfred Hughes, Büyücüler Kurulu'nda değil miydi? Evet, öyleydi. Büyücü Hughes bir lastik büyücüsüydü. Bir keresinde Tagis Praff'ta konuşma yapmıştı.

Ne gariptir ki zarfların hiçbirinin üstünde "Thane" yazmı-yordu ve ailesinden gelen hiçbir mektup yoktu. Tek çocuk olduğundan bahsetmişti. Peki, anne ve babası ona neden mektup yazmı-yordu? Peki, ya kuzenleri? Şüphesiz kuzenleri vardı.

Zarfları aldığı yere koyduktan sonra raflara yöneldi. Daha fazla ders kitabı ve eski romanlar ile içi yazılarla dolu defterler buldu. İlgi çekici olan tek şey 1888-1889 tarihli Granger Akademisi yıllığıydı. Görünüşe bakılırsa Ceony ve Büyücü Thane aynı ortaokulda eğitim görmüştü, tabii aralarında on iki yıl yaş farkı vardı. Büyücü Aviosky'nin onu bu kadar genç bir büyücünün yanına çıkararak vermesi tuhaftı, ama mesele kâğıt büyücülüğü olunca Büyücü Aviosky'nin pek fazla seçeneği de yoktu. Belki de Büyücü Aviosky'nin, buraya geldikleri sırada at arabasında gergin bir halde oturmasının nedeni buydu.

Rezene patileriyle Ceony'nin ayakkabılarına vurdu.

"Tamam, ders çalışmam gerektiğini biliyorum," dedi Ceony oflamamak için kendini tuttu. Kâğıt köpeği kucağına aldı. Reze-

ne kuyruğunu salladıkça güldü. Büyücü Thane'in sandalyesini özenle yerine yerleştirdikten sonra odadan ayrıldı.

Günün geri kalanını kurbağalar ve yelpazeler yaparak, anatomi hakkında birçok paragraf okuyarak, kâğıt hamuruyla ilgili notlar aldığı defterinin kenarlarına sıkıntıdan şekiller çizerek geçirdi.

Büyücü Thane, ertesi gün de dönmeyince endişelenmeye başladı.

Hiç bu kadar endişeli bir tip olduğunu bilmiyordu. Kısa bir süre birlikte çalıştığı biri için endişelenmesi çok aptalcaydı. Kaldı ki bu kişiyle en başta çalışmak bile istememişti. Fakat yine de onun için endişeleniyordu.

Büyücü Thane'in kütüphanedeki hali ve telgraftaki mesajaklama gelince içini daha fazla kaygı kapladı.

Yine Büyücü Aviosky'yi aramayı düşündü, ama aramadı. Hem arasa ne söyleyecekti ki? En azından bugün Emery Thane'in başını belaya sokmak istemiyordu. Biraz kafasını dağıtmak için ev işleriyle meşgul olmaya karar verdi.

Öğle yemeği için kendine yetecek kadar balık ve patates kızırttı. Tezgâhın üstünü temizledi ve mutfağın yerlerini sildi. Yıkamak için de giysi ve çamaşırlarını bir araya topladı.

Kendi odasının önünde durup Büyücü Thane'in yatak odasına baktı; kapısı kapalıydı. Onun giysilerini de yıkamak büyük bir incelik olur aslında, diye düşündü.

Kirlilerini merdivenin başına yığıldıktan sonra Büyücü Thane'in yatak odasına girdi. Yatağı elbette Ceony'nin yatağından büyüktü. Odadaki pencere de büyüktü. Kapının yanındaki şifoniyerin üstünde birbirinden farklı üç tane şamdan duruyordu. Üçünün de bronz kulpları kırıktı. Şamdanların etrafında tespihler, mücevher kutuları, hantal görünümlü makineleri andıran

kâğıt şekillendirme aletleri vardı. Komodinin üstünde ise bir şişe konyak ile kadeh, ciltsiz bir roman, içinde gemi olan bir şişe, gri, mor ve yavruağzı renklerde boyanmış uzun bir kâğıt kutu yer alıyordu.

Bunlardan başka, büyük boy kâğıtlardan oluşan istiflerin, yazma gereçlerinin ve kitapların dolu olduğu bir raf vardı. Gardırop ise uzun paltolar ve kumaş pantolonlarla doluydu. Odada bir de ağzına kadar kirlilerle dolu çamaşır sepeti vardı.

Ceony aman Tanrım dercesine elleriyle yüzünü kapattı ve çamaşır sepetinin yanına gitti. Bugün hafiyelik yapmak yoktu. On dokuz yaşındaydı ve bir erkeğin özel hayatına saygı duymalıydı.

Elleri kızarana dek çamaşır yıkadı. Sonra yıkadıklarını kurutmak için arka bahçedeki ipe astı.

Ceony ertesi gün yine tek başına uyandı. Anatomi kitabını okumayı bitirdikten sonra kuruyan çamaşırları ipten aldı ve katladı. Thane'in çamaşırlarını nereye koyduğunu bilmediği için katladıklarını yatağının üstüne bıraktı. Geri dönünce kendisi çamaşırlarını yerine yerleştirir, diye düşünmüştü.

Tam odadan dışarı çıkacağı sırada gözü bir rafa takıldı. Aman Tanrım, bu adamın ne kadar çok kitabı var dedi içinden. Kitapların başlıklarını dikkatle okudu. Ve kitapların kütüphane yerine niçin bu odada olduğunu merak etti. Şu an gerçekten hafiyelik yapmıyordu, sadece merakından etrafı inceliyordu.

Rafta, bir elin beş parmağını geçmeyecek kadar ders kitabı vardı. Kitapların çoğu hem beğenilen hem de pek popüler olmayan yazarların romanlarından oluşuyordu. Ceony, *İki Şehrin Hikâyesi*'nin ikinci nüshası ile Matthew Arnold'm kaleminden çıkan bir şiir kitabı gördü. Aynı rafın öteki ucunda ise bir ilahi kitabı buldu.

"Ne kadar tuhaf" dedi kendi kendine ve deri kaplı ilahi kitabını raftan aldı. Kitabın tozlu kabında parmakları iz bırak-

tı. Büyücü Thane pek de dindar birine benzemiyordu. O günkü akşam yemeğinde dua da etmemişti. Ceony kitabı açınca kitabın sırtından hafif bir çatırtı sesi çıktı. Sayfaları karıştırırken kitabın yıpranmamış olduğunu gözlemledi.

Sonra kitabın arka kapağına altın yaldızlarla "Thane Ailesi" yazısının işlenmiş olduğunu gördü.

"Thane Ailesi mi?" diye sordu Ceony kendi kendine. Peki diğer Thane kimdi? Büyücü Thane evli değildi. Kitap da onun anne ve babasına ait olamayacak kadar yeniydi. Belki Thane'in Norwich'te gayrimeşru bir çocuğu vardı ve bu kitap da birinin ona yaptığı akıllıca bir şantajdı.

Ceony aklından geçen bu senaryoya güldü ve kitabın sayfalarını tekrar karıştırarak içinde yer alan bildiği ve bilmediği ilahilere göz attı.

O, kitaba göz atarken arka sayfalardan bir şeyler düştü. Bunlar kurutulmuş çiçeklerdi.

Ceony çömelip yerdeki mor ve turuncu çiçekleri dikkatlice aldı, onların hassas güzelliklerini inceledi. Bu çiçeklerin türünü çıkaramadı. Acaba Thane ailesinin hangi üyesi bu çiçekleri buraya koymuştu?

Rezene koridorda havladı. Ceony ilahi kitabını yerine koydu ve kirlenen ellerini önlüğüne sildi. Hocasının odasından çıkıp arkasından kapattı kapıyı.

Bir daha da bu odaya girmedi.

Birkaç gün sonra, saat sabah altı sularında Ceony oda kapısının gürültülü bir şekilde vurulmasıyla uyandı. Çığlık atarak yatağından fırladı. Birden aklına Büyücü Thane'in kapıları kilitlemesini salık veren nasihati geldi.

Kapının ardından hocasının neşe dolu sesini işitti. "Bugün kâğıttan kayık yapmayı öğreneceğiz! Erken kalkan erken yol alır! Haydi, uyan artık!" diye de ekledi.

Genç kız çok korkmuştu Yatağının üstünden battaniyesini alıp geceliğini gizlemek için sarındı. Sonra da kapıyı açtı. Büyücü Thane koridorda her şeyiyle hazır duruyordu ve üzerinde yine o çivit mavisi cüppe vardı.

“Ben... Siz ne zaman döndünüz?” diye sordu Ceony.

“Az önce. Jonto’yu nereye koydun?” diye sordu.

“Şey...” diye başladı söze Ceony fakat tam cevap verecekken başka bir soru geldi. “Her şey yolunda gitti mi? Bahsettiğiniz arkadaşınızı gördünüz mü?”

“Her şey yolunda olmasa da en azından idare ederdi. Bu arada, kirlilerimi yıkadığın için teşekkür ederim fakat bunu yapmak zorunda değildin. Ne de olsa burada olmadığım için temiz kıyafete ihtiyacım yoktu. On dakika içinde kütüphanede ol,” dedi.

Büyücü Thane bir kez ellerini çırpıttıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

Tam altı gün. Bu adam tam altı gün ortalarda yoktu ve yaptığı açıklama az önceki sözlerden ibaretti.

Ceony kapısını kapattı. Düşünceliydi. Hem zaten onun nereye gittiğini öğrenmeye ne hakkım var ki, dedi kendi kendine. Sonra kafasını iki yana salladı.

Giyislerini giydi, saçını tarayıp sol kulağının hizasında tek bir örgü haline getirdi. Neyse ki Büyücü Thane sınav yapacağını söylememiştir.

Kütüphaneye girince Büyücü Thane’in çoktan yere bağdaş kurup katlama tahtasını da kucağına almış olduğunu gördü. Yanında ise birkaç tane dikdörtgen şeklinde kâğıt duruyordu. Ceony, hocasının bulunduğu yere yaklaşırken bir yandan da onu inceledi. Kıyafetleri temizdi, tıraşını olmuştı, ama omuzları hafif çökük duruyordu. Gözlerinin altında da belli belirsiz halkalar vardı. Demek ki yorulmuştu. Peki, ama neden, diye düşündü Ceony. Biraz dinleneceğine ne diye daha fazla güç sarf edip bir derse başlıyordu?

Onun tam karşısına oturdu ve soru sormadı. Madem Büyücü Thane, ona bir şey anlatmıyordu, o halde sırlarıyla baş başa kalsındı.

"Bir kayık yapmak için işe yarım katlamayla başlıyoruz. Ardından, kâğıdın iki ucunu içe doğru kıvrıyoruz," diye anlattı Büyücü Thane. Anlatırken bir yandan da kâğıdı katladı.

"Kâğıttan kayık ne işe yaracak ki?" diye sordu Ceony. "İçine kimse sığmaz. Zaten kâğıt olduğu için de suda batır," diye ekledi.

"Fakat büyümlü bir kâğıt kayık öyle kolay kolay batmaz," dedi Büyücü Thane.

"Kolay kolay mı?" diye tekrarladı genç kız.

"Tamam, batır," diye Ceony'yi onayladı kafasını kaldırmadan. "Lakin ağır ağır batır. Kâğıt büyücülerinin henüz suya dayanıklı kâğıtları yok, ama kâğıdı suya karşı dirençli hale getirebilirler. Kâğıt kayıklar, mesaj göndermek için idealdir. Hava yoluyla haber göndermek ise fazlasıyla can sıkıcıdır. Daha doğrusu çok risklidir. Telgraf ve telefonun yanında biraz çağdışı kalabilir fakat yine de kayık yapımını öğrenmelisin," diye sözlerine devam etti.

Kayığın tabanını oluşturmak için alt kısımlarını katladı. "Kâğıdı katlarken hizaya dikkat etmelisin. Kuralları unutmadığından eminim," dedi Thane.

Ceony de hocasının sözlerini başıyla onayladı. Büyücü Thane son katlamaları yaparken dikkatini, hocasının cüppesinin bol kolunun gizleyemediğı bir ayrıntı çekti. Büyücü Thane'in sağ kolunda kalınca bir bandaj vardı.

Genç kızın içi birden cız etti. Yumuşak bir ses tonuyla, "Kolu-
nuza ne oldu?" diye sordu.

Büyücü Thane'in işleyen parmakları bir anda durdu. Kafasını kaldırıp önce Ceony'ye sonra da koluna baktı. Cüppesinin kolunu avucuna kadar çekti. "Ayağım takıldı, düştüm," dedi. "Yürürken çok dikkatli olmak gerektiğini sık sık unutuyorum," diye de ekledi.

Ceony bu cevap karşısında kaşlarını çattı. İçi bir kez daha cız etti. Hocasının ondan bir şeyler sakladığını hissediyordu.

Bir yandan da acaba kolu çok acıyor mudur diye merak etti.

Büyücü Thane kayık yapmaya başlaması için Ceony'ye kâğıt verip aynı katlama yöntemlerini uygulamasını istedi. İlk denemesinde tüm katlamaları doğru bir şekilde yapmayı başardı. Bu da onu rahatlatmıştı.

Thane ayağa kalkıp katlama tahtasını ise incinmiş kolunun altına aldı. "Şimdi bu kayıkları test etmek için nehre inelim," dedi.

Genç kız birden terlemeye başladı. Vücudundaki tüm kaslar gerildi; özellikle de boynu, omuzları ve dizlerindeki kaslar kas-katı kesildi. "Ne... Nehir mi? Şu dışarıdaki nehir mi?" diye sordu.

Büyücü Thane sırıttı. "Nehrin içeride olacak hali yok, değil mi?" dedi.

Ceony kendini yere çivilenmiş gibi hissediyordu. Büyücü Thane, onun ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ancak genç kız kollarını kaldıramadı. Nabızı hızla atmaya ve yanakları kızarmaya başladı. "Ben..." diyebilirdi, konuşmaya devam edebilmek için boğazını temizledi. "Kayıkları banyoda test edebilir miyiz? Yani küvette. Lütfen," dedi.

Büyücü Thane uzattığı elini indirip, "Olur. Su korkun yok, değil mi?" diye sordu.

Ceony'nin yüzünü ateş bastı.

"Ah," dedi Büyücü Thane. "Çok şaşırdım. Halbuki hiç öyle bir halin yok," diye ekledi.

Ceony omzunu silkerek, "Herkesin bir korkusu vardır, değil mi?" dedi.

Büyücü Thane, onun sözlerini başını yavaşça sallayarak onayladı. "Haklısın. Çok haklısın. O halde kayıkları küvette yüz-dürelim," dedikten sonra ikinci kez elini uzattı. Kendisine uza-

tılan eli tuttu ve hocası da onu yerden kaldırdı. Büyücü Thane, elini bıraktığı sırada Ceony, parmak uçlarında tuhaf bir karıncalanma hissetti.

Yüzünü biraz soğutmak için elini yanaklarına bastırıp banyoya doğru ilerleyen hocasının peşinden gitti. İkisi de küvetin başına oturdu ve suya bıraktıkları kayıklara "Yüz!", "Batma!" diyerek büyü uyguladılar. Kayığının ne zaman batacağını gözlemleyemeden hocasından izin istedi ve odasına gitti. *Gençler için Astroloji* adlı kitabı okumaya başladı. Bir sebepten ötürü az önceki büyüye odaklanamamıştı.

Ceony kalan son balık köftelerini de tavadaki kızgın yağa atarken Rezene de onun ayaklarının dibinde acı acı havlayarak kuyruğunu umutla salladı.

"Sen bunları yiyemezsin ki şapşal şey," dedi Ceony. Köpeğini ayağıyla uzaklaştırdıktan sonra fırının kapağını açtı. İçi kuşkonmaz dolu ve fazla derin olmayan seramik bir tabağı fırından çıkardı. Aslında ortaokul son sınıfta okuduğu sırada bir yemek dağıtım şirketinde çalışmaya başlamadan önce kuşkonmazdan nefret ederdi. Mühim kişilerin kuşkonmaz yediğini görünce Ceony de bu sebzeyi kendine zorla sevdirmişti.

Mutfak kapısı açıldı ve Büyücü Thane içeri girdi. Sabahki haline göre daha az yorgun görünüyordu. Yemek pişirdiği sırada hocası da biraz şekerleme yapmış olmalıydı. "İmm!" dedi Büyücü Thane. "Umarım yemekleri iki kişilik pişirmişsindir."

"Kâğıt hamuruyla ilgili notlar aldığım defteri eğer siz inceleyip değerlendirmeden yakmama izin verirseniz, ben de yemekleri bundan sonra iki kişilik pişiririm," dedi Ceony. Pişen balık köftelerinden birini çatal yardımıyla alıp hafifçe sağa sola salladı; bunu hem Rezene'nin hem de Büyücü Thane'in dikkatini çekmek için yapmıştı. "Not tutmak tam bir angarya; o yüzden bu ödevi

yapmayı hiç istemiyorum. Ama eğer bitirmek zorunda bırakılırsam, o halde ben de kucağımda bir tencere dolusu balık köftesiyle bu ödevi tamamlarım, " diye de ekledi.

Büyücü Thane güldü. "Bu tür rüşvetler, okulun yönetim kurulu tarafından şiddetle kınanır. Bana gönderdikleri mektupları hemen okusam iyi olacak," dedi.

Elindeki köfteyi sallamaya devam etti. Bunun üzerine Thane, "Pekâlâ, tamam. Defteri yakabilirsin. Açlıktan midem kazmıyor," dedi.

Ceony kazandığı zafer karşısında gülümsedi ve elindeki köfteyi tabağın içine bıraktı. Tavada kalan son köfteyi de alıp diğerlerinin yanına koydu. Sofrayı çoktan hazırlamıştı. Tabakları da alıp sofraya gitti. Hocası, masaya oturmadan önce Ceony'nin sandalyesini çekip önce onun oturmasını bekledi.

"Yine alışveriş yapmak gerekiyor," dedi Ceony. Kendine bir tane köfte aldıktan sonra tabağı Büyücü Thane'e uzattı. "Bir de bursumu ayın kaçında alacağımı öğrenmek istiyordum," diye ekledi.

"Çırağımın hazırladığı sofrada para mevzusu açılmadan yemek yemek bana nasip olmayacak anlaşılan," dedi Büyücü Thane ve tabağına iki tane balık köftesi aldı. Çatalını köftesine batırdı. Yine dua etmemişti. "Fakat ben..."

Büyücü Thane tam konuşacaktı ki koridordan gelen büyük bir patlama sesiyle irkildi.

Ceony elindeki kuşkonmaz tabağını masaya bıraktı ve hemen kapıya doğru yöneldi. Koridordaki rüzgâra karışan tahta ve kâğıt parçaları yemek odasına doğru gelirken genç kızda kocaman açtığı gözleriyle olan biteni izliyordu. Toz ve boya kokusuna mezgit balığı ile yeşil soğan kokusu da karışınca odada garip bir hava oluştu. Büyücü Thane birden ayağa fırladı.

İçeriden alaycı bir alkış sesine benzeyen ve ağır ağır ilerleyen ayak sesleri duyuldu. İşittikleri ayak sesleri, topuklu ayakka-

bılardan çıkıyor gibiydi. Ceony kapıya doğru bir adım attı, ama Büyücü Thane eliyle ona engel oldu. Hocasının yüzündeki neşe bir anda kaybolup gitmişti. Ne sevinç ne de endişe vardı; taş gibi bir ifade suratını kaplamıştı. Hocası o an Ceony'nin gözüne daha uzun göründü. Cüppesi ise sanki vahşi bir kedinin tüyleri gibi kabarmıştı.

Yemek odasına bir kadın girdi. Uzun boyluydu; nefes kesen bir güzelliği, dalgalı, uzun saçları ve kahverengi gözleri vardı. Saçları öylesine koyu kahverengiydi, ki sanki siyah gibi görünüyordu. Cildinde en ufak bir çil yoktu. Açık tenliydi. Üstünde dar siyah bir gömlek, altında ise diz kısmında deri şeritler olan dar bir pantolon vardı. Bunların yanı sıra, yaklaşık beş santimetrelük topuğu olan, bilekten bağlamalı gri renkte bir ayakkabı giymişti.

Bu kadın, Ceony'ye hiç yabancı gelmemişti. Onun yüzünü nerede gördüğünü hatırlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı.

Bu kadını bir figür olarak, hocasının yaptığı origami tuzlukta görmüştü.

Büyücü Thane'in rengi attı. " Lira!" diyebilirdi.

Ceony dehşete kapılmıştı. Kadın, elinde tuttuğu içi koyu kırmızı bir sıvıyla dolu olan küçük şişeyle ona doğru yaklaşırken olduğu yerde donup kaldı.

Her şey bir çırpıda oldu. Büyücü Thane, tam Ceony'nin kolunu tutmuş onu geri çekmeye çalışırken ismi Lira olan esrarengiz kadın, avucundaki küçük şişeden eline kırmızı bir damla damlattı ve damlayı Ceony'nin suratına savurarak, "Patla!" diye bağırdı.

Genç kız sanki ağır bir yumruk yemiş gibi kuvvetli bir darbe aldı. Ciğerlerindeki bütün hava çekildi. Masanın köşesine çarparak gerisin geri savruldu. Masaya öyle sert bir şekilde çarpmıştı ki masa ters döndü, üstündeki seramik tabaklar ise içindeki sıcak yiyeceklerle birlikte büyük bir gürültüyle yerlere saçılarak paramparça oldu. Ceony ise yemek odasının duvarına yapıştı, sonra da yere yığıldı.

Ceony'nin gözleri bir süre karardı, ardından bu karanlık ağır ağır yok oldu ve keskin bir ışığa dönüştü. Gözlerini birkaç kez kırptırdı. O sırada duvara bir şeyin kuvvetle çarptığını işitti. Çarpmanın etkisiyle oluşan sarsıntıyı yığılıp kaldığı yerden hissetti. Gözlerini kırptırtması nihayet sonuç verdi. Sırtı zonkluyordu. Kafasını kaldırıp yan tarafına bakınca Büyücü Thane'in duvarda mihlanmış halde durduğunu gördü. Sanki görünmez eller, onu duvara yaslamış öylece tutuyordu. Hocası konuşmaya çabalıyor ancak sanki görünmez bir şey konuşmaması için onun ağzını kapatıyordu. Şahdamarı ise balon gibi şişmişti.

Ellerine baktı, ellerinde kan vardı. Kanı görünce birden paniğe kapıldı. Ama sonra kanın soğuk olduğunu ve kendine ait olmadığını anladı. Lira'nın ona fırlattığı kırmızı sıvı demek ki kandı.

Bedeni buz kesti. Ne olduğunu anlamıştı.

Kan.

Kara büyü.

Lira bir organ büyücüsüydü. Yani, yasak büyüyle uğraşıyordu.

Ceony kafasını biraz daha yukarı kaldırıncı Lira'nın, Thane'in yakasından tutmuş olduğunu gördü. Organ büyücüsü Thane'in gömleğini göğsüne kadar yırttı. "Sonunda gidiyorum, sevgilim," diye fısıldadı. "Ve giderken seni de yanımda götürüyorum," dedikten sonra sağ elini, Thane'in göğsüne daldırdı. Ceony çğlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Dişlerini sıkarak haykırırken Lira'nın bileğinin etrafında altın renginde toz bir halka oluştu. Ardından elini Büyücü Thane'in bağrından çıkardı; kanlı parmaklarının arasında hâlâ atmakta olan bir kalp vardı.

Ceony'nin alnından ve şakaklarından soğuk terler dökülüyordu. Kalbi öylesine hızlı atmaya başlamıştı ki bayılacak gibi oldu.

Eğsene şu kafanı, dedi kendine içinden. Eli ayağı mermer gibi soğuktu. Bayılma numarası yapmayı denedi ancak vücudu tir tir titriyor, gözlerinden de yaşlar boşanıyordu. Bu kadm, Büyücü Thane'i kolaylıkla alt edebiliyorsa, Ceony'yi anında öldürebilirdi. Zaten az önce büyük olasılıkla öyle yapmak istemişti.

Lira'nın topuklu ayakkabıları zeminde tak tak ses çıkardı. Ceony gözlerini açtı, ters dönmüş sandalyelerin arasmdan çıkartmadan onu gözledi. Lira, Thane'in kalbinden birkaç damla kan avucuna damlattı. Sonra kan damlalarını yere fırlattı. Arkasından da kızıl bir duman girdabıyla gözden kayboldu.

Kadm ortadan kaybolur kaybolmaz Ceony feryat etti. Güçlölkle ayağı kalktı, kalçasındaki koyu morluklar ona acı verdi. Hocasının yanına gittiğı sırada Büyücü Thane'i duvarda asılı tutan büyüyü etkisi kayboldu ve genç adam pat diye yere yığıldı.

Altıncı Bölüm

"Olamaz, olamaz!" diye bağırdı Ceony yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Büyücü Thane'i boynundan tutup yere yatırdı. Hocasının göğsündeki kırmızı derin oyuğa baktı; çevresi hâlâ altın renkli büyüyle parılıyordu. Oyuk, Ceony'nin her bir kalp atışıyla gittikçe daha da küçüldü.

Rezene, genç kızın yanında durmuş acı acı havlıyordu. Onun havlama sesini duyunca silkelenerek kendine geldi. Bir köpeğe, bir de hocasına baktı. Hocasının durumu gittikçe daha kötü oluyordu.

Aklı başında değildi; bacaklarını hissetmiyordu. Koridordaki moloz yığınının arasından geçerken elleri terledi. O sırada geçtiği yer, patlamadan önce ön kapının bulunduğu yerdі. Güçlükle ilerleyerek kendini çalışma odasına attı. K   t istiflerinin olduğu rafları aradı taradı ve en sonunda biraz kalınca bir k   t buldu. Aslında en kalm k   tı aramıştı, ama şimdi seçici olma zamanı değildi; buldu uyla yetinecekti.

Koşarak yemek odasına gitti, yere dökülen kan damlaları yüzünden ayağı kaydı. Dizüstü düştü ve acıyla yüzü buruştu.

Acıdan kıvransa da hemen oracıkta kâğıdı katlamaya başladı; kaybedecek zamanı yoktu. Nasıl katlayacağını bilmiyordu, ama denemek zorundaydı.

Büyücü Thane'in şimdiye kadar yaptığı katlamaları hatırlamaya çalıştı. Kuş, kurbağa, balık, origami tuzluk... Bunların dışında, evdeki kâğıttan bibloları, heykelleri ve kâğıt zincirleri de düşündü. Okulda, kâğıt büyüleriyle ilgili gördüğü birkaç dersin notlarını da hatırlamaya çalıştı. Yarım ve tam katlama yöntemlerini, ayrıca adını bilmediği diğer katlama metotlarını da aklına getirdi. Şimdiye kadar okuduğu, gördüğü ne var ne yoksa düşündü. Haydi, şimdi parçaları birleştir, dedi içinden.

Kâğıdı önce ikiye katladı, sonra yine aynı şekli tekrar etti. Büyücü Thane'in yaptığı uzun boyunlu kuş için gereken kare şeklini elde edinceye kadar kâğıdı katladı. Sonra gerisini kendi halletti; *İnsan Anatomisi* kitabındaki resimleri hayal etti. En sonunda katlamayı tamamladı. Ortaya çıkan şey kalbe benzemişti.

Dizlerinin üstünde sürünerek Büyücü Thane'in yanma gitti. Elindeki kâğıt kalbe, "Nefes al!" dedi.

Kâğıt kalp, avucunun içinde ağır ağır çalışmaya başladıktan sonra onu, hocasının göğsündeki kapanmakta olan oyuga çabucak yerleştirdi. Sonra oyuk tamamen kapandı.

Büyücü Thane kıpırdamadı.

"Nolur," diye haykırdı Ceony elleri kan olmuştu. Hocasının yanaklarına hafifçe vurdu, tepki alamayınca kendine getirmek için tokatladı. Sonra kulağını, onun göğsüne dayadı. Kâğıt kalp tıpkı ölüm döşeğindeki bir adamın kalbi gibi zayıf bir şekilde atıyordu.

Büyücünün hâlâ gözleri kapalıydı.

"Yaşamak zorundasınız!" diye bağırdı Ceony yanaklarından süzülen yaşlar hocasının göğsüne dökülürken. Eğer büyü de onu kurtaramazsa... Ceony'nin elinden başka bir şey gelmiyordu.

Büyücü Thane kesik kesik nefes alıyordu. Ceony ayağa fırladı. Merdivenleri koşarak çıktı ve kütüphaneye girdi. Telgrafı alıp kabloları, güzergâhını bildiği tek kişi olan Büyücü Aviosky'ye göre bağladı.

Titreyen parmaklarıyla ileteceği mesajı kodladı. Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu.

thane yaralandı tamam. çabuk gelin tamam. acil tamam. organ büyücüsü onun kalbini çaldı tamam.

Mesajı yazdıktan sonra, üzerine eğildiği telgraf sanki bir cesetmiş gibi birden geri çekildi. Hıçkırarak ağlamamak için eliyle ağzını kapattı.

Rezene sahibinin ayaklarının dibinde havlıyor, kâğıt bacaklarının üstünde deli gibi zıplıyordu.

Ceony, ona bakınca Rezene hemen koridora koştu. Genç kız durumu anlayarak köpeğin peşinden gitti. Merdivenlerden hızla inerek yemek odasına girdi. Büyücü Thane'in hâlâ kesik kesik nefes aldığını gördü.

"Thane!" diye bağırdı, hocasının hemen yanına diz çöktü.

Genç büyücü ölü gibiydi; gözleri aralık, ama hareketsizdi, gitgide beyazlaşan teninde damarları apaçık görülüyordu. Bir şey işaret etmek için elini kaldırmaya çalıştı, ama başaramadı. "Pencere," diyebildi güçlkle. "İkinci... zincir. Getir..." diye ekledi.

Ceony fırlayarak çalışma odasına gitti, çünkü Büyücü Thane'in söylemeye çalıştığı kâğıt zincirler, bu odadaki pencerede asılıydı. Soldan ikinci zinciri çekip aldı. Bu zincir, sıkıca birbirine tutturulmuş ve kare şeklinde katlanmış kâğıtlardan oluşuyordu. Sağ baştan ikinci zinciri de çekip aldı; bu zincir ise gevşek oval halkalardan oluşuyordu.

Yıldırım hızıyla mutfığa geri döndü ve zincirleri Thane'e gösterdi. "Hangisi?" diye sordu.

Kafasını güçlükle hareket ettirerek kare biçimindeki kâğıtlardan oluşan zinciri işaret etti. "Göğsüme... dola..." dedi zorlukla.

Ceony zincirin bir ucundan tuttu. Thane'in üzerine eğildi ve kâğıt zinciri hocasının sırtının altından geçirerek göğsünün üstüne getirip diğer ucla birleştirdi.

"Hareket et!" dedi halsiz bir şekilde. Talimatı alan kâğıt zincir, onu sıkıca sardı. Thane derin bir nefes aldı, sonra öksürdü.

Ceony, hocasının başını kaldırarak ona yardımcı olmaya çalıştı. Thane, derin nefes almayı bırakınca gözlerini açtı ve Ceony'ye baktı.

Genç kızın soluğu kesilmişti, çünkü hocasının gözlerindeki canlılık gitmişti.

Artık gözlerinde ne parlaklık ne de duygu vardı.

Ceony'nin gözlerinden yine yaşlar boşandı.

"Büyücü Aviosky'ye telgraf çektim," dedi, sözcükler boğazına diziliyordu. "Buraya gelecek. Size yardımcı olmak için birileri muhakkak gelecek," diye ekledi.

"Çok akıllıca," dedi, halsiz sesi tekdüze bir tonda çıkıyordu. "En yakın doktor... Buraya çok uzakta," diyerek konuşmaya devam etti.

"Ah, olamaz," diye fısıldadı Ceony. Büyücü Thane'in alınma dökülen saçlarını geri itti. "O kadın size ne yaptı böyle?" diye sordu.

"Lira... Kalbimi söktü," dedi duygusuzca. Sanki bir ders kitabı okuyor gibiydi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Ceony. "Fakat niçin yaptı bunu?" diye sordu.

"Beni durdurmak için," diye cevap verdi Thane.

"Ne yapacaktınız ki o da sizi durdurmak istedi?" diye sordu Ceony.

Ama Thane cevap vermedi. Donuk ve ifadesiz bakışlarını ağır ağır Ceony'den uzaklaştırdı.

Ceony, Thane'in alnına dökülen saçları geri ittiği halde hocasının saçlarını düzeltmeye devam etti. "Bu kâğıt zincir ne işe yarıyor?" diye sordu ve yanağındaki yaşı omzuna sildi.

"Bu, Hayat Zinciri," dedi yavaşça ifadesiz bakışlarını tavana dikerek. "Yeni kalbin bir süre çalışmasını sağlayacak," dedi.

"Bir süre mi?" dedi Ceony.

"Kâğıttan bir kalp uzun süre çalışmaz, özellikle de o kalp ustalıklı yapılmamışsa," dedi Thane. "Bu zincir, kalbin bir, en iyi ihtimalle iki gün çalışmasını sağlayacak," diye de ekledi.

"Fakat siz, ölemezsiniz!" diye haykırdı genç kız. Ne sesinin yüksekliği ne de yanağından akıp onun burnuna düşen yaş Büyücü Thane'in tepki vermesini sağladı. Ceony'nin varlığının hiç farkında değil gibiydi. "Daha bana öğreteceğiniz çok şey var! Hem siz o kadar iyisiniz ki ölmemelisiniz!" dedi Ceony.

Büyücü Thane tepkisizdi.

Hocasının başını nazikçe yere koyduktan sonra ayağa kalktı ve koridora yöneldi. Oturma odasına gitmek için molozların üstünde yürüyerek ilerledi ve dinmeyen gözyaşlarını sildi. Kanepenin üstünden bir yastık ile kanepenin arkasında duran sandıktan bir battaniye aldı. Büyücü Thane'i mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışıyordu, çünkü onu hareket ettirmeye cesaret edemiyordu. Rezene de Thane'in yanı başına oturmuş hâlâ acı acı havlıyor, kuyruğunu endişeyle sallıyordu.

Günbatımından iki saat sonra üç kişi, koridordaki moloz yığınının geçerek yemek odasına girdi. Ceony bunlardan ikisini şahsen tanımıyor olsa da kim olduklarını biliyordu. Biri metal büyücüsü John Katter, diğeri de lastik büyücüsü Alfred Hughes idi. Her ikisi de Büyücüler Kurulu'nda görev yapıyordu. Büyücü Katter, kurulun tarım işlerinden, Büyücü Hughes ise suçla ilgili konulardan sorumluydu. Büyücü Aviosky ikisinin ortasında durmuş ona bakıyordu.

Ağlamaktan perişan olmuştu. Olan biteni tüm ayrıntılarıyla onlara anlattı. Hatta origami tuzlukta çıkan figürden bile bahsetti. Figürün ne olduğunu o zaman çok merak etmişti. Bu yüzden, acaba bilmeyerek Lira'nın gelmesine mi sebep oldum diye sordu. Ayrıca bu olanların onun hatası olup olmadığını da merak ediyordu.

"Gülünç olma," dedi Büyücü Aviosky. O sırada Büyücü Katter ve Büyücü Hughes, dört adet mumum ışığında yerde yatan Thane'i inceliyorlardı. "Emery Thane'in geleceğini kendisinden başka kimse değiştiremez," diye ekledi Büyücü Aviosky.

Büyücü Hughes uzunca bir süre Büyücü Thane'in başında durdu. Lastik eldivenleriyle Thane'in boynuna ve göğsüne dokundu. Ceony, Büyücü Hughes'ın lastik büyücüsü olduğunu biliyordu. Bu yüzden eldivenlerinin büyüğü olup olmadığını merak etti. Özellikle de Büyücü Hughes kullandığı eldivenleri çıkarıp çöpe atmak yerine cebine koyunca genç kızın merakı daha da arttı. "Organ büyüğü yapılmış," dedi Büyücü Hughes alçak sesle. "Ayrıca büyüğü çok güçlü. Gözcüler, onları buradan uzak tutacaklar, özellikle de Lira'yı," diye ekledi.

"Gözcüler mi?" diye sordu genç kız kalbi küt küt atarken. "Kim bu gözcüler? O kadın neden Büyücü Thane'e zarar verecek? Kim o kadın?" diye ardı ardına sorular sordu.

Büyücü Hughes kaşlarını çatı ve kısa ak sakalını sıvazladı. Büyücü Aviosky, Ceony'nin omzuna dokunarak, "Yatağınıza gitmeniz iyi olacak Bayan Twill. Zor bir gün geçirdiniz," dedi.

"Olmaz!" diye bağırды genç kız. "Onun yanında kalmama izin vermek zorundasınız. Ona yardım etmeme müsaade etmek zorundasınız!" diye sözlerine devam etti.

Büyücü Aviosky'nin yüzü asıldı. Bu yüz ifadesi, onu loş ışıkta daha yaşlı ve daha uzun göstermişti. "Bayan Twill, artık Tagıs Praff'ta bir öğrenci değilsiniz lakin hâlâ kurulun yetkisine tabi-

niz. Şimdi yukarı çıkınız ve biraz dinleniniz. Bu bir rica değildir. Bu konuyu sizinle sabah daha ayrıntılı bir şekilde konuşacağım,” dedi.

Ceony’nin omuzları düştü. Yerde yatan Büyücü Thane’i görebilmek için Büyücü Hughes’ın hizasından birkaç adım uzaklaştı. Hocasının gözleri kapalıydı, nefes alıp vermesi düzelmişti ancak hâlâ cansız bir şekilde yatıyordu. Büyücü Katter yanındaki deftere bir şeyler karaladı.

Ceony ellerini göğsüne götürerek Büyücü Thane’in yanından geçti, ona baktı ve ardından merdivenlere yöneldi. Büyücü Hughes, Ceony çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Fakat genç kız, onun kapıyı kilitlemediğini biliyordu, çünkü anahtarı yoktu.

Merdiveni çıksam mı çıkmasam mı diye düşündü fakat sonunda merdivenleri çıkarak odasının önüne geldi. Ayakkabılarını çıkarıp oda kapısının önüne koydu. Sonra çok, ama çok dikkatli bir şekilde, gıcırdayan dokuzuncu basamağı atlayarak merdivenlerden aşağı indi.

Merdivenin ilk basamağına oturdu. Anahtar deliğinden sıran zayıf ışığa maruz kalmamak için biraz kenara çekildi ve içridekileri dinlemeye koyuldu.

“...gitgide yaklaşıyorlar,” dedi Büyücü Hughes yavaşça. “Hatırlarsanız, Lillith ilerleyişine karşı bizi uyaran Emery Thane’di. Bu uyarıyı yapalı henüz iki ay bile olmadı,” diye ekledi.

“Peki, diğer üyelere karşı böyle bir girişim oldu mu?” diye sordu Büyücü Aviosky endişeli bir şekilde. Onu hiç böyle görmemişti.

“Büyücü Karl Tode, dün sabah benzer bir şekilde öldürüldü,” diye cevapladı Büyücü Hughes. “O da Emery gibi avcıydı. Fakat Lira’nın öldürmediği belli, çünkü Lira, suç ortaklarına nazaran daha temiz çalışıyor,” diye ekledi.

“Böyle olacağı belliydi. Geçen sene Piper’ın canını aldıklarından beri değişen bir şey olmadı. Gabon Suter’ı tutukladığımızda ne söylediğini hatırlamıyor musunuz? Sandalyede deli gibi sallanarak: ‘Geride kalanların da icabına bakacağız. Siz, istediğiniz kadar bizi hayvanlar gibi avlayın, ama bilin ki biz de sizi avlayacağız’ demişti,” dedi Büyücü Katter.

“Fakat Büyücü Thane’in durumunu düşünürsek burada kişisel bir intikam söz konusu olabilir. Tabii ikisi arasındaki ilişkiye dair bildiklerim kesin doğruysa böyle bir çıkarım yapabilirim,” dedi Büyücü Aviosky.

“Gidiyorum ve seni de yanımda götürüyorum,” dedi Büyücü Hughes; Ceony’nin onlara aktardığı cümleleri tekrarladı. “Bu iki tümceden başka bir şey söylememiş. Giderken ne bir mektup bırakmış, ne de bir ritüel yapmış. Ben bu kadını iyi tanıyorum Patrice. Böyle bir şeyi yalnızca intikam almak için yapmamıştır; mutlaka gösteriş de yapmıştır. Belki bu gösterişi Bayan Twill’in gözleri önünde yapmamıştır,” diye sözlerine devam etti Büyücü Hughes.

“Belki de,” diye söze girdi Büyücü Katter. “Lira artık ustalaşmış. Baksanıza, elini daldırıp kalbi kolayca yerinden sökmüş.”

“Hayır, ilgisi yok,” dedi Büyücü Hughes ve duraksadı. “Lira, Emery’nin sendikaya karşı olduğunu biliyordu, diğerleri de bunu biliyordu. Emery bir yandan da sendikaya yatırım yapıyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca Lira, ona her zaman... Her zaman büyük bir ilgi duymuştur,” diye ekledi.

Sendika mı, dedi içinden Ceony. Bacaklarına kramp girmişti fakat ses çıkartmamak için yerinden kalkmadı. Organ büyücülerinin bir de sendikaları mı varmış, dedi kendi kendine.

Büyücü Thane şahsi olarak kara büyü şebekesini mi yokluyordu yani? Ayrıca, Büyücü Hughes’ın bahsettiği şu “büyük ilgi” de neyin nesiydi?

Mutfaktaki tahta döşemelerden bir kez daha ses geldi ve biri, anahtar deliğinin önünde durdu. Delikten süzülen cılız ışık da böylece ortadan kayboldu. Ceony nefesini tutup kapının açılmasını bekledi, ama açılmadı. Biri kapıya yaslanmıştı. Ceony de bu yüzden mutfaktan gelen sesleri tam olarak işitemiyordu.

“Görünüşe bakılırsa İngiltere’den gitmeyi planlıyor,” dedi Büyücü Katter. Genç kız ne konuştuklarını tam olarak anlayamıyordu. “Belki de Avrupa’yı terk edecektir,” dedi bir ses.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Büyücü Aviosky. Kapıya yaslanan o idi.

“Belgelendireceğiz,” dedi Büyücü Hughes yavaşça. “Toplayabildiğimiz kadar kanıt toplamalıyız. Yerdeki kan damlalarını inceleyerek Lira’nın kullandığı kanı bulmalıyız,” diye devam etti.

“Peki, onu yakalamayacak mıyız?” diye sordu Büyücü Katter.

“Bunun için önce Kurul’dan onay çıkması gerekiyor,” diye cevap verdi Büyücü Hughes sesi sıkıntılı geliyordu. “Ayrıca, bu eve koruma tahsis edilmesi için de Kurul onayına ihtiyacımız var,” diye ekledi.

Ceony bu sözleri işitince öfkelen-di. Onay mı? Onay çıkana kadar Lira çoktan sırra kadem basar, dedi içinden.

“Onay çıkana kadar Lira çoktan gitmiş olur,” dedi Büyücü Aviosky sanki Ceony’nin aklını okumuştı.

“Organ büyücüleri mevzusunun epey karmaşık olduğunu bilmelisin Patrice,” dedi Büyücü Hughes. “Bu tip büyücüler hayli tehlikelidir. Tek bir dokunuşları bile insan bedenini büyüyle doldurabilir. Bahsettiğim büyü, ölüm büyüsüdür. Kaldı ki organ büyücüleri, peşlerine düşünce hemen yakalanabilecek türden büyücüler de değildir. Eğer Lira, Bayan Twill’in anlattığı gibi kızıl bir toz bulutuyla ortadan kaybolduysa şu an elli kilometre uzaklıktaki herhangi bir yerde olabilir,” diye ekledi.

Oluşan bir anlık sessizliğin ardından Ceony kulaklarının zonkladığını hissetti. Yüzünü ateş basmıştı. Gözleri ise sanki içine bir şey batırıyormuş gibi sızladı. Şimdi bu kadının gitmesine müsaade mi edecekler, diye sordu kendi kendine.

“Peki, Emery Thane ne olacak?” diye alçak sesle sordu Büyücü Aviosky.

Uzun bir sessizliğin ardından Büyücü Hughes, “Onu elimizden geldiğince rahat ettireceğiz,” dedi.

Hayır, diye haykırdı içinden Ceony. Bağdırmamak için elleriyle ağzını kapattı. Nasıl, nasıl onu ölüme terk edebilirler, diye sordu kendi kendine. Aniden ürperdi. Ayağa kalktı, dizleri çatırdadı. Parmak uçlarına basarak merdivenleri çıktı. Mutfaktakilerin konuşmalarını dinlemeye daha fazla tahammül edemedi. Tam merdivenin başına gelmişti ki yine gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Bu kez dökülen yaşlar daha soğuk geldi ona.

Ölecekti. Büyücü Emery Thane ölecekti; üstelik de kalbi olmadan. Bu gerçekten haksızlıktı.

Duyduğu hafif pati sesleri, Rezene’nin geldiğini haber veriyordu. Rezene durdu; sonra gerçek bir köpek gibi gerindi. Ardından, boynundaki turkuvaz tasmayı kurcaladı.

Ceony, onu kollarının arasına aldı ve nazıkçe göğsüne bastırdı. Akan gözyaşlarının onun üstüne dökülmemesine gayret etti.

Sahiden bu çok büyük haksızlık, dedi içinden.

Odasının önünde durdu fakat içeri girmek yerine koridorda ilerledi. Büyücü Thane’in odasının önüne geldi. Rezene’yi düşürmemeye özen göstererek kapıyı açtı. Şifoniyerin üstündeki şamdanlardan birini yaktı ve odaya göz gezdirdi.

Oda, yatağın üstüne katlayıp koyduğu çamaşırlar hariç bıraktığı gibi duruyordu. Biraz üşüdü ve Rezene’ye daha da sıkı sarıldı. Şifoniyerin, rafların ve kapkaranlık pencerenin yanından geçti. Giysi dolabı ve çamaşır sepetinin yanına varınca durdu.

Dalgın dalgın Büyücü Thane'in giysilerini inceledi; bunlar iki üç gün önce kendi elleriyle yıkadığı giysilerdi. Gardırobun derinliklerinde Büyücü Thane'in, kâğıdın rengini de temsil eden beyaz üniformasını buldu. Üniformanın kruvaze ceketi, altın sarısı parlak düğmeleri ve kalın manşetleriyle sanki hiç giyilmemiş gibi yeni ve temiz görünüyordu. Ceony, Büyücü Thane'i bu üniformanın içinde hayal etmeden duramadı; kim bilir ne kadar da havalı olurdu. İyi ki de bu takımı dünkü yemekte giymemişti. Eğer giymiş olsaydı muhtemelen nutku tutulur, eli ayağı da birbirine dolaşırdu.

Böyle yersiz bir düşünceyi aklından geçirdiği için kendine kızdı.

Gardırobun yanından ayrıldı. Rezene kucağında rahat durmayınca onu yere bıraktı. Sonra, üşüyen ellerini önlüğünün ceplerine soktu. Sağ cebinde ufak bir kar tanesi buldu; buradaki ilk gününde yerden toplayıp ceplerine tıktığı kar tanelerinden biriydi bu. Minik ve ölçülü kesimlerini başparmağıyla okşadı ve önlüğünü yıkamamış olduğuna sevindi. Kar tanesi hâlâ soğuktu; tıpkı gerçek bir kar tanesi gibi. Bunu, hocası Ceony için yapmıştı. Bu yüzden kar tanelerinin hepsi ona ait sayılırdı, değil mi?

Mum alevinin ışığında, "Yapmak zorundayım. Onu kurtarmak zorundayım," dedi.

Çünkü Ceony kimsenin bunu yapmayacağını biliyordu.

Odadan koşar adımlarla çıktı. Mum sönmesin diye bir yandan da elini mum alevine siper etti. Rezene'ye de alçak sesle onu takip etmesini söyledi. Koridordan geçerek kütüphaneye gitti. Elindeki mumu, pencerenin önündeki masaya koyduktan sonra kare biçiminde ve orta kalınlıkta yeşil bir kâğıt aldı ve hafızasındaki kuş şekline göre katlamaya başladı.

Yeşil kâğıttan yaptığı kuşu tamamladıktan sonra önce pembe renkli ince bir kâğıttan, ardından da beyaz kâğıttan kuşlar yap-

maya başladı. Büyücü Thane'in elleri sanki kendi ellerinin üstündeymiş de ona yol gösteriyordu. Yaptığı tüm katlamaların aynı hızda ve düzgün olduğundan emin olmak için mum ışığında gözlerini kısarak kâğıtları iyice kontrol etti.

Ceony altı tane kuşu tamamladıktan sonra onlara, "Nefes alın!" komutunu verdi. Bu durum onun kendine olan güvenini artırdı.

Kuşlardan beş tanesi canlandı. Pembe olan, yani yaptığı ikinci kuş, öylece duruyordu; cansızdı. Pembe kuşu yaparken belli ki katlarken bir yanlışlık yapmıştı. Fakat şimdi, nerede yanlışlık yaptığını bulma gibi bir durumu yoktu.

Canlanan beş kuştan ikisi kanatlandı, bir tanesi kanatlarını düzeltmeye koyuldu, diğeri ise olmayan gözleriyle Ceony'ye baktı. Sonuncusu da masada sekerek Rezene'nin hırlamasına neden oldu. Ceony, köpeğini susturdu. Ardından bir dolmakalem bulup masadaki beyaz kâğıtlardan bir tanesini kendine doğru çekti.

Sonra da yazmaya başladı; dolmakalemin mürekkebi, parşömenin üstünde hızlı hızlı yazılara dönüştü. Ceony çabuk çabuk yazıyordu, ama hiçbir şeyi de yanlış yazmayacak kadar dikkatliydi. Bu dikkatinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ancak başka çaresi de yoktu.

Ceony yazmayı bitirince kuşlara, "Buraya gelin. Buraya gelin, lütfen!" diye seslendi, sonra da ıslık çalarak onları yanma çağırdı.

Uçan iki kuş masaya kondu. Diğerleri de ona doğru yaklaştı. Masanın üstünde iki sıra halinde durdular.

Genç kız, derin bir nefes aldıktan sonra kâğıda yazdığı yazıyı, sakın ve yumuşak bir ses tonuyla okumaya başladı. "Bir kadın, siyaha çalan koyu kestane rengi saçları ve kapkara gözleriyle fırtına gibi yemek odasına girdi." Sonra bu sahneyi gözünde canlandırdı. Lira'nın dik duruşunu, kırmızı rujlu dudaklarının kıvrımını, kan dolu küçük şişesine daldırdığı sivri uçlu uzun tırnaklarını

hayal ederek yazdıklarını okumaya devam etti. "O, fena bir kadındı; zaten yüzünden ve giysilerinden kötülüğü anlaşıyordu. Ayrıca, bir sarhoşu ayıltabilecek alaycı gülüşü vardı. Yaptığı kara büyüler ise parmak uçlarında kan lekeleri bırakmıştı."

Ceony'nin yazdığı bu öykünün giriş kısmı, kuşların önünde uçuk renkler halinde canlandı. Lira da onun hafızasındaki şekliyle karşısındaydı. Ceony ortaya çıkan figürü görünce görsel hafızasıyla iftihar etti. Lira ortaya çıktıktan sonra etrafında yemek odasının görüntüsü oluştu ancak o Lira'ya odaklanmıştı. Lira'nın büyücünün yüzü iyice ortaya çıkarken arka plandaki her şey alıcalı bir hal alarak bulanıklaştı.

"Onu bulmak için size ihtiyacım var," dedi genç kız illüzyon yavaş yavaş kaybolurken. "Onu bulun ve bana geri dönün. Bunu yapabilir misiniz?" diye ekledi.

Kuşlar hep birden oldukları yerde zıpladılar. Onlardan beklediği olumlu cevabı almıştı. Memnuniyetle başını salladıktan sonra bir çırpıda pencereye koştu. Beş kuşun uçup gitmesi için pencereyi yeteri kadar açtı. Dışarısı soğuk ve rüzgârlıydı, ama gökyüzünde yağmur bulutları yoktu. Neyse ki tabiat ana bu gece Ceony'den yanaydı.

Kuşlar uçup gittikten sonra genç kız da kendisine lazım olacak şeyleri bir araya toplamaya koyuldu. Rezene de Ceony'nin peşini bırakmıyordu.

Kütüphanedeki kâğıt yığınlarının her birinden küçük birer tomar aldı. Ardından, büyük boy kâğıtlardan almak için Büyücü Thane'in yatak odasına gitti. Kâğıtları rulo haline getirip saç lastiğiyle bağladı. Sonra odasına gitti, kapısını kapattı ve Tatham marka tabancayı sakladığı yerden çıkarıp çantasının en altına koydu. Haftalardır kontrol etmediği tabancaya şimdi göz atacak vakti yoktu. Fakat tabancayı temizledikten sonra saklamış olduğu için çalışıp çalışmayacağı konusunda endişe etmiyordu. Çantasında tabancanın ağırlığını hissetmek onu rahatlatmıştı. Kütüpha-

neye tekrar geri döndü; bir tane atlas buldu. Atlasın içinden iki tane haritayı koparıp aldı. Haritalardan biri İngiltere'yi, diğeri de Avrupa kıtasını gösteriyordu. Avrupa kıtasının haritasını ne olur ne olmaz diye yanına almıştı. İki haritayı da örgü çantasına koyarken içinde bir umutsuzluk belirdi; olur da Avrupa haritasını kullanmak zorunda kalırsa Lira'yı asla bulamazdı. Koskoca Avrupa kıtasında onu nasıl bulabilirdi ki? Zaten Büyücü Thane de en fazla iki gün yaşayabilirdi...

Ceony, kararlılıkla kafasını salladı. "Onu bulacağım," dedi. "Bulmak zorundayım," diye de ekledi.

Ceony ihtiyaç duyacağı her şeyi toplamıştı. Yalnız yanına yiyecek alamadı, çünkü mutfağa gitmeye cesareti yoktu. İsteme-yeye istemeye yatağına yattı. Sıkıntıdan bir süre gözünü kırpmadı. Gün ağarırken uyandı ve ağır adımlarla alt kata indi.

Sadece Büyücü Aviosky yatıya kalmıştı; salondaki bir kanepeye kıvrılmış uyuyordu. Ceony mutfağa gidip yanına yolluk olarak peynir, ekmek ve salam aldı. Bunlar ona iki gün yeterdi. Ardından yerde hareketsiz yatan Büyücü Thane'in yanına diz çöktü. Yavaş yavaş ve güçlkle nefes alıyordu.

Ceony kulağını hocasının göğsüne dayadı. Dün geceki büyücülerden biri, Thane'in göğsündeki kanları temizlemişti. Bu yüzden, o korkunç olayı hatırlatan tek şey hocasının yırtık yakasındaki kan lekesiydi.

Thane'in kalbi yavaş atıyordu. Kalp atışları o kadar zayıftı ki Ceony güçlkle duyabiliyordu.

Hocasının yüzüne bakınca Ceony'nin içine bir korku düştü. Organ büyücüsü Lira, Thane'i kolayca alt etmişti. Hal böyleyken Ceony'nin ona karşı koyma şansı olabilir miydi?

Ona sakın dokunma, dedi kendi kendine. Kurul üyelerinin dün akşamki konuşmalarını hatırladı. Tek şansının şaşırtma yöntemi olduğunu biliyordu.

“Lütfen hayatta kalın,” diye fısıldadı Büyücü Thane’e. “Bana siz hocalık yapmadıktan sonra kâğıt büyücüsü olmamın hiçbir anlamı yok. Lütfen yaşayın. Yoksa ömrüm boyunca aksi ve kimseye faydası olmayan biri olarak yaşayacağım,” diye ekledi.

Sonra Thane’in saçlarına dokundu, derin derin nefes aldı ve ardından üst kata çıkıp kütüphaneye girdi. Kâğıt katlama hakkındaki kitapları alıp sayfalarını hızlıca çevirdi. Önemli bulduğu ve ilgisini çeken sayfalarda durdu. Kimi sayfalarda resimlere kimi sayfalarda da yazılara baktı, hepsini iyice hafızasına kaydetti. Bir yandan da merdivenlerden herhangi bir sesin gelip gelmediğini kontrol etti; Büyücü Aviosky’nin uyanmasını istemiyordu.

Bu sırada kütüphanenin penceresinden hafif bir tıkırtı geldiğini işitti.

Kafasını çevirip bakınca kâğıt kuşlardan birinin geri dönmüş olduğunu gördü. Kuşun kuyruğu biraz yamulmuştu. Sağ kanadı ise sanki bir hava akımına kapılmış gibi hırpalanmıştı. Ceony pencereyi açınca yeşil renkli kuş içeri girdi. Bu kuş aynı zamanda onun yaptığı altı kuştan birincisiydi.

Kâğıt kuşu eline aldı. “Lütfen bana, onu bulduğunu söyle. Lütfen, bana bir şeyler gördüğünü söyle,” diye yalvardı.

Kuş, elinde sızradı.

“Bu, evet demek mi oluyor?” diye sordu Ceony.

Kuş yine sızradı.

“Beni oraya götürür müsün? Tabii kanadını onardıktan sonra,” dedi Ceony.

Yeşil renkli kâğıt kuş evet der gibi yine sızradı.

Gitgide gerginleşen Ceony kuşu masaya koyduktan sonra kuyruğunu düzeltti ve Büyücü Thane’in kırtasiye malzemelerini karıştırarak yapıştırıcı aradı. Kuşun kanadındaki yırtıkları, bulduğu yapıştırıcı sayesinde onardı. Ama kâğıt kuş rahat durmadı;

kanadını gagasıyla düzeltmeye çalışınca gagası yapıştırıcıya bu-
landı.

“Rahat dur!” dedi Ceony. Ardından, ağır çantasını omzuna
aldı. Kuşu da yanına alarak koridora çıktı fakat birden duraksadı.

Şimdi ne yapacaktı? Bir at arabası mı çağırmalıydı? Çağırsa
bile arabacıya nasıl bir açıklama yapacaktı? Acaba at arabasına
parası yeter miydi? Lira buradan ne kadar uzaklıktaydı? Kâğıt
kuş son sorunun cevabını elbette veremezdi.

Peki, ya Büyücü Aviosky uyanmış onun aşağı inmesini bekli-
yorsa ne olacaktı? Kesin dışarı çıkmasına izin vermeyecekti, ama
Ceony’nin onunla tartışacak zamanı yoktu. Acele etmek zorun-
daydı, yoksa Lira’nın izini kaybedebilirdi.

Arkasına döndü ve üçüncü kata, yani o gizemli yere çıkan
merdivenlere baktı. Büyücü Thane’in dediğine göre üçüncü kat-
ta önemli büyüler vardı. Hocasının yokluğunda dahi cesaret
edip o kata çıkmamıştı. Acaba orada işine yarayacak bir şeyler
var mıydı?

Ceony güçlükle yutkunduktan sonra basamakları ikişer iki-
şer çıktı. Son yedi basamak onun ağırlığıyla gıcırdadı. Bir yandan
da kapının kilitli olup olmadığını merak ediyordu. Kapının kolu-
nu çevirince kapı hafif bir gıcırtyla açıldı.

İçeride küf kokusu vardı; bunun yanı sıra epeyce bir toz da
havaya karışmıştı. Alt katlara göre burası daha soğuktu. Üçüncü
kat, tek bir odadan oluşuyordu ve bu odanın hayli yüksek bir ta-
vanı vardı. Tavandan bir ip sarkıyordu; bu ip, gökyüzüne açılan
bir kapıya bağlıydı.

Genç kız kirli camlardan içeri sızan gün ışığı sayesinde fark
ettiği iki şeye çok şaşırmıştı. Rezene de yine sahibinin yanınday-
dı, onun ayakkabılarını kokluyordu.

Ceony’yi şaşırtan şeylerden ilki kocaman bir kâğıt uçaktı;
yani, sınıfta öğretmen arkasını dönmüş tahtaya yazı yazarken

erkek öğrencilerin bir defter sayfasından yapıp beğendikleri kız öğrencilere fırlattıkları kâğıt uçaktandı. İkinci ise, Ceony'nin avucunda duran kâğıt kuşa çok benzeyen, ama yarım bırakılmış büyük bir kuştı.

İkisi de Ceony'yi haftalar önce buraya getiren at arabasının üç katı büyüklüğündeydi.

"Sen delisin," dedi Ceony içinden ve uçağın yanma doğru ilerledi. Uçağın üstünde ince bir toz tabakası ile buruna yakın yerde iki tane tutak vardı. Fakat içinde ne oturacak koltuk ne de bağlayacak kemer bulunuyordu.

Belli ki Büyücü Thane bu uçakla daha önce hiç uçmamıştı. Zaten kimse bununla uçamazdı ki! Bu, kesin bir prototipti ve eğer havalanabilseydi büyük ihtimalle Büyücü Thane sebze alışverişini bir külfet olarak görmezdi.

Ceony'nin ağzı açık kalmıştı. Acaba bu uçak daha önce havalandı mı, öyle olmasa bile havalanma ihtimali var mı, diye sordu kendi kendine. Sadece böyle bir şey onun Lira'yı yakalamasını sağlayabilirdi. Büyücü Thane'in kurtulması Ceony'ye bağlıydı.

Çıraklığının başladığı günden beri ilk kez çok can sıkıcı bir durumla karşı karşıya kalmıştı. Kararını vermek zorundaydı.

Genç kız sırtını dikleştirdi, yumruklarını sıktı ve, "Haydi gidiyoruz Rezene," dedi. Uçağın arkasından dolandı. Bir elinde yeşil kuş vardı, diğer elinde de çantası. Bu halde uçağın üzerine çıkıp oturdu. Uçağın yapıldığı kalm kâğıt fazlasıyla sağlamlaştırılmış olduğu için Ceony'nin ağırlığıyla eğilip bükülmedi.

Şükürler olsun, dedi içinden.

Sonra tavandan sarkan ipi çekti. Bunun üzerine, yukarıdan kafasına birkaç tane kuru yaprak düştü. Tavandaki kapının açılmasıyla birlikte temiz hava kokusu ve kuşların cıvıltısı odaya doldu.

Ceony derin bir nefes alarak öne doğru eğildi ve kanatları kavradı. Canlandırma büyüsünün işe yaraması için dua ediyordu; aksi halde doğru büyüü kısa süre içinde kesinlikle bulamazdı.

Elindeki yeşil kuşa, "Beni Lira'ya götür," komutunu verdikten sonra kuş, kanatlarını çırparak tavandaki kapıya doğru uçtu.

Sonra Ceony kâğıt uçağa, "Nefes al," komutunu verdi.

Uçak bir anda vahşi bir boğa gibi hareket etmeye başlayınca Rezene de uçağın üstüne atlayarak hırladı.

Genç kız kanatları kavrayarak kendine doğru çekti ve böylece uçak, tavandaki kapıdan çıkarak havalandı.

Yedinci Bölüm

Ceony büyü sayesinde görünmez halde olan sarı evden kâğıt uçakla çıkıp göğe doğru havalandı. Gözleri, batıya doğru ilerleyen küçük yeşil kuşun üstündeydi.

Tutakları sınımsız kavrıldığı için elleri acımişti. Bir yandan da düşmesin diye Rezene'ye sağ koluyla destek oluyor, öte yandan da kuşu takip ediyordu. Ceony sağ tutağı kendine doğru fazla çekince rota saptı ve önce güneye, sonra kuzeye, ardından da güneybatıya yöneldi. Uçak gittikçe yükselirken Ceony soğukkanlı olmaya gayret etti. Uzakta bir nokta olarak görünen kuşla aynı rotaya gelinceye kadar genç kız uçağın yönünü doğru bir biçimde ayarlamaya çalıştı. Sonra biraz alçaldı ve kuşa doğru yaklaşmaya başladı. Bu sırada oluşan güçlü rüzgâr, kızıl saçının örgüsünü bozdu.

Kâğıt uçak, hava akımlarının yardımıyla kuştan daha hızlı ilerleyince Ceony daha dikkatli bir şekilde uçağın hâkimiyetini sağlamak zorunda kaldı. Tutaklara tüm kuvvetiyle asılınca uçak yükseliyor, itince de alçalıyordu. Fakat bu iki hareket arasında dengeyi sağlayınca uçağın hızı epey azaldı.

Nihayet uçağın hızını ve rotasını ayarlamayı başarmıştı. Bir an fırsatını bulup aşağı bakınca çok şaşırdı. Ülkenin önde gelen

büyü okulunda okumuş bir kızın, mutlaka bir büyü yardımıyla uçup şehre tepeden bakmış olduğu düşünülebilirdi ancak durum hiç de böyle olmamıştı. Ceony, Londra'yı hiç bu kadar yüksekte görmemişti.

Bir ucunda, yani ta güney ucunda Büyücü Thane'in yaşadığı bu şehri şimdi kuşbakışı görüyordu; ayaklarının altında serili şehrin çeşit çeşit renkleri, o irtifa kazandıkça soluklaştı ve Londra bir üçgen şeklini aldı. Tagis Praff Büyücüler Okulu'nun Üstat Kulesi'ni bir sıra ağacın gerisinde –ki bu ağaçlar Dulwich Park'ına ait olmalıydı– gördüğüne yemin edebilirdi. Sokaklar, yılan balıkları gibi görünüyordu; hiçbiri dümdüz ilerlemiyor ve çoğunun başı sonu belli olmuyordu. Ceony doğduğu yer olan Mill Squats'ı gördü; buradaki binaların çoğunun rengi kahverengiydi ve binalar birbirine o kadar yakındı ki kendi evinin hangisi olduğunu bulamadı. Sonra Steelworks Bulvarı'nı fark etti; burası, Ceony'nin kaza geçirmeden önce çalıştığı yemek şirketine çıkıyordu. Bu firma, onu en tanınmış müşterilerinden birinin evinde görevlendirmişti. Ceony orada çalıştığına pişman değildi, ama bu konuyu şu an pek düşünmek istemiyordu.

Denizde yelken açarak uzaklaşan bir kaptan gibi yeryüzünden gittikçe uzaklaştı. Evler, mağazalar, ağaçlar, hatta bacalar gitgide küçülmeye başlamıştı. Kâğıt katlamanın anlamsız bir şey olduğunu düşünerek ne kadar da aptallık etmişti. Hiçbir metal büyücüsü böyle uçamazdı! Büyücü Thane bu kâğıt uçağın patentini almalı, diye düşündü. Tabii, bunun için hayatta kalması gerekiyordu.

Hocası aklına gelince Ceony durgunlaştı. Sonra, tekrar yeşil kuşa odaklandı. Büyücü Thane elbette hayatta kalacak dedi içinden. Bundan emindi. Ama küçük kuşun götüreceği yerde ne yapacağını bilmiyordu. Neyse ki aşağıda yer alan manzara, yani gür ormanlara sapan yollar, ağaç evler, ormanların içinden geçen

ırmaklar ve kulaklarına dolan rüzgârın uğultusu, bu acele kararının sonuçlarını düşünmesini zorlaştırdı.

Minik kuş hiç durmadan yoluna devam ediyor, kanatları yorulmak bilmiyordu. Ani hava akımları rotasından çıkmasına sebep olsa da inatla kanat çırpıp tekrar rotasına geri dönüyordu. Sabah güneşinde gökyüzü uçuk mavi renkteydi. Güneş iyice açınca gökyüzü bu kez masmavi bir renge büründü. Ceony, Rezene'nin hafif soluğunu kolunda hissediyordu; şansına pek kıpırdamıyor, uslu uslu oturuyordu. Parmakları sanki kopacak gibiydi. Bir yandan da karnı gurulduyordu. Fakat ne ellerini dinlendirmek için tutakları bırakabilirdi, ne de karnının gurultusunu gidermek için iki lokma bir şey atıştırabilirdi.

Hiç durmadan uçmaya devam ettiler ta ki, deniz suyunun kokusunu alana kadar. Aşağıya bakınca Manş Denizi'nin engin maviliğini gördü. Minik kuş, yönünü kıyı şeridine bakarak hesapladı ve onu Foulness Adası'nın sağ tarafına yönlendirdi.

Ceony'nin midesi bulandı. Kanatlara daha sıkı asılınca parmakları daha fazla acıdı. Lütfen okyanusta olmasın, dedi içinden. Lira'yı kıyından takip edebilir miydi, bilmiyordu. Okyanus uçsuz bucaksızdı, üstelik yüzmede bilmiyordu. Çocukluğundan beri kuvvet derinliğinden daha derin bir suya ayağını sokmamıştı ve aksini de kesinlikle yapmazdı. Henderson ailesinin balık havuzundaki yosunların tadını ve kulaklarına dolan suyun sessizliğini daha dün gibi hatırlıyordu.

Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu ve dua etti.

Küçük kuş en sonunda alçalmaya başladı; dalgalardan sıçrayan sular kanatlarına değince kuş yavaşladı. Ceony uçağı hızlandırıp minik kuşun yanma gitti. Ellerinden birini serbest bırakıp kuşu havada yakaladı. Sonra da kemiklerini kırmadan bu uçağı nasıl yere indireceğini düşünmeye başladı.

"Şuraya ineceğiz, değil mi?" diye bağırdı Ceony rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak. Sonra uçağı daire şeklinde yak-

laşık on on iki kez döndürerek alçalmaya başladı; bir yandan da denize inmemeye gayret ediyordu.

"Acaba sana karaya inmen için komut versem işe yarar mı?" diye sordu Ceony, kâğıt uçağı kastediyordu. "Beni nazikçe karaya indirir misin?" diye rica etti.

Uçak, dün akşam kuşların yaptığı gibi onun komutunu yerine getirdi. Kanatlarını hafif yukarı doğru kaldırarak havada bir kavis çizdi ve alçalmaya başladı. Bunun üzerine Ceony'nin yüreği ağzına geldi. Ama sonra uçağın hızı azalmaya başladı ve yer yer yabani otlarla kaplı çamurlu bir kara parçasına doğru alçaldı.

Ellerini serbest bırakmıştı ancak sanki hâlâ kanatları tutuyormuş gibiydi. Kâğıt uçak nihayet karaya indi. Ceony ise inmeden önce sağını solunu kontrol etti, çünkü su birikintisinin olduğu bir yere ayak basmak istemiyordu. Sonra uçağa, "Nefes almayı bırak!" dedi ve uçak cansızlaşıp sol yana yattı. Aynı komutu bu defa kâğıt kuşa söyledi ve kuş da hareketsizleşti. Ardından, kuşu uçağın ortasındaki geniş aralığa koydu. Dalgaların serpintisiyle ıslanmış olan kuşun kurumasını temenni etti.

Rezene'yi kucağına aldı. Deniz kıyısı boyunca uzanan, batan güneşin mor ve turuncu renklere bürüdüğü kayalıkları seyretti. Ayrıca suya yansıyan güneş ışınları, deniz üstünde sanki altın sarısı bir yol çiziyordu. Her şekil ve boyuttaki kara kayalıklarla dolu ve tek bir ağacın olmadığı bu yabancı yeri dikkatlice inceledi. Kıyıda, kumsal yerine uzun zaman önce sönmüş yanardağların bağrında oluşmuş dik kayalıklar yer alıyordu. Atacağı yanlış bir adım hayatına mal olabilirdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra çantasından bir parça peynir aldı.

Köpeği kucağından yere indirirken, "Sessiz ol, Rezene," dedi. "Su birikintilerinden uzak dur ve eğer kötü bir koku alırsan bana haber ver," diye ekledi.

Ardından kayalıklara doğru yürümeye koyuldu; amacı güvenli bir yer bulabilmektir. Yürürken bir yandan da elindeki peynirden ufak ısıklar alıyordu. Lira'nın çok akıllı olduğunu düşündü. Eğer kendisi de böyle menfur bir suç işlemiş olsaydı hiç vakit kaybetmeden İngiltere'den kaçmaya çalışırdı. Burası deniz kıyısı olduğu için suç ortakları tekneyle gelip Lira'yı buradan kolayca alıp başka bir yere götürebilirlerdi. Ülkeyi terk etmenin en hızlı yolu galiba kâğıt uçakla kaçmaktır. Acaba Lira'nın da bir kâğıt uçağı var mı, diye merak etti.

Sonra çantasından Tatham marka tabancasını çıkardı. Tabancanın ahşap ve çelik namlusunu göğsüne yakın tuttu, namlu ağzını ise omzuna dayadı. İki büyük kayalığın ortasında bir aralık olduğunu gördü. Çok da dik bir inişe sahip olmayan bu aralıktan aşağıya inebilirdi. Adımlarını dikkatle atarak aşağı inmeye koyuldu. Rezene, sahibinin peşinden giderken geçtiği yerleri kokladı ve bir kez de ayakları kaydı. Ceony aşağı indikçe denize daha da yaklaşıyordu. Bir aralık durup eteğini düzeltti ve ardından ilerlemeye devam etti. Adımlarını atarken sessiz olmaya ihtiyacı yoktu, çünkü kayalıklara vuran dalgaların sesi her ne kadar ellerinin titremesine neden olsa da onun varlığını gizliyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Okyanus esen soğuk rüzgâr onu üşütse de nabızı hızla atıyordu ve Ceony gittikçe geriliyordu.

Okyanusun tuzlu suyunun karıştığı kuvvetli bir rüzgâr esti; Bozulmuş saç örgüsündeki son tutamları da savurdu. Uçuşan saçlarını hemen tutup alelacele ensesinde bağladı. Ardından aşağı inmeye devam etti. Bu defa, kayalıklara çarpan dalgalar etrafa saçılan su damlaları genç kızın yüzüne geldi. Dalgalar ile Rezene'nin arasında dengede durmaya çalışıyordu. Rezene ise hızla solumaya başladı; belli ki bir şeylerin kokusunu almıştı.

Birden büyük bir çılgılık duyuldu ve kafasını okyanus tarafına yani sesin geldiği yere çevirdi. Sonra tabancasını hazır etti. Silahını doğrulttuğu şey bir insan değil, kan çanağına dönmüş

gözleriyle ona bakan bir martıydı. Martının tüylerinin yarısı dökmüştü ve boynunda dikiş izleri vardı. Suratı ise soyulmuştu; kurumuş deri parçaları yüzünde sallanıyordu. Bacakları da lime lime olmuş, gagasının ucu ise ikiye ayrılmıştı.

Ceony, martıyı görünce elindeki tabancayla donakaldı. Karşısında ölü bir kuş duruyordu. Daha doğrusu *yaşayan* ölü bir kuş. Bu ancak bir organ büyücüsünün olabilirdi.

Martı bir kez daha çılglık attı ve yerinden fırlayarak okyanusa doğru uçtu. Kuş gözden kaybolunca Ceony'nin yüreği hızla atmaya başladı. Okyanusun soğuğundan dişleri birden takırdadı.

Organ büyücüleri gerçekten ölüyü diriltebiliyor mu, diye düşündü. Bu düşünce ürpermesine sebep oldu. "Fakat niçin bir kuş diriltildi?", "Acaba bu martı bir haberci miydi?" gibi sorular geçti aklından. Ama martının parçalanmış bacaklarına bağlanmış bir not görmemişti. Belki de martı, iletmesi gereken haberi çoktan yerine ulaştırmıştı ya da bir casustu. Ceony organ büyücülüğü hakkında yeterince bilgi sahibi değildi. Belki bu martı aracılığıyla biri Lira'yla irtibata geçmeye çalışmış ya da Lira'nın kaçmasına yardımcı olmaya çalışıyordur, diye geçirdi aklından.

Yediği peynir midesine oturdu. Rezene'yi kollarına aldı ve sırtını okyanusa döndü.

Kayalıklarla dolu kıyıda dikkatli adımlarla yaklaşık dört yüz metre yürümüştü ki ileride yarı oval ve içi karanlık bir oyuk olduğunu fark etti. Gördüğü şey bir mağaraydı ve saklanmak için harika bir yerdi. Rezene'yi sıkıca tutup tabancasını da hazırladı ve oraya doğru yürümeye devam etti.

Mağaraya vardığında güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Yakacak ne fener ne de bir meşalesi vardı fakat mağara çok derin görünmüyordu. İçeriye göz atıp kimsenin olmadığından emin olunca mağaraya girdi ve sırtını mağaranın pürüzlü duvarına yasladı.

Rezene huysuzlanmaya başlayınca onu sakinleştirmeye çalıştı. Kafasının içinde ne kadar ahmak bir beyin taşıdığının farkındaydı. Bu yüzden, kâğıt bir köpeğin ona bu gerçeği hatırlatmasına gerek yoktu.

Mağaranın dibine doğru yaklaştıkça kalbi güm güm attı. Karşısındaki duvarın dibine koyulmuş bir çift ayakkabı gördü. Ayakkabılar oldukça yeni ve temizdi; demek ki kısa süre önce başka biri daha bu mağaraya uğramıştı. Ama bu ayakkabılar, Lira'nın, Büyücü Thane'in evine geldiğinde giydiği ayakkabılar değildi.

Güm güm... Güm güm... Kalp atışları işitildi. Fakat bu kalp atışları ona ait değildi, çünkü bu kalp onunkinden daha yavaş atıyordu.

Biraz daha yana doğru ilerledi. Mağaranın ağzından içeri giren cılız ışığın yardımıyla ve gözlerini de kısarak duvarın dibine baktı. Duvar ile zeminin birleştiği yerde bir çıkıntı vardı ve bu çıkıntı, bir metre yüksekliğinde eğri büğrü bir raf gibi duruyordu. Kenarlarında ise bir şey parlıyordu.

Ceony gördüğü şeyin farkına varınca şaşıtı kaldı. Orada, kara kayaların arasında, içi kan dolu bir kâse vardı ve bu kâsenin ağzı altın renginde ışıltıyordu. Tam ortasında da Büyücü Thane'in kalbi zayıf bir şekilde atıyordu.

Kalbin yanına yaklaşınca tüyleri diken diken oldu. Hocasının kalbini bulmuştu. Hem de kolayca bulmuştu.

Rezene yine bir şeylerin kokusunu aldı ve sahibinin kollarının arasından fırladı. Ceony de elinde tabancasıyla arkasına döndü. Mağaranın ağzından birkaç adım içeride Lira'nın durmakta olduğunu gördü.

Lira, Büyücü Thane'in mutfağındaki halinden biraz farklı olarak Ceony'nin karşısında duruyordu; pantolonu, sol dizinin üst kısmından yırtılmış ve nemli hava, saçlarını aşağı doğru çe-

kerek şeklini bozmuştu. Uzun ve siyah kirpikli kara gözlerini kı-sarak Ceony'ye baktı. Gözleri onu hem tehditkâr hem de güzel gösteriyordu. Thane'den yaşça büyük olamazdı. Ceony'le arasın-da da büyük bir yaş farkı yok gibi görünüyordu.

"Galiba sana yeterince sert vurmamışım," dedi Lira ve Ceony'nin elindeki tabancaya baktı. Genç kızın gördüğü kadarıy-la Lira'nın silahı yoktu, ama deri kemerinin bir tarafında, kayışla bağlanmış içi kan dolu birkaç tane küçük şişe, diğer yanında ise yine kayışla tutturulmuş uzun bir hançer vardı. "Fakat görüyo-rum ki cömertlik edip senin yaşamana müsaade edişim şimdi benim aleyhime dönüyor," dedi Lira. Sonra da espri yapmış gibi gülümsedi.

"Sen Lira'sm, değil mi?" diye sordu Ceony tabancasını biraz aşağı indirirken, çünkü elleri titriyordu ve kadının bunu fark et-mesini istemiyordu. "Silahımı indiriyorum. Sakın yanlış bir ha-reket yapma, ben de seni vurmak zorunda kalmayayım," dedi.

Vurmak mı, dedi içinden Ceony; hayatında kimseye ateş et-memişti ki. Sadece oyun olarak hedeflere nişan almıştı, hepsi bu.

Lira bir adım daha attı. Ceony'nin avuçları terledi. Lira yap-macık bir şekilde gülümseyerek, "Tabancayı nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu.

Ceony dişlerini sıkarak tabancasını indirdi ve silahın horo-zunu hafifçe geriye çekerek tabancanın ateş almasını önledi. Pa-rası yetmediği için hedefi tam on ikiden vuran büyümlü mermiler-den hiç alamamıştı fakat kendisi de keskin nişancılığıyla gurur duyardı.

Organ büyücüsü Lira, bir adım daha attı ve durdu. Kemerin-deki kan dolu şişelerden birini aldı. Ceony elleri titremesine rağ-men tabancayı sabit tutmaya gayret ediyordu. Büyücü Thane'in kalbi arkada küt küt atıyordu. Yoksa duyduğum bu kalp atışları bana mı ait, diye merak etti.

“O şişeyi yere bırak,” dedi Ceony. Boğazını temizledikten sonra aynı cümleyi yineledi ve ekledi. “O şişeyi yere bırak yoksa seni vururum. Yemin ederim dediğimi yaparım. Bu kalbi de alıp buradan gideceğim.”

Lira’nın yüzünü yavaş yavaş öfke kapladı; suratındaki ifade o kadar yavaş değişmişti ki Ceony, onun kızgınlığını geç fark etti. “Bir havuç kafanın bana ait olan bir şeyi alıp götürmesine izin veremem!”

Küçük şişenin mantarını başparmağıyla çıkardıktan sonra kanı avucuna boşalttı. Ardından bir adım daha attı ve gizemli bir dilde mırıldanmaya başladı. Genç kız, Lira’nın söylediği şeylerin tek kelimesini dahi anlamadı, çünkü onun büyülu sözcükleri, Ceony’nin şimdiye kadar öğrendiği her şeye yabancıydı. Lira’nın elindeki kan altın sarısı renkte parlamaya başladı ve Lira, ona bir adım daha yaklaştı.

Ceony o anda ateş etti, ateşlenen tabancanın etkisiyle sarsıldı. Silahtan çıkan ses mağarayı doldurdu ve kulaklarının çınlamasına yol açtı. Barutun keskin kokusu burnundan girerek ağzına kadar ulaştı. Kâğıt köpek, genç kızın ayaklarının dibinde acı acı havlıyordu.

Lira’nın kara gömleğine sağ göğsünün üstüne kurutulmuş gül yaprakları kadar siyah bir ıslaklık yayıldı. Kadının gözleri kocaman açıldı. Birden inledi ve tek dizinin üstüne çöktü. Avucundaki kan hâlâ parlıyordu. Ceony’nin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde bir şeyler mırıldandı.

Ceony tabancasını indirdi. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ağzı kurumuş, elleri ise buz kesmişti. O anda aklı durdu. Fakat Lira’nın kanlı avucunu göğsündeki yaraya bastırıldığını görünce kendine geldi.

Kadının elinin altında birden tuhaf bir ışık belirdi ve hemen yok oldu. Ardından Lira derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Son-

ra boynunu sola ve sağı döndürerek çıtlattı. Elinden ufak ve metal bir şey düştü.

Yere düşen şey bir mermiydi.

Ceony şaşkınlıktan az kalsın elindeki silahı düşürecekti. Yani şimdi... Yani şimdi Lira kendi kendini mi iyileştirdi, dedi içinden.

Ceony'nin aklı karıştı. Demek ki kara büyü'nün insan bedeni üzerinde böyle bir etkisi de vardı. Lira öne doğru bir adım attı. Siyah gömleğindeki lekeden başka üstünde bir hasar yoktu. Sadece bir kurşunu vardı; o da şimdi Lira'nın arkasında, yerde öylece duruyordu.

Aslında Lira, Ceony ateş etmeden önce şifa büyü'sünü hazırlamaya başlamıştı bile. Yani organ büyücüsü, genç kızın kurşunlarını bitirmesini amaçlamıştı. Ceony'nin korkusu, Lira'nın ekmeğine yağ sürmüştü.

Şimdi Ceony'nin elinde yalnızca kâğıt dolu bir çanta kalmıştı. Kâğıt, bir büyücünün kullanabileceği en zararsız materyaldi. Kâğıt yerine şimdi materyal olarak elinde lastik olmuş olsaydı ona daha çok faydası olurdu.

"Bu kadar oyun yeter," dedi Lira ve adım adım Ceony'ye yaklaşmaya başladı. O yaklaştıkça geri geri gidiyordu. Tabancası ise terli ellerinden yavaş yavaş kayıyordu.

Artık gidecek yeri kalmamıştı; sırtını kayalardan oluşmuş rafa çarptı. Dirseği ise Büyücü Thane'in kalbine değdi. Sonra başı birden fırıl fırıl dönmeye başladı ve ardından yere düştü. Gözleri karardı. Düşerken de ılık ve sert bir şeye çarpmıştı. Kulaklarında *güm güm... güm güm* sesleri çınlıyordu.

"Vah vah, işte hazırlıksız yavrucağın kötü sonu," dedi Lira yumuşak bir ses tonuyla. Söylediği sözler mağarada yankılandı. Bu yankıyı, Ceony'nin sinirlerini bozan o kötü kahkahasıyla bastırdı ve çirkin gülüşünün ardından, "Şimdi Emery ve onun ana kuzusu yaramaz çırağı elimde," dedi.

Sekizinci Bölüm

Ceony'nin kulağının dibinde sanki sürekli iki defa gümleyen bir davul vardı, üstelik davulun gümbürtüsü zemini de sarıyordu. Gözlerini açınca duvarları eğri ve kan kırmızı bir odanın içinde olduğunu fark etti. Sağındaki duvar içbükey, solundaki ise dışbükey şeklindeydi. Hatta zemin bile düz değildi. İçeride loş bir ışık vardı. Etrafta mum ve fener aradı fakat bulamadı. Ayrıca tek bir elektrik teli dahi yoktu. Odanın sıcaklığından Ceony'ye fenalık geldi. Ayağa kalktı ancak sabit bir şekilde duramıyordu; durmadan çıkan güm güm sesleri zaten titreyen bacaklarını daha da çok titretiyordu.

Rezene, Ceony'nin arkasında duruyor ve havlıyordu. Tüm bunlar Lira'nın tuzağı olmalıydı ve bu tuzağa Rezene de düşmüştü.

Ceony sağ tarafındaki duvar ile zemin arasında akan bir nehir gördü; nehrin yatağı dardı ve su yerine kan akıyordu. Gördüğü bu manzara karşısında şaşırdı. Daha önce sanki böyle bir oda görmüştü. Gördüğü o oda buradan daha küçüktü ve üzerindeki her şeyi soğuk tutan metal büyümlü bir masanın üstünde duruyordu. Bahsi geçen odayı ölü bir kurbağadan çıkarmış ve incelemişti.

Yani şimdi bu oda, Büyücü Thane'in kalbiydi ve Ceony de onun kalbinin içindeydi!

Güm güm... Güm güm... Ceony bu kalp atışlarının içinde bulunduğu kalpten mi yoksa kendi kalbinden mi geldiğini bir an ayırt edemedi. Güçlkle derin bir nefes aldı ve etrafını incelemeye koyuldu. Kalp odacığının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Kendini sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Gözü, siyah bir şeye takıldı. İyice bakınca bu siyahlığın Lira olduğunu gördü; Ceony'nin Tatham yapımı tabancasını da elinde bir oyuncak gibi tutuyordu. Başparmağını tetiğe geçirmiş, silahı tepih gibi çeviriyordu.

Rezene kâğıt gırtlığının el verdiği ölçüde inledi. Genç kız, köpeği kollarına aldı ve korktuğunu belli etmemeye çalıştı. Bacakları korkudan buz gibi olmuştu.

Lira gülümsedi. "Emery çevresini hep aptallarla doldurmuş. Sırf sana yardımcı olmak için bu kalp tuzağını kurdum. Seni kaçamayacağın başka bir yere de kapatabilirdim," dedi. Sonra, silahla oynamayı bıraktı ve parmaklarıyla öyle bir kavradı ki az kalsın tabancayı kıracaktı. "Sen gerçekten beni bununla alt edebileceğini mi düşündün?" diye sordu.

Genç kız yutkundü. Zangır zangır titriyordu. Bir yolunu bulup buradan sıvışmak zorundaydı. Savunmasız bir haldeyken Lira'ya karşı koyamazdı. Üstelik hazırlıklı da değildi. Kara büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu; nasıl bir büyüyle karşılaşacağı ve bu büyüye karşı nasıl mücadele edeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bu düşünceler, şimdiye kadar aklının ucundan bile geçmemişti ki!

Ceony bir adım geri gitti. Bunun üzerine Lira, ona iki adım daha yaklaştı. Genç kızın sırtından soğuk terler boşanıyordu; kıyafeti terden sıırıslıkm olmuştu. Ceony bir adım daha geri gitti ve her şey aniden değişti.

Etten duvarlar, yer yer küçük bulutların olduğu mavi bir gökyüzüne dönüştü. Kanlı ırmakların yerini yemyeşil çimenler aldı. Büyücü Thane'in kalp atışları, uzaktan sessizce yankılanıyordu. Ceony yoncaların ve güneş vuran yaprakların kokusunu içine çekti. Ilık yaz esintisini yüzünde hissetti. Genç kızın biraz uzağında, kalın dalları ve gür yaprakları olan birkaç tane ağaç duruyordu. Ağaçlardan birinin alçak dalında kahverengi bir kuş evi asılıydı. Ağaçlar ile Ceony'nin arasındaki alanda pek çok gri sandık vardı. Her biri yaklaşık bir, bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve sanki eskimiş sandıklardan yapılmış gibi görünüyordlardı.

Ceony sağa sola baktı; aklından geçen düşünceler korku ve hayretle kaplıydı. Terli ellerini eteğine sildi.

Birden kahkaha sesleri duydu. Kafasını gülüşmelerin geldiği yöne çevirince dört tane çocuk gördü. Hepsi geniş kenarlı kanvas şapkalar takmışlardı. Şapkalarında ayrıca onların yüzlerini ve boyunlarını kapatan sık gözenekli tüller vardı. Dirseklerine kadar uzanan eldivenler de giymişlerdi. Ceony'nin tahminine göre çocukların yaşları üç ile on iki arasındaydı.

Rezene yine sahibinin kollarında rahat durmadı ve çimenlere atlayıp çocukların yanına koştu. Kâğıt bacaklarına rağmen oldukça hızlı koşuyordu.

Ceony'nin etrafında tombul bir bal arısı dolaşmaya başlayınca, o da içgüdüsel olarak arıyı eliyle uzaklaştırmaya çalıştı. İşte o an, her bir kutunun etrafında vızıldayan, oğul halinde kovanlardan çıkan veya kovanların üstünde öbek öbek uçuşan arılar olduğunu gördü.

Ceony'nin ağzı bir karışık açık kaldı. Ne yani, şimdi burası bir arı çiftliği mi, diye sordu kendi kendine. Hem de Büyücü Thane'in kalbinin tam ortasında, diye düşündü.

Uzun boylu iri yapılı bir adam, çocukların arkasındaki kovanı doğru yaklaştı. Arı sokmasına karşı oldukça dayanıklı bir

kıyafet giymişti. Şapkasındaki tül den ve özellikle de arıların tüle konmasından dolayı genç kız, adamın yüzünü tam olarak seçemedi.

Önce gözlerine inanamadı, gördüğünden emin olmak için gözlerini ovuşturup yeniden baktı. Ardından bir adım öne çıkarak adama, "Affedersiniz!" diye seslendi. Ceony tekrar tekrar seslendi fakat adam dönüp bakmadı. Erkek çocukların en büyüğü koşarak Ceony'nin etrafında dolanmasına rağmen onu görmedi bile. Görmek bir yana Ceony'nin varlığını dahi fark etmedi. Diğerleri de onu görmüyordu.

Acaba Lira nerede, diye merak etti Ceony. Arı kovanlarının arasında dolaşarak Lira'yı aradı. Oradaki kişiler gibi arılar da genç kıızı fark etmemişti. Ağaçların arkasına baktı, geniş ovaları dikkatle inceledi, fakat organ büyücüsünün izine rastlayamadı.

Sonra çantasından beyaz bir kâğıt çıkardı ve dokundu. Kâğıda dokunmak ona kendini güvende hissettirdi.

"Sensin o!" diye bağırdı sekiz yaşlarındaki kız. İki kumral saç örgüsü şapkasındaki tülün ardında fark ediliyordu. Oğlanların en büyüğünden kaçıyor ve yaklaşık on iki kovandan arılar aynı anda öbekler halinde çıkarken kahkahalar atıyordu.

"Kovanlara dokunma!" diye bağırdı adam, bir yandan da kovanları kontrol ediyordu. Adamın yumuşak ancak gür ve kalın bir sesi vardı. Kovanın üst kısmından bir çıta çıkardı. Ceony, çıtadaki kalm ve sarı bal peteğini görünce şaşırıp kaldı. Adam, elindeki çıtayı el arabasına götürürken arılar da kolunu sardı. Daha sonra adam, çıtadaki peteği sıyrarak uzun bir kovanın içine koydu. Ceony'nin ağzı sulandı ama bir yandan da, "Ben buraya nasıl geldim," diye kendine soruyordu. En çok da "acaba burası neresi" sorusunun cevabını merak ediyordu.

Lira'nın yaptığı büyü onu buraya getirmiş olamazdı. Kara büyüyle uğraşan biri niçin onu böyle uzak fakat bir o kadar da neşeli bir arı çiftliğine yollasındı ki?

Rezene başının üstünde dolaşan şişman arıya daha yakından bakabilmek için arka ayaklarının üstüne kalktı. Başka bir arı da Ceony'nin etrafında dolandı ama üstüne konmadı, hatta onu sokmaya bile çalışmadı.

"Emery, şu kaşığı bana getirir misin?" dedi adam ve çimenlerin üstünde duran uzun metal kaşığı gösterdi.

Genç kız, kafasını hemen ikinci küçük çocuğa çevirdi. Muhtemelen altı yaşlarındaydı; kovanların arasından koşarak kaşığın olduğu yere geldi. Ceony elindeki kâğıtla çocuğun yanına koştu ve küçük Emery'nin yüzünü görebilmek için şapkasındaki tülün ardına dikkatle baktı. Ceony, önüne çömeldiği halde çocuk onu fark etmedi. Küçük Emery'nin siyah saçları ve ışıldayan yemyeşil gözlerini gördü.

"Büyücü Thane," diye fısıldadı Ceony. Zaten parıldayan yeşil gözler onun kim olduğunu ele veriyordu. Küçük çocuk, Ceony'nin yanından geçti ve kaşığı adama verdi. *Bu adam onun babası olmalı,* diye düşündü. Adam, Büyücü Thane'in, daha doğrusu Emery'nin, başını okşayınca çocuk içtenlikle gülümsedi ve kardeşleriyle oynamaya gitti. Kovanların arasından öyle hızlı geçti ki sanki "ben bu işi gözüm kapalı yaparım" der gibiydi.

Bunlar Büyücü Thane'in ailesi, dedi içinden Ceony. Fakat neden bu hatıraya tanıklık ediyor veya neden bu hayali görüyordu?

Büyücü Thane tek çocuk olduğunu söylememiş miydi?

Küçük çocuğa, "Büyücü Thane!" diye seslendi Ceony. Tam o sırada kovanların arkasında, yani çimenliğin bitip küçük bir tepenin başladığı ve lastik salıncaklı uzun bir ağacın bulunduğu alanda bir karaltı gördü. Siyah saçları, esen yelle uçuşuyordu. Gördüğü karaltı Lira'nın ta kendisiydi.

Ceony'nin korkudan adeta soluğu kesildi. Elleri buz gibi oldu ancak hiçbir şey olmamış gibi davranıp Rezene'yi yanına çağırdı. Organ büyücüsünün olduğu yönün tersine doğru koşarak arı-

lardan ve küçük Emery Thane'den uzaklaşırken Rezene de onun peşinden gitti. Ceony'nin şimdi tek yapabileceği şey koşmak ve öldürülemeyen bu organ büyücüsünü nasıl mağlup edebileceğini düşünmekti.

Görüntü birden yamuldu ve karardı. Ardından kulakları sağır eden ve Ceony'nin yüreğini ağzına getiren alkışlar duyuldu.

Ceony'nin tanımadığı beyler ve hanımlar, Batı Londra'daki Royal Albert Hall'a benzeyen bir konser salonunda alkışlarken Rezene de Ceony'nin ayaklarının dibinde havladı. Koltuk sıralarının arasında kırmızı halılar, tavanda mumlu avizeler vardı, ama mumları yanmıyordu. Genç kız kafasını çevirdi. Karşısındaki koltukta kürk mantolu tıknaz bir kadın kalabalıkla birlikte alkışlıyordu. Kadına yaklaşarak, "Neler oluyor?" diye sordu fakat kadın cevap vermedi. Hatta Ceony'ye bakmadı bile. Kendini bir kez daha hayalet gibi hissetti. Aslında kendini hayalet gibi hissetmesine gerek yoktu, çünkü gördükleri zaten birer hayaldi.

Ceony arkaya dönüp baktı ancak Lira'yı hiçbir yerde göremedi. Bunun üzerine derin bir oh çekti. Alkışlar kesildi. Genç kız da koltukların arasındaki boşluğa çömelerek kâğıt bir kuş yapmaya koyuldu.

"Ve on dördüncü bölgeden kâğıt büyücüsü Emery Thane," diye bir ses yankılandı. Ceony ıslıl ıslıl aydınlatılmış, kadife perde- li sahneye baktı. Sahnede, ön tarafında büyücülerin mührünün yer aldığı geniş bir kürsü duruyordu. Kürsünün arkasında ise Tagis Praff'ın gençliğine benzeyen bıyıklı bir adam vardı. Adamla birlikte tüm salon yine alkışlamaya başladı.

Sahnenin diğer tarafında ise yan yana dizilmiş on bir tane sandalye duruyordu. Sandalyelerin biri hariç hepsi boştu. Dolu olan sandalyede, yüksek yakası ve altın sarısı düğmeleri olan bembeyaz büyücü üniformasıyla genç bir adam oturuyordu. Büyücü Thane yerinden kalkıp plaketi- ni almak için kürsüye doğ-

ru ilerlerken Ceony elindeki kâğıdı katlamayı bıraktı. Büyücü Thane'in sahnedeki hali neredeyse genç kızla aynı yaşlardaydı.

Ceony'nin yanakları al al oldu. Üniformalı Büyücü Thane çok şık görünüyordu. Üniforması, genellikle giydiği o bol ve berbat çivit mavisi cüppeye nazaran bedenine tam oturmuştu. Giydiği takımın bel kısmı dardı, pantolonundaki keskin ütü çizgileri onu daha uzun gösteriyordu. Thane, Tagis Praff'tan da uzundu. Büyücü Thane'in saçları kısa kesimli olduğu ve saçlarının dalgalı özelliği bu nedenle belli olmadığı için Ceony, hocasını ilk bakışta tanımakta zorlandı. Karşısındaki bu görüntü ona Lira'yı birkaç saniyeliğine de olsa unutturdu.

Rezene, Ceony'nin elindeki yarım kalan kâğıt kuşu kokladı. Ceony'nin gözü hâlâ sahnedeki hocasındaydı. Büyücü Thane eldivenli elleriyle Tagis Praff'la tokalaştı ve unvanını aldı.

"Onun kalbinin içindeyim," dedi Ceony, köpeğine. "Hâlâ da kalbinin içinde olduğuma göre, bu gördüğüm Büyücü Thane'in yüreğindeki bir parçası. Ben, onun kalbindekileri görüyorum, ama nasıl dışarı çıkacağım? Kalbinin içindeyken ona yardım edemem ki!"

Ceony'nin tek engeli kalbin içinde olmak değildi elbette. Yine kafasını çevirip arkaya baktı. Lira neyse ki burada değildi. Lakin bu durum onu rahatlatmaya yetmiyordu. Eğer dışarı çıkamazsam, ben de öleceğim, dedi içinden.

Tagis Praff, kürsüde yüksek sesle bir konuşma yapmaya başladı. Ceony elindeki kuşun kafasını, kuyruğunu ve kanatlarını bitirmeye odaklanmak için kendini zorladı. Bunu ne için kullanacağını bilmiyordu, ama kâğıt kuşlar, kâğıtla yapmayı bildiği birkaç şekilden biriydi. Şu anda ihtiyacı olan şey, hedefi hiç ıskalamayan büyülmüş mermilere sahip bir tabancaydı. Belki o zaman Lira'yı yenilgiye uğratabilirdi.

Tamamladığı beyaz kuşu çantasına koyduktan sonra sahneye doğru koştu. Büyücü Thane ise o sırada kürsünün yanındaki

merdivenlerden iniyordu. Genç kız, kendisini zaten fark etmeyen izleyicilerin önünden hızla geçerek Thane'e doğru gitti.

"Büyücü Thane!" diye bağırdı, fakat Emery Thane, ona bakmadı. Ardından koşarak hocasının önüne atladı, onun kolunu tuttu fakat Ceony sanki bir hayaletmiş gibi Büyücü Thane, onu fark etmeyerek yoluna devam etti ve ikinci sıradaki koltuğuna oturdu. Diğer üniformalı yeni mezun büyücüler de aynı sırada oturuyordu.

Fark edilmek için bu defa hocasının omzunu tuttu lakin bu çabası da sonuçsuz kaldı. "Büyücü Thane, beni duymuyor musunuz?" diye sorduktan sonra Thane'in yüzüne doğru el sallar gibi yaptı. "Buradan nasıl çıkabilirim?" diye ekledi.

Genç kâğıt büyücüsü, elini yanağına götürdü; belli ki törenden sıkılmıştı.

Büyücü Aviosky'nin yaptığı gibi dudaklarını büzdü. Ardından, koltukların arasındaki kırmızı halı serili dar alandan koşarak geçip konser salonunun çıkış kapısına yöneldi. Rezene de onun peşindeydi.

Kapıdan dışarı adım atar atmaz bir kadın avazı çıktığı kadar bağırdı.

Genç kız bu ses karşısında o kadar korktu ki kendini aniden geri attı fakat arkasında onu tutacak ne bir kapı, ne de konser salonunun duvarları vardı. Kendini geri atınca Royal Albert Hall'un mermer zemini yerine ahşap yer döşemesine düştü ve birazcık canı yandı.

"Hızlı hızlı nefes al ver, Letta," dedi üniformalı bir ebe. Birkaç parça eşyanın bulunduğu bu odanın zemininde genç bir kadın yatıyordu; çığlık atan da işte bu genç hanımdı. Kadın hamileydi; dirseklerinden güç alarak kendini biraz yukarı kaldırmıştı ve sancı içinde soluk alıp veriyordu. Çevresinde birden fazla havlu vardı. Ayaklarının dibinde, içinde kanlı su olan teneke bir tas

duruyordu. Sarı saçları terden alnına yapışmıştı. Dışarıda ise yağmur pencereleri dövüyordu. Aniden çakan şimşegin ışığı, sönme-ye yüz tutmuş mumların üstüne düştü. Üç saniye sonra kopan büyük gök gürültüsü ise adeta evi salladı. Çatıya düşen kuvvetli yağmur damlalarının sesi, Büyücü Thane'in uzaktan duyulan kalp atışlarını bastırıyordu.

"Thane!" diye bağırdı Ceony. Hocası yere diz çökmüş, gömleğinin kollarını neredeyse omuzlarına kadar sıyırmış yerde yatan kadına doğum yaptırmaya çalışıyordu. Büyücü Thane o an olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Başarılı bir doğum yaptırmaya kararlı görünüyor, gözleri umutla ışıldıyordu.

"İşte, aynen böyle," dedi Büyücü Thane. "İkin. Kuvvetlice ıkın!" diye ekledi.

Yerdeki kadın acıyla ıkındı, tırnakları ahşap zemini tırmaladı.

Ceony olduğu yerde kalakalmıştı. Doğum yapmaya çablayan kadını dikkatle inceledi. Bir yandan da acaba bu kadının Büyücü Thane'le bir münasebeti var mı, diye düşündü. Sonra, emekleyerek hocasının yanına gitti. Thane'in onu görüp görmediğini anlamak için elini hocasının yüzüne doğru salladı. Fakat Thane, onu görmüyordu. Hocası pür dikkat doğuma odaklanmıştı.

Ama zaman acımasızca ilerliyordu.

"Bana yardım etmek zorundasın!" diye bağırdı Ceony. "Ben şu anda senin kalbinin içindeyim! Buradan nasıl kurtulabilirim?" diye sözlerini sürdürdü.

Bundan önceki iki hatıradaki gibi Büyücü Thane bu kez de onu duymadı. Sadece o değil, ne doğum yapmaya çalışan kadın, ne de ebe Ceony'nin sözlerini işitti.

Sırtüstü dirseklerinin üstünde duran kadın, bir ara kendini bıraktı ve tamamen yere uzandı. Ebe, kadının alnındaki teri nem-

li bir havluyla kurularken kadın da derin derin nefes alıp verdi. Tam da o sırada kadının göbek çevresindeki zinciri fark etti. Bu zincir, Emery Thane'in göğsüne doladığı zincirle aynıydı. Hocası, bu zincirin adını söylemişti. Ceony hatırlamaya çalıştı ve buldu; bu zincirin adı Hayat Zinciri'ydi.

Rezene arka bacaklarının üstüne oturmuş sızlanıyordu. Ceony, onun yanına çömeldi ve köpeğinin boynunu okşamaya başladı. O sırada birtakım sorular da aklını kurcaladı; örneğin, doktor neredeydi? Büyücü Thane niçin buradaydı ve neden doğumu yaptırmaya çalışıyordu? Kâğıt büyücülerinin doğum konusunda bir uzmanlığı yoktu ki! Ceony'nin dikkatini Thane'in gömleğindeki ıslaklık çekti. Bu ıslaklık terden değil, yağmurdandı. Saçındaki yağmur damlaları gömleğine düşüyordu. Dışarıda şiddetli bir fırtına vardı. Görünüşe göre, evleri bu genç kadının evine yakın olan yalnızca iki kişi vardı; onlar da Büyücü Thane ile ebe idi. Doktor ise büyük olasılıkla hava muhalefetinden dolayı gelememişti. Thane yardımına başvurulacak en yakın kişi olmalıydı ve belli ki ebe ona güveniyordu.

Doğum yapmakta olan kadın güçlkle soluk alıyordu. Thane, onun bacaklarının arasından minik bir bebek çıkarınca Ceony şaşkınlıkla yutkundu. Bebek erkekti; saçsızdı, sürekli açıp kapattığı gözleri koyu maviydi. Her tarafı da kana bulanmıştı. Bebek dünyaya gelir gelmez ağlamaya başladı. Çırpıtığı ayaklarıyla onu annesine bağlayan göbek bağına öteledi.

Büyücü Thane sevinçle güldü. Bebeği kollarının arasında tutarken ebe, elinde bir makas ve nemli bir süngerle aceleyle onun yanına geldi. "Bir oğlunuz oldu, Bayan Tork. Bir oğlunuz oldu. Gözünüz aydın!" dedi Büyücü Thane.

Yüzü gözyaşı ve ter içinde kalmış kadın neşeyle gülümsüyordu ve bebeğini kucağına almak için kollarını uzattı. Ebe, bebeğin göbek bağına kesip özenle bağladıktan sonra onu annesinin göğsüne yatırdı.

Büyücü Thane yorgundu. Kendini kaldırmak için kanlı eleriyle yerden destek aldı. Epey bitkin görünüyordu ancak yorgunluğuna aldırış ettiği yoktu. Gülüyordu ve gözleri mutlulukla parıltıyordu. Ceony, ona hayretle baktı.

“Siz neler başarmışsınız,” dedi Ceony, onu duymayan hocasına. Büyücü Thane, o an bir hatıradan başka bir şey değildi. “Bunlar sizin mutlu anlarınız mı? Bunlar, yaptığınız iyilikler mi?” dedi yine kendi kendine.

Ceony, Büyücü Thane’in yanından uzaklaşıp kendine gelmeye yani şimdiki zamana dönmeye çalıştı. Elini kalbine bastırdı ve yüreğinin hızlanan atışlarını hissetti. Ceony, tüm bu küçük parçaları birleştirmek ve bunlardan bir anlam çıkarmak istiyordu fakat asıl yoğunlaşması gereken mesele buradan, yani Thane’in kalbinin içinden çıkıp kurtulmaktı. Acaba tanıklık ettiği bu hatıraların sonu gelecek miydi?

Aniden şimşek çaktı. O sırada pencerenin dış tarafında Lira’nın silüetini gördü. Onu görünce sanki göğsüne bir mızrak saplandı. Yani Lira, onu mezuniyet töreninden bu yana takip mi ediyordu?

Kaskatı kesilen bacaklarını zorla hareket ettirip Rezene’yi yanına aldı ve en yakındaki kapıya yöneldi. Kapının pirinç kaplama kolunu tutup kuvvetlice çevirdi. Ardından kendini kömür karası ve lacivert renklerden oluşan, şiddetle dönen bir hortumun içinde buldu. Rezene havlamaya başladı. Genç kız, etrafında fırl fırl dönen renklerin baş döndürücü etkisiyle sendeledi. Renkler, yerini karanlığa bıraktı ve böylece Thane’in yeni bir hatırası daha canlandı. Ceony bu defa bir çalışma odasıındaydı. Fakat bu çalışma odası, Büyücü Thane’in Londra’nın dışında bulunan evinin çalışma odasına hiç benzemiyordu. Büyücü bir çalışma masasına oturmuştu ve önünde de bir tomar kâğıt vardı. Bu hatıradaki Thane dış görünüş olarak birkaç dakika önce doğum yaptıran

Thane'e benziyordu. Akşam güneşi ve gaz lambasının ışığı yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu.

"Nihayet bitti," dedi Emery Thane ve derin bir oh çekti. Elbette bu sözleri Ceony'ye söylememiştir; sadece kendi kendine konuşuyordu. Hocasının daha önce kendi kendine mırıldandığını duymuştu; genellikle çalışma odasında tek başınayken böyle yapardı.

Ardından Thane'in önündeki kâğıtlara şöyle bir baktı. En üstteki kâğıtta *Canlandırma Büyüsünün Ters Bir Algısı* yazıyordu. Bu bir kitaptı. Yani, Büyücü Thane kitap yazmıştı! Hem de çok kalın bir kitap. Hocasının bu kitabı ona neden ödev olarak okutmadığını merak etti.

"Her şey aynı," dedi Ceony, hocasına. Thane'in ona cevap vermeyeceğini biliyordu. "Bütün bunlar güzel şeyler, güzel anılar, mutlu anlar. Yani ben şu anda senin yüreğinin en güzel tarafında bulunmuş oluyorum, değil mi?" diye cevapsız kalacak bir soru daha sordu. Ardından aklına, ortaokuldaki biyoloji dersi geldi. Bu dersin öğretmeni Bay Cooper'dı. Zavallı kurbağayı yine bu derste parçalara ayırarak incelemişti. Şubat ayının on birinde teslim ettiği ödev daha dün gibi aklımdaydı.

"Dört odacık," dedi Ceony kendi kendine. Zaten okuduğu anatomi kitabında da aynı şey yazmıyor muydu? "Kalpte dört odacık var. Ben şimdi senin kalbinin birinci odacığında mıyım?" diye sordu.

Büyücü Thane oturduğu sandalyede gerindi; kollarını başının arkasında kavuşturdu. Sırtını iki kere, boynunu ise üç kere küttetti. Sonra ayağa kalktı, masasında duran müsveddeyi aldı ve Genç kızın önünden geçerek kapıya doğru ilerledi.

"Birinci odacıkta mıyım?" diye bağırdı hocasının arkasından. Çantasından sarı bir kâğıt çıkarıp balık yapmaya başladı. Kâğıttan balık yapmak, kuş yapmak kadar uğraştırıcı değildi. Bu

yüzden iki dakikada kâğıdı katlamayı bitirdi. Rezene de patilerini masanın ayağına dayadı ve masayı kokladı. "Acaba doğru mu düşünüyorum? Eğer kalbinin sonuna gidersem çıkışı bulur muyum?" diye kendi kendine sorular sormaya devam etti.

Tamamladığı kâğıt balığı çantasına attıktan sonra Thane'in peşinden gitti.

Sonra kendini birden sararmış otlar ve kır çiçekleriyle dolu bir tepenin üstünde buldu. Bu çiçeklerin kurutulmuş hallerini Thane'in odasında görmüştü. Ilık ılık esen bir yel, başakları ve çiçekleri birbirine sürterken bir yandan da hanımeli ve ıtırşahilerin mis gibi kokusunu da getirdi. Bu güzel kokular yaz mevsiminin kokularıydı. Kocaman güneş, üstüne gölge düşen ve nokta gibi gözüken ağaçların yer aldığı ufukta, batıdaki yatağına doğru ağır ağır giderek battı. Batarken de gökyüzünü mora çalan kırmızı ile eflatun renklerine boyadı. İleride ise yeşillikler içinde North Downs uzanıyordu. Bu da demek oluyordu ki Londra'nın güneyine varması, yürüyerek aşağı yukarı bir gününü alacaktı. Genç kız birkaç yıl önce babasıyla buraya yürüyüş yapmak için gelmişti. Fakat o zaman, üstünde durduğu bu tepeyi hiç fark etmemişti. Ayrıca burayı çok beğenmişti. North Downs aklında şahane bir yer olarak kalmıştı.

Ceony manzarayı bir süre izledikten sonra kafasını çevirdi ve arkasındaki tepelikte Thane'i gördü. Büyücü Thane kalın dalları ve vişneçürüğü rengi yaprakları olan yaşlı bir kara erik ağacının altında dinleniyordu. Mavi ve sarı renklerin ağırlıkta olduğu kırkıyama bir örtünün üstüne yanlamasına uzanmış, sessizce yanındaki kadınla konuşuyordu.

Thane'in yanındaki kadının Lira olduğunu gören Ceony küçük bir çığlık attı. Ama Lira burada farklı görünüyordu; daha gençti ve saçları da o kadar uzun değildi. Saçının bir kısmını gümüş bir tokayla arkada tutturmuştu; geri kalan da omuzlarına

dökülüyordu. Üstünde siyah pantolon yerine, ayak bileklerine kadar uzanan kolsuz yazlık bir elbise vardı. Boynuna altın bir madalyon kolye takmıştı. Kolyenin zinciri o kadar inceydi ki Ceony, esen yelin zinciri koparabileceğini düşündü.

Diğer hatıralarda Thane, Ceony'yi fark etmemişti. Bu hatıradada da değişen bir şey yoktu; ne Thane ne de Lira onu görüyordu.

Ceony ikisine bakakaldı. İçinde tuhaf bir his oluştu. Bu gördüğü sahne, Thane'in kalbinin birinci odacığındaki güzel anılardan birine aitti.

"Lira," diye fısıldadı Ceony. Thane'in yüzünü tam olarak görebilmek için tepeye tırmandı. Hocasının ışıldayan gözlerine, kara erik ağacının gölgesi düştüğü için Thane'in gözleri açık kahverengi gibi görünüyordu. O gözler... Ceony, o gözlerde aşk görüyordu. Thane'in gözlerinde sadece aşk yoktu; çılgınca bir sevgi, mutluluk ve huzur da vardı.

Thane, Lira'ya tutkundu.

Rezene, patisiyle Ceony'nin bacağına dokundu fakat Ceony, köpeğine bakmadı bile.

Ne yani, Büyücü Thane, Lira'ya âşık mıydı, dedi içinden.

Genç kızın karnına bir ağrı girdi; ağrıyı hafifletmek için eliyle ovaladı. Şu anda her ne kadar havadar bir hatıranın içinde olsa da Thane'in kalbinin içi havasızdı. Havasızlık yüzünden kendini kötü hissetmeye başladı.

Ceony, Thane'i iyice inceledi; o anki yaşını tahmin etmeye çalıştı. Yirmi dört, yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Yani bundan birkaç yıl öncesine ait bir anının içindeydi. Bu tahmin, onu nedense biraz rahatlattı fakat mutlu çifti izledikçe kendini daha kötü hissediyordu. Sanki gücü gittikçe tükeniyormuş gibiydi.

Şöyle bir silkelendi; gözlerini onlardan ayırdı ve şakaklarını ovdu; kendine gelmeye çalışıyordu. Asıl meseleye odaklanmalı ve tarafsız düşünmeliydi.

Derin nefes aldı. "Pekâlâ. Thane'in âşık olduğu kadın niçin onu ölüme terk etmiş olabilirdi?" diye sordu kendi kendine. "Madem Thane'in kalbini aşkla kazanmış, o halde neden onun yüreğini çıkarıp aldı ki?" diye sormaya devam etti.

Mutlu çiftin yanından uzaklaşırken geçtiği yerden sararmış ot hışırtısı yerine kof bir ses geldiğini fark etti. Bir iki adım geri gidince yerde, kır çiçeklerinin arasında menteşeler ile tam ortada duran kararmış bir kapı tokmağı gördü. Ceony kapı tokmağına uzandı ve küçük kapıyı açtı.

Günbatımının renkleri, kır çiçekleri ve kara erik ağacı etrafında aniden fırl fırl döndü. Genç kız sersemledi, ama hemen kendine geldi. Kendini, Thane'in gözlerinin içine bakarken buldu. Gözlerinde yine aynı hayranlık dolu dolu ifadeler vardı. Yeni ütülenmiş beyaz üniformasını giymiş; sol yakasına ise pembe bir gül takmıştı.

Ceony öyle utandı ki yanakları kıpkırmızı oldu. Gözlerini kırıştırdı ve aynı hatıranın başka bir kısmında bulunduğunu anladı. Bir akarsuyun kenarına dizilmiş sandalyeler ile kiraz ağaçlarıyla dolu bir parkın içindeki köprünün yanında duruyordu. Kiraz ağaçlarının pembe çiçekleri, esen rüzgâra kapıldıkça sanki pembe karlar yağıyor izlenimi yaratıyordu. Cırcırböcekleri ise kesilmemiş uzun otların olduğu tarafta bir ottan diğerine konuyorlardı. Beyaz ve sarı renkteki tül şeritler, sandalyelerin arasındaki yolu ve dallardan yapılmış takı süslüyordu. Takın altında ise Thane ile Lira duruyordu.

Lira, Ceony'nin bir önceki hatıradaki durduğu yerde duruyordu. Beyaz ve boncuklarla süslü, uzun kuyruklu bir gelinlik giymişti. Güzel saçlarına, incilerle süslü altın bir toka yardımıyla kısa bir duvak tutturmuştu. Gelinliğinin kısa ve transparan kolları vardı. Yakası ise biraz açıktı; göğüslerinin dolgunluğu belli oluyordu. Hatta Ceony'ninkilerden daha dolgundu ve bu durum onun biraz canını sıktı.

Papaz, deri kaplı bir kitaptan okuduğu cümlelerle onları karıkoca ilan ederken Ceony'nin yüreği sızladı. Artık Lira, onun karısı olmuştu.

Thane'in odasındaki ilahi kitabında yazan "Thane Ailesi" yazısının sırrını şimdi çözmüştü.

Ceony ateş basan ensesini sıvazladı. Thane, Lira'ya öyle aşk dolu gözlerle bakıyordu ki...

Bu manzara karşısında Ceony sinirlendi. Fakat ne de olsa bu anıdaki Lira farklıydı; daha gençti ve şimdiki Lira değildi.

Etrafını kolaçan etti. Organ büyücüsü, yani Thane'in karısı, her an ortaya çıkabilirdi. Ama Ceony etrafta yalnızca mutlu davetliler gördü. Davetliler arasında arı yetiştiricisi ile eşi de vardı. Ayrıca genç kızın tanımadığı birçok adam ve kadın düğün davetlisi olarak bulunuyordu. Hatıralar o kadar peş peşe canlanmıştı ki belki Lira bu hıza yetişememiş ve Ceony'yi takip edememişti. Ya da belki bu hatıranın içinde bulunmak istememişti. Ceony de burada olmayı hiç istemezdi.

Ceony kendini çimdikledi; her an tetikte olmak zorundaydı. Büyücü Hughes, bir organ büyücüsünün tek dokunuşla bir kişinin bedenini ölüm büyüyle doldurabileceğini söylemişti. Bu da demek oluyordu ki eğer Lira, Ceony'ye yetişebilirse, onu bir çırpıda yok edebilirdi. Çaldığı bir kalple onu takip eden bu aklını oynatmış kadına Ceony böyle bir fırsat vermek istemiyordu.

Bu yüzden bir sonraki odacığı bulması gerekiyordu.

Rezene'yi de yanma katarak hemen düğünden ayrıldı. Giderken kafasını çevirip son bir kez bakmadı bile. Nedenini bilmiyordu ancak bu düğün onun canını sıkıyordu. Havada süzülen pembe kiraz çiçekleri önüne düşüyor, pek fark edilmeyen hoş kokularıyla etrafı süslüyorlardı. Cırcırböceklerinin sesleri ise kulaklarını adeta sağır ediyordu.

Kiraz ağaçları gittikçe sıklaşmaya başladı ve Ceony kendini bir korunun içinde buldu. İki küçük ağacın arasında bulunan çi-

tin dışında bir çıkış yolu yoktu. Çitin ufak kapısını açtı ve yerdeki çimler yok olup karşısına raflarında kitapların dizili olduğu bir duvar çıkıncaya kadar koştu. Bir kütüphanenin tam ortasına düşmüştü.

Burası, Büyücü Thane'in şimdiki kütüphanesine benziyordu, ama bu kütüphane daha küçüktü ve daha çok penceresi vardı. Ayrıca bir masa daha bulunuyordu. Masanın başında ise düğün sahnesindeki Emery Thane'den daha genç bir Thane vardı. Siyah saçları burada kısaydı. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı.

Masanın üstünde özenle istiflenmiş kâğıtlar duruyordu; çoğu beyaz ve kırık beyaz renkteydi ve hepsi çeşitli kalınlıktaydı. Yerde ise bazısı yarım katlanmış bazısı ise buruşturulmuş bir yığın kâğıt vardı. Onların yanında da ikinci sınıf bir terzinin kullandığı türden cansız bir manken duruyordu; göğüs kafesini, kürek kemiklerini ve omurgayı oluşturacak şekilde rulo haline getirilmiş ve katlanmış bir sürü kâğıt, bu mankenin bedenine iğnelenmişti. Ceony oluşturulan şekle bakınca bu parçaların Jonto'ya ait olduğunu tahmin etti.

Aşına olmadığı bir ses koridordan, "Mukavvalar da geldi," dedi. "Nakliyeci az önce getirdi," diye de ekledi.

Kafasını sesin geldiği tarafa çevirdi ve kütüphaneye giren genç adama baktı. Delikanlının elinde iki tane kocaman mukavva vardı. İkisi de çok ağır görünüyordu. Genç kız bir tanesini bile taşımakta zorlanabileceğini düşündü.

Ancak mukavvalar, genç adamın elinde neredeyse ufacık görünüyordu. Delikanlının yüzüne dikkatlice bakan Ceony onun, kendisinden sadece birkaç yaş büyük olduğunu tahmin etti. Boyu da nereden bakılırsa bakılsın iki metre kadardı. Ayrıca epey de kiloluydu. Ceony şunun cüssesinden ben gibi üç kişi çıkar, dedi içinden. Genç adam hayli iriyarıydı. Omuzları haddinden fazla

geniş, göbeği kocaman, elleri de tokaç gibiydi. Baldırları ise ziyafet zamanlarında yenilen büyük butları andırıyordu.

"Aferin, Langston," dedi Thane, Langston'un getirdiklerine bakmak için kafasını bir anlığına kaldırdı sonra yeniden işine döndü. Hocasının elindeki kâğıda baktı fakat onun ne yapmakta olduğunu tam olarak kestiremedi. Büyücü aşağı yukarı elinin büyüklüğünde ve hilal şeklinde bükülmüş bir rulo tutuyordu. Neyse ki Thane'in sözleri, Ceony'nin kafasındaki soruya cevap oldu: "Elimdekinin yardımıyla çene kemiklerinin kalın ve ince parçalarını birleştirmeye çalışacağım. Belki işe yarar," dedi.

"Belki," dedi Langston. Biraz ağzını yayarak konuşuyordu. Bu nedenle Ceony, onun İngiltere'de büyümediğini düşündü. "Ama ben yakın zamanda bir çözüm bulacağınızdan eminim, Büyücü Thane. Annem her zaman sabreden derviş muradına ermiş derdi," diye ekledi.

"Annen de ne çok şey diyormuş," diye ilgisizce cevap verdi Thane. "Kalça kısmını oluşturmak için kâğıtları nasıl katladığımı yakından görmek istemez misin?" diye sordu.

Langston cüssesine göre küçük bir sandalye çekti ve Thane'in karşısına oturdu. Kocaman dirseklerini koyacak yer bulamadı.

"Bu, senin çırağın mı?" diye sordu Ceony elbette cevap beklemiyordu. Thane'in yaşına bakılırsa Langston, onun ilk çırağı olmalıydı. Gerçi bu çırak, çıraklık süresini tam olarak tamamlayamamıştı. Genç kız, Langston gibi bir çırağın niçin kovulduğunu anlayabiliyordu. Çünkü o tokaç gibi elleriyle, orta ve ileri seviyedeki kâğıt katlamalarını yapamazdı.

Ama Langston, Jonto'nun sağ kalça kısmını nazikçe yerden alıp dikkatlice incelemeye başladığında Ceony'nin ağzı açık kaldı. Çırak, incelediği parçayı yerine koyduktan sonra orta kalınlıkta kare şeklinde bir kâğıt olarak incelediği kısmın en küçük parçasının aynısını yapıyordu.

Thane ile Langston'a bir müddet bakan Ceony, "Hayret doğrusu," dedi kendi kendine. "Artık yanımda şu cüssede bir arkadaşım olsa hiç yadırgamam," diye de ekledi.

Ardından bir anda gelen ürperti hissini üstünden atarak, "Şimdi şu ikisinden özellikle biri sahiden yanımda olsaydı ne güzel olurdu," dedi.

Ceony bunları düşünürken Rezene de patisiyle onun bacağına vurdu. Bunun üzerine dalgın dalgın çömelerek köpeğinin başını okşadı.

Langston çoktan kâğıt büyücüsü olmuştur, diye düşündü Ceony. Ayrıca onun çiraklık eğitiminin ne kadar sürmüş olduğunu da merak etti. Acaba Büyücü Thane'in yanında olmaktan mutlu muydu, onunla kibar bir şekilde mi tanışmıştı, diye de sordu kendi kendine. Bunların yanı sıra Langston'un hocasına minnettar olup olmadığını da bilmek istedi; çünkü Ceony'nin Thane'e minnettar olması gerekiyordu.

Daldığı düşüncelerden kurtularak, "Gitmemiz gerek," dedi köpeğine. Jonto'ya ve Thane'e bir kez daha baktıktan sonra kütüphanenin boyasız kapısına doğru hızlıca ilerledi. Paslanmış kilit dilini açabilmek için kapağı omuz atmak zorunda kaldı.

Kapıyı açınca aniden bej bir halının üstüne düştü. Güneş çoktan batmıştı. Şimdi etrafı, mor renge boyalı ve altın sarısı karolarla süslü olan ve karşılıklı duran nişlerin tam ortasındaki yüzlerce ampul aydınlatıyordu. Bu ampuller, Cam Ustaları denilen cam büyücüleri tarafından ışığı prizmatik olarak yayacak şekilde yapılmıştı ve hepsi büyülüydü. Ceony'nin kulağına birçok çalgı ale-tinden çıkan hafif müzikle birlikte tokuşturulan şarap kadehlerinin ve sohbet eden bir sürü insanın anlaşılmaz mırıltıları geldi.

Ceony etrafına göz attı. Rezene ise birkaç metre koştuktan sonra patilerini sürterek durdu.

Bu yer, Ceony'ye oldukça tanıdık geldi. Eski patronuyla birlikte buraya birçok kez akşam yemeği servis etmişti. Burası, Throgmorton Caddesi'ndeki Drapers' Hall idi; Londra'daki en iyi salondur. En azından Ceony'nin gördüğü en güzel mekândır.

Ceony o sırada mekânın balkon kısmındaydı. Büyük altın yapraklarla süslü sütunların arasında duruyordu. Sütunların baş kısımları oymalarla işliydi. Tavana ise etrafı çiçeklerle bezeli kanatsız melekler resmedilmişti. Genç kız balkon demirlerini süsleyen altın yapraklara dokundu. Bir hatıranın, bir hayalin içindeydi fakat süslemelere sanki gerçekten dokunuyormuş gibi hissediyordu.

Sonra dikkatle aşağıya baktı. Her birinin üzerinde beyaz masa örtüsü olan yuvarlak masalar özenle sıralanmıştı. Siyah giyimli adamlar ve kadınlar, binanın kuzeydoğu cephesinde bulunan mutfaktan, gümüş tepsiler ve cam sürahiler taşıyorlardı. Güneybatı tarafında ise yaylı çalgılar dörtlüsü, tatlı melodiler çalıyordu. Ceony burayı çok iyi biliyordu. Çalıştığı dönemde o da aynı siyah üniformadan giymiş ve fırırlı önlük takmıştı.

Ama bir dakika! Bu gece, onun yemek servisi yaptığı geceydi!

Ceony aşağıya baktıktan sonra bu defa da balkon kısmını dikkatle inceledi. Dört kişilik ufak masalar duvar boyunca dizilmişti. Masaların yaklaşık dörtte biri boştu. Buna rağmen Ceony önce hızla boş masaları aradı. Madem kalp onu bu hatıraya fırlatmıştı, o halde Thane fazla uzakta olamazdı.

Bu düşüncesinde haklı çıktı. Büyücü kare şeklindeki küçük bir masada Ceony'nin daha önce görmediği kel bir adamla oturuyordu. Şimdiki görüntüsünden de pek farklı değildi; bir tek üstünde çivit mavisi cüppesi yoktu.

Thane elini çenesine atmıştı. Bu hali, mezuniyet törenindeki sıkılgan halini andırıyordu. Onun ne çok sıkılmış olduğunu masadaki arkadaşı muhtemelen fark etmiyordu. Çünkü kel adam

hiç durmadan konuşuyor, sözlerini ise arada bir ya bıçağını ya da kafasını hareket ettirerek tamamlıyordu.

“...ve bütün görgülü hanımefendilerin saten şallara ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etti. Sonra da Mary Belle’nin, mavi rengin tonlarında üç adet saten şalı olduğunu söyledi. Ben de tabii ki kendine şal alsın diye ona para verdim,” dedi yabancı. Konuşmasına sadece önündeki karadut şurubunu yudumlamak için ara veriyordu. Ceony’nin hatırladığı kadarıyla adamın içtiği şurup en kaliteli şuruplardandı. Evet, evet, bu şurubun bu gecede servis edildiğini çok iyi hatırlıyordu. “Mayıs ayında sosyeteye takdim balosu var. Elbette üstünde saten bir şal olmadan onun baloya katılmasını istemem. Kadın modasını ve Crafton’tan kilometrelerce uzakta oturan annesini anlamak için çok çabalıyorum,” diyerek sözlerini sürdürdü.

Bu sırada Büyücü Thane, can sıkıntısından tırnaklarını taşağının kenarına hafifçe vurarak ses çıkartıyordu. Yemeğini ise yarım bırakmıştı. Kadehindeki şarabı ise çoktan bitirmişti. Garsonların çoğu alt katta olduğu için kimse gelip kadehini doldurmamıştı. Thane’in gözleri donuktu; sebebi ise içtiği şaraptan değil, can sıkıntısından. Durmadan konuşan kel adam, bunu fark edemiyor muydu?

“Ne düşünüyorsun, Emery?” diye sordu.

Thane gözlerini kırıştırdı. O sırada Ceony, hocasının gözlerindeki anlık canlanmayı gördü. “Ah, evet. Usulüne uygun bir sosyeteye takdim balosu için boyun tabii ki çok önemli. Aslında boynun bir şalla kapatılması ironik, çünkü bu durum balonun içeriğiyle pek örtüşmüyor. Fakat balodaki kızların şalları boynlarını ısıtırken onun boynunun üşmesine müsaade edemezsin elbette,” dedi.

Ceony, Thane’in sözlerine güldü. Kel adam ise onun söylediklerini başıyla onayladı ve, “Kesinlikle öyle. Onun bütün hatalardan kaçınacağını biliyorum,” dedi.

Genç kız güldü. Acaba Thane ile bu adam aynı konu hakkındaki mı konuşuyorlar yoksa tamamen farklı şeylerden mi bahsediyorlar diye düşünmeden edemedi.

Büyücü bakışlarını çevirdi. Onun nereye baktığını görmek için hemen Thane'in yanına gitti ve bakışlarını takip etti. Hocasının kuzey cepheye bakan duvara yaslı ayaklı duvar saatine baktığını tahmin etti. Büyücü Thane galiba buradan bir an önce kaçıp gitmek istiyordu.

Kaçmak...

Hocasının yanından biraz uzaklaşan Ceony, korkuluklara tutunarak aşağıya baktı; gözleri Lira'yı arıyordu. Organ büyücüsünü çok geç olmadan görebilirse en azından ona karşı üstünlük sağlayabilirdi. Ama Lira yerine, aşağıda masaların yanında bekleyen ve kızıl örgülü saçları olan birini gördü. Bu gördüğü kendisiydi!

Bu daveti çok iyi hatırlıyordu, ama Büyücü Thane'in de o gece orada olduğunu bilmiyordu. Öyle olsaydı Thane'in yüzünü mutlaka hatırlardı. Zaten Ceony, bir okula kaynak sağlamak için düzenlenen bu gecede yalnızca alt kata servis yapmış, balkon kısmına çıkmamıştı. Tarih ise 29 Temmuz 1901'di. Yani Tagis Praff'ta eğitim-öğretim yılının başlamasına bir hafta vardı. Ayrıca bu gece, onun işteki son günü olacaktı.

Ceony gözlerini kısarak kadehleri doldurmakla meşgul olan kendine baktı. Giydiği üniforma hiç güzel değildi. Ona da hiç yakışmamıştı. Neyse ki o zamanlar Thane'i tanımıyordu. Kendini o halde görüp aklından da hocasını geçirince kulakları kıpkırmızı oldu.

Genç kız ergenlik halinin hizmet ettiği masadaki adamı görünce tanıdı. Adam otuz beş kırk yaşlarında olmasına rağmen alın bölgesindeki saçları dökülmüş ve ağarmıştı. Pala bıyıkları da saçları gibi kırışmıştı. Adamın geniş omuzları vardı. Çok iyi bir

terzinin elinden çıktığı belli olan bir takım elbise giymişti; galiba salondaki en güzel takım elbise onundu. Ceketinde üç altın düğme vardı. Ayrıca kırmızı renkte pilili bir kuşak takmıştı. Evet, Ceony bu adamı çok iyi hatırlıyordu, çünkü adam, o gece Ceony'nin büyüdüğü yer olan Mill Squats hakkında ileri geri konuşuyordu. Buranın sözde eğitimsiz insanların yaşadığı bir yer olduğunu ve yoksulluktan dolayı yaşam koşullarının bir hayli güç olduğundan bahsediyordu. Aslında böyle bir şey yoktu. Bu adamın dediklerini daha dün gibi hatırlıyordu. Ondan nefret etmişti ve o an sinirlerine hâkim olmayı başarmış iyi iş çıkarmıştı. Ancak kendini de bir yere kadar tutabilmişti.

Genç kız nefesini tuttu ve izlemeye devam etti. O anm gelmesini bekledi, bekledi...

İşte o an gelmişti. Hatıradaki Ceony, adamın bardağını doldurmak için uzandı. Tam o sırada adam, Ceony'yi taciz etmeye başladı. O anıları daha dün gibi hatırlıyordu.

Neye uğradığını şaşırان Ceony geri çekildi. Kaşlarını çatarak adama baktı ve elindeki içeceği olduğu gibi onun üstüne boca etti. Adam birden öfkelenip bağırmaya başladı ve yerinden fırladı. O, hızla oturduğu yerden kalkınca sandalyesi de mermer zemine gürültüyle düştü. Hem adamın bağırması hem de sandalyenin sesi salonda yankılandı.

Yanında durduğu hocası kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Bunun üzerine Ceony kafasını çevirip hocasına baktı; hatta ona aşk dolu gözlerle baktı. Sonra farkına vardı ki Thane de alt katta yaşananları izlemişti. Yani Ceony'nin, salonda en güzel giyimli adamın üstüne yarım sürahi şurubu boşalttığını, her ikisinin de o sırada İngiltere'nin seçkin insanların karşısında küçük düştüğünü görmüştü.

Ve tüm bunları gören Thane gülüyordu.

"Neye gülüyorsun böyle?" diye sordu kel adam.

“Garsonlardan biri, Sinad Müller’in üstüne bir sürahi şurubu boşalttı,” dedi kıkır kıkır gülerek. Gülmekten gözlerinden gelen yaşları kurulamak için haki renkteki kumaş mendilini çıkardı.

Ceony’nin beti benzi attı. Hocası, Sinad Müller adını mı telaffuz etmişti?

Ceony içinden bu ismi tekrarlarlarken sanki zaman durdu. Sinad Müller. Müller Akademik Başarı Bursu. Yani Ceony’nin layık görüldüğü fakat son anda kaybettiği burs. Büyücülük okulunda okuma hayallerini yerle bir eden burs. Kaybettiği bu burs yüzünden, para biriktirip aşçılık okuluna yazılmak için uzun süre ev işleri yapmak zorunda kalmıştı. Bursu niçin kaybettiğini şimdi anlıyordu.

Hatıradaki Ceony yaşananların ardından hemen mutfığa koştu. Mutfığa girer girmez de işinden kovuldu. Sinad Müller ise küfürler savurarak bağırmaya devam ediyordu. O sırada Müller’le aynı masada oturan meslektaşlarından ikisi, onun üstünü başını temizleyebilmek için ellerine birer mendil alıp hemen yerlerinden kalktılar.

Hatıraya tanıklık eden Ceony tutunduğu korkuluklardan geri çekildi. Sinirleri gevşemişti.

Demek bursu bu yüzden kaybetmişti. Bir sürahi şurubu tam da ona burs sağlayacak adamın üstüne dökmüştü.

“Ama hak etti,” dedi içinden.

Genç kız arkaya bakınca ikinci bir Thane’in oturmakta olan Thane’in başında durduğunu gördü. Ayakta duran Thane’in üstünde çivit mavisi cüppesi vardı. Kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu.

Ceony bir ayakta duran Thane’e bir de oturan Thane’e baktı. İkisi de birbirine tıpatıp benziyordu. Ceony şaşkındı. “Thane?” diyebildi.

Ama ayakta duran Thane, ona bakmak yerine alt katta olanlara bakıyordu. Masadaki Thane gibi Ceony'yi ne görüyor, ne de duyuyordu. Ama konuşmaya başlayınca ilginç bir durum ortaya çıktı; sanki Ceony'yi görüyor ve onunla konuşuyor gibiydi.

"Sinad Müller, kapalı kapılar ardında alçak bir adamdır," dedi. "Onun alçaklığını ses tonundan, konuşma üslubundan, kadınlara hatta genç erkeklere bakışlarından anlayabilirsin. Eşek yüküyle para biriktirir. Sonra da memleketin yarısına hayırsever görünmek için sadece en başarılı kişilere sadaka verir gibi çok az miktar burs verir. Okul yönetimlerini parmağında oynatır. Şahsen, kendi mezuniyet sınavında hile yaptığını düşünüyorum. Demem o ki Müller herkesi ayakta uyutur," diye ekledi.

Ceony çantasını sıkı sıkı tuttu, Rezene'nin ayaklarının dibinde dolanıp durduğunu hissedebiliyordu. "Benim kim olduğumu biliyormuş," dedi kendi kendine.

"Senin kim olduğunu biliyordum," dedi Thane. Ceony, hocasının bu sözü kendisine cevaben mi söylediğinden yoksa yalnızca konuşmasına kaldığı yerden devam mı ettiğinden emin olamadı. "O, senin bursunu iptal etti. Sonra da devreye ben girdim," dedi. Ardından kendi kendine güldü ve çenesini sıvazladı. "Onun kendi deyimiyle 'hırçın ve öfkeli' bu kızın Tagis Praff'a girmeye hak kazanıp orada burslu okuduğunu öğrenen Müller'in yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Ayrıca o pis parasını da ceketinin cebine geri koyduğunu bilmek beni mutlu edecekti," diyerek sözlerini sürdürdü.

Ceony alt kata baktı. Sinad Müller salonu çoktan terk etmişti. "Sen sırf ondan hıncını almak için mi bana burs verdin?" diye sordu. "Tam on beş bin sterlini, salt nefret ettiğin birine nispet olsun diye bağışladın yani. Nankörlük etmek istemem. O burs benim için o kadar önemliydi ki..." diye ekledi. Ardından arkasına döndü. Ayakta duran Thane ortadan kaybolmuştu.

Etrafa bakındı, onu aradı fakat Thane bulutlu bir gecede çabucak gözden kaybolan ay gibi yok olmuştu. Keşke bursun kendisi için olan önemini açıkça ifade edebilseydi. Thane'in çalışma odasındaki teşekkür mektubu, hocasına olan minnettarlığını anlatmaya yetmiyordu çünkü. Onun ölmesini istememesinin nedenlerinden biri de işte ona duyduğu bu minnettarlıktı.

Tekrar aşağıya baktı ve Lira'yı gördü. Yaylı sazlar dörtlüsünün yanında duran Lira, Ceony'yi arıyordu. İçinde kan olan avucunu hafifçe sallıyordu. Acaba bu, Ceony'yi bulmak için yaptığı bir büyü müydü?

Lira, onu görmesin diye olduğu yerden uzaklaştı. Elini çantasına attı ve teçhizatını yokladı. Lira'ya karşı koymak için kullanabileceği bir iki şey vardı, ama deneyimli bir organ büyücüsüne kâğıttan hayvanlar yapmasının bir anlamı olabilir miydi ki? Kâğıt büyücülüğünün özünde savaşmak yoktu ki! "Buradan kurtulmak zorundayım," dedi Ceony kendi kendine ve Rezene'yi kollarına aldı. "Buradan çıkmam gerek. Thane, neredesin?" diye ekledi. Ama sorduğu soruya cevap gelmedi. Bir iki dakika önce Ceony'le konuşmak için kullandığı yöntem her ne ise şimdi yok olmuştu.

Ceony güçlükle yutkundu. Rezene'yi sıkıca göğsüne bastırarak hızlı adımlarla ilerledi. Ama nereye saklanacaktı ki? Ayrıca, elindeki kâğıtları kullanarak Lira'ya nasıl zarar verebilirdi? İşte bu yüzden kâğıt büyücüsü olmak istememişti!

Buradan bir an önce çıkıp gitmen lazım, diye bağıırıyordu içindeki ses.

Balkonun sonuna gelince yavaşladı, sonra olduğu yerde kaldı. Tam karşısında, tokmağı ve kolu olmayan kırmızı çerçeveli beyaz bir kapı duruyordu. Bu kapının salona ait olmadığını biliyordu. Hızla arkaya baktı ve balkon katma gelmek isteyen Lira'nın merdivenleri çıktığını gördü.

Hemen karşısında duran kapıyı açtı. İçeri girer girmez bir kan birikintisiyle karşılaştı. Ardından kapı bir anda ortadan kayboldu. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Thane'in kalbinin olduğu odaya yeniden girmişti. Ayaklarının dibinde kan, bir nehir gibi akıyordu. Küt küt atan kalbin sesi, odanın duvarlarında yankılanıyordu.

Kendini yatıştırmaya çalışan Ceony, kan ırmağının aktığı yönü takip etti. Odada ilerledikçe akan kanın seviyesi de gitgide yükseldi ve dizlerine kadar çıktı. Dişlerini sıktı, bu kan nehrinde boğulma ihtimalini düşünmemeye çalıştı.

Böyle mücadele ederken bir kapı daha gördü. Ama bu kapı, etten ve damarlardan oluşuyor, odadaki kalp ritmine göre atıyordu. Ne camı, ne tokmağı, ne kilidi ne de menteşeleri vardı. Sadece etin üstüne sıkıca bastırılmış bir et vardı; daha doğrusu, sanki tedavi edilmemiş uzun bir kesik gibiydi. Her nasılsa bu kapıdan mutlaka geçmesi gerektiğini biliyordu.

Birden Lira'nın sesi yankılanmaya başladı. Aslında Lira, bu odanın içinde değildi, ama belli ki yine büyü yapmıştı. Umarım bir yerlerde takılıp kalmıştır, dedi içinden Ceony. "Seni burada kapana kısırdığım için hiç pişman değildim, canım," dedi ses. "Amma velakin burayı kokutmanı istemiyorum. O yüzden seni buradan bir an önce çıkarayım, değil mi? Merak etme, vücudunu tek parça halinde bırakacağım. Kim bilir, belki de iki parçaya bölerim," diye ekledi ses.

Odacığın nemli ve sıcak havasına rağmen Ceony soğuk terler döktü. Çantasını sırtından çıkardı ve derin derin nefes almaya çalıştı. Pek de başarılı olamadı, çünkü kalbi endişeyle çarpıyordu. Şimdi Lira'ya karşı savaşılamazdı. Önündeki en akıllıca seçenek devam edip Thane'in kalbindeki çıkışı bulmaktı.

"Rezene, kendini katlaman lazım," dedi köpeğine, Ceony. Kırık sesle konuştuğu için söyledikleri pek duyulmuyordu. "Kendi-

ni katla ve çantama gir. Böylece güvende olacaksın. Bir süreliğine böyle idare etmelisin,” diye ekledi.

Köpek, isteksizce kafasını çevirdi.

“Hadi,” diye ısrar etti Ceony. Bunun üzerine köpek önce kafasını sonra da ayaklarını içine çekti. Kâğıda zarar vermeden iki yanına bastırdı ve Rezene’yi orantısız bir beşgen haline getirdi. Ardından onu özenle çantasının içindeki kâğıtların arasına koydu. Sonra derin bir soluk alıp etten duvarın arasından geçti. Bu geçit onu, Emery Thane’in kalbinin ikinci odacığına götürecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Thane'in küt küt atan yüreğinin duvarları Ceony'yi öyle sıkıştırıyordu ki o an sanki içinde onlarca kişiyi taşıyan bir at arabası Ceony'yi ezip geçiyor gibiydi. Nefessiz kalmıştı. Bir yandan da gözleri kör eden bir ışık belirdi.

Paniğe kapılan genç kız kaskatı kesildi. Soluk alıp vermekte güçlük çekiyordu. Duvarların baskısı ve ısısı onu iyice terletmişti. Bedenden ayrılmış bir kalbin normalde soğuk olacağı düşünülebilirdi fakat söz konusu Emery Thane'in kalbi olunca durum farklı oluyordu. Hocasının kalbi, Ceony'nin on dokuz yıllık hayatı boyunca öğrendiği tüm doğa kanunlarına sanki meydan okuyordu. Ama eğer Ceony şimdi bir çıkış yolu bulamazsa yirminci yaşını göremeyecekti!

Sımsıkı kapattığı gözlerinden yaşlar süzüldü. Bulunduğu yerden çıkabilmek için duvarları olanca gücüyle itti. Nefes almaya çalıştı fakat başaramadı. Ağzında bir kan tadı vardı; fakat bu kan ona ait değildi. Öne doğru atılmaya çalıştı, onu sıkıştıran duvarları itti. Bir yandan da çantasını çekiliyordu. Baş zonklamaya başladı, gözleri karardı. Akmakta olan kan da onu

ittirince sıkıştığı yerden bir anda çıktı. İşte şimdi Thane'in kalbinin ikinci odacığındaydı. Derin derin soluk alıp verdi, öksürdü. Ağzındaki kanı tükürdü ve hırıldayarak nefes aldı.

Vücudundaki titremeyi durdurabilmek için sıcak havayı içine çekiyordu. Ağlamak istemiyordu. Tamam, geçti, geçti, diyerek kendini yatıştırdı. Bu yolu kendim seçtim. Başarabilirim, dedi içinden.

Başarmak zorundayım, diye ekledi.

Arkadaki geçitten vakum sesi gelince Ceony korkuya kapıldı. Şöyle bir arkaya baktı. Onun sıkıştığı yerden çıkmasını sağlayan kan ırmağı gürül gürül akmaya devam ediyor ve hızla odacığı dolduruyordu.

"Olamaz, hayır," dedi Ceony. Üstü başı kan içindeydi. "Dur, dur. Lütfen dur," diye ekledi. Fakat sulu kanın duracağı yoktu.

Genç kız odacığın ortasına doğru gitti, çünkü bu kısmın zemini biraz yüksekti. İçeri dolan kan, Ceony'nin ayakkabılarına değdi. Yüzü kireç gibi oldu. "Thane!" diye bağırdı ve sıkıca çantasına sarıldı. "Buradan çıkmama izin ver!" dedi.

Bir adım geri gitti. Kan, ayak bileklerine kadar yükselmişti. Böyle giderse kan birkaç dakika içinde her yeri kaplayacaktı. Ceony yüzme bilmiyordu. Kaçacak hiçbir yer de yoktu.

Burada boğulup gidecekti.

"Thane!" diyerek avazı çıktığı kadar bağırdı. Zangır zangır titriyordu öyle ki bağıırken sesi bile titremiştir.

Boğulma dışında her şeyle mücadele edebilirim, her şeyle, dedi kendi kendine.

Kan, içeri dolmaya devam ediyordu. Kalp ise kulakları sağır edercesine küt küt atıyordu. Ceony gözlerini sıkıca kapattı, çantasını tutmayı bıraktı. Elleriyle kulaklarını kapattı. Kalp büyük bir gürültüyle atıyordu.

"Nolur, nolur, nolur..." diyerek yalvardı.

Ayak bileklerine kadar yükselmiş olan kan aniden yok oldu. Gözlerini açınca karşısında tanıdığı kitapların yer aldığı raflar ile tozlu bir ışık huzmesi gördü. Derin bir oh çekti. Önce Tanrı'ya sonra da hocasına sessizce teşekkür etti.

Sonra etrafında bazı görüntüler belirdi: Thane üzerinde gri bir ceketle yerde bağdaş kurmuş kâğıt katlıyordu. Ceony'nin tanımadığı sarışın bir adam masaya oturmuş çalışıyor, kırmızılar içindeki diğer Thane ise kitap karıştırıyordu. Birtakım insanlar bazen otuz saniyeliğine bazen de bir dakikalığına belirip yok oluyordu. Birisi veya bir şey, Ceony'yi kan dolan odadan çekip çıkarmış ve buraya getirmişti. Ama kalp, ona neler göstereceğine karar veremiyor gibiydi.

Ceony arkaya şöyle bir baktı. Neyse ki onu sıkıştıran etten duvarların yerini uzun kitaplıklar almıştı. Bulunduğu yer, Thane'in kitaplığını andırıyordu ancak buradaki kitaplıklar renklere göre düzenlenmişti. Örneğin, sol taraftaki bir rafta koyu ve açık kırmızı renkte kitaplar vardı. Diğer rafta ise birkaç tane turuncu renkteki kitabın ardından açık kahverengi ve sarı kitaplar dizilmişti. Başka bir rafta ise beyaz ciltli kitaplar sıralanmıştı. Sağ taraftaki rafta ise yeşil, mavi, mor, gri ve siyah renkli ciltleri olan kitaplar bulunuyordu. Hayli estetik bir görüntüydü, ama bir o kadar da anlamsızdı. Thane'in şimdiki kütüphanesi hiç böyle değildi. Acaba bu eski kütüphanesi mi yoksa gelecekteki kütüphanesi miydi?

Ceony'nin titreyen bacakları yeni yeni kendine geliyordu. Lira'nın ona yetişme ihtimali vardı. Bu nedenle, organ büyücüsünü alt etmenin bir yolunu bulmalıydı. Belki buradaki kitaplar bana yardımcı olabilir, diye düşündü. Kitapların adlarına bakmadan önce ise Rezene'yi tekrar canlandırmaya koyuldu.

Kendini, Lira'ya karşı savunacak bir şeyler bulmalıydı. Kalın bir kitap bile hiç yoktan iyiymi.

Başparmağı, *Timsahların Eşleşme Alışkanlıkları*, *Canlı Bir Kâğıt Bahçesi*, *Frankenstein* adlı kitapların üstünde gezindi.

"İşte," dedi kendi kendine. Eli, açık kahverengi küçük bir kitabın üstünde durdu. Bu kitap, turuncu kaplı kitapların hemen ardına konulmuştu. Arkasından da sarı ciltli kitaplar geliyordu. Kitabın adı *Temel Zincir Büyüleri* idi. Genç kız bu kitabı görmekten mutluydu. Belki bir kalpte bilgi, anılara ya da düşüncelere nazaran daha kalıcıdır, dedi içinden. Thane'in çalışma odasındaki pencereden yola çıkarak hocasının kâğıt zincirler konusunda usta olduğunu düşündü.

Kitabı açınca içindekiler bölümü karşısına çıktı. Bu sırada uzaktan gelen kalp atışları Ceony'ye çabuk olması gerektiğini hatırlattı. Lira, Thane'in kalbine zarar vermiş hatta şimdi kalbi okyanusa fırlatıyor olabilirdi. Ayrıca, zaman Thane'in aleyhine işliyordu.

İçindekiler kısmını atladıktan sonra basitten karmaşığa farklı zincirlerin siyah beyaz resmedildiği sayfalara baktı. Hocasının hem doğum yaptırırken hem de kendi için kullandığı hayat zincirine şöyle bir baktıktan sonra sayfaları çevirmeye devam etti.

Birdenbire karşısına *kalkan* sözcüğü çıktı. Kâğıt kalkan, kitabın tam ortasında tasvir edilmişti. Genç kız bilgileri hızlı hızlı okudu:

Üç katmanlı kalkan, savunma zincirlerinin en basit olanıdır. Korunmak istenen nesneyi saracak uzunlukta olduğu müddetçe halkalarının genişliğinin bir önemi yoktur.

Bir halka yapmak için 8 x 11 ölçülerinde standart bir kâğıt gereklidir. Kâğıt, 1. Şekil'de görüldüğü gibi ortadan uzunlamasına kesilir...

Resimlere ve altındaki yazılara göz attı. Sonra sayfayı çevirdi ve oradaki tasvirleri de belleğine kazıdı. Kitabı yere koydu. Kitap-

taki resimlerin gösterdiği şekilde kesilmiş kâğıtları bulana kadar çantasındaki kâğıtları tek tek çıkardı.

Aradığı kâğıtları bulunca onları bir bir katlamaya başladı. Elleri, çok şiddetli olmasa da titriyordu. Thane'e pek de başarılı olmayan o kâğıt kalbi yaparken elleri, şimdikinden daha çok titremişti. Yaptığı kalbin atmaya devam etmesi için dua etti. Eğer Thane öldüyse...

Ceony bunu düşünmek dahi istemiyordu.

Elindeki kâğıtların uçlarını birleştirdikten sonra ortalarına bastırıp eliyle ütüler gibi yapıyordu. Bu sırada birden Thane elindeki katlama tahtasıyla Ceony'nin arkasında belirdi. Çivit mavisini cüppesini giymişti. Farklı katlamalar yapıyordu. Ses tonunda bir mutluluk vardı, kısa ve net konuşuyordu. Hocasının ne söylediğini pek duyamasa da konuşmalarda onun adının geçtiğini duyar gibi oldu.

Sonra aniden kendini gördü; üstünde çıraklık üniforması vardı. Ardından her iki görüntü de kayboldu.

Yeniden yaptığı zincire odaklandı. "Bana öğretmenlik yapmaya devam etmek istiyor musun?" diye sordu Ceony. Bir yandan da ikinci halkayı yapmaya başlamıştı. Artık halkaların nasıl yapıldığını öğrendiği için parmakları daha hızlı çalışıyordu. Halkaları yaparken parmaklarında oluşan karıncalanma hissi ona olağan gelmeye başlamıştı. "Devam etmek istersen benim bir itirazım olmaz," diye ekledi.

Parmaklarıyla kâğıtları katlayıp tırnaklarının yardımıyla da kat yerlerinin üstünden geçerken Thane'in uzaktan gelen kalp atışlarını dinledi. Yaptığı zincir yeterli uzunluğa ulaşınca iki ucundan tutup kendine doladı. Sonra bir kâğıt daha alarak kâğıt yelpaze yapmaya koyuldu. İyi hatırlıyordu; hocası, kâğıt yelpaze yapmayı etraflıca öğrenmesi için ona birkaç gün vermişti.

"Güzel yapmışsın. Yelpazenden bir fırtınayı utandıracak kadar kuvvetli rüzgâr çıkabilir," demişti Thane. Yine de yelpazede-

ki büyüyü görebilmek için test etmesi gerekirdi, ama hocası da abartıyor olamazdı.

Kâğıt yelpazeyi tamamlarken kütüphane aniden sallanmaya başladı. Onun küçük sığınağı çökmeye başlamıştı. Şimdi kendini her an başka bir hatıranın içinde bulabilirdi.

Yaptığı yelpazeyi bir kere denemeden çantasına attı ve kütüphane kapısına doğru koştu. Rezene de koşarak onu takip etti.

Ceony kapıdan geçti ve alkışlarla yıkılan bir salona ikinci defa girdi.

Burası Royal Albert Hall idi. Salonu ve şatafatlı ampulleri olan avizeleri hemen tanımıştı. Sahnedeki ışık gözlerini öyle kamaştırdı ki elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Yine aynı salonda geçen hatıradan farklı olarak bu kez seyirciler arasında değil sahnenin tam ortasında duruyordu.

Rezene, bu kadar insan karşısında olunca heyecandan kesik kesik soluk almaya başladı. Ceony ise bayılacak gibi oldu.

Sahnenin parlak ışığı biraz azaltılınca etrafına bakabildi; ahşap sahnenin cilası parlıyordu, ihtiyar Tagis Praff ise sahnenin solunda bulunan kürsünün arkasında duruyordu. Ceony seyircilerin arasına bakınca kendini gördü; büyücü üniforması giymişti ve üniformasının ütüsü de jilet gibiydi. Beyaz rengin kendisine çok yakıştığını fark etti. Ayrıca etek değil pantolon giymişti. Bütün kadın büyücüler, üniformalarıyla birlikte etek giymiyorlar mıydı?

“Ceony Twill,” dedi Tagis Praff ve izleyiciler alkışlamaya başladı. Thane’in ön sırada oturduğunu gördü. O da kendi üniformasını giymişti. Thane, Ceony’yi gülen gözler ve iftihar eden bakışlarla izliyordu. Hocasının bakışlarını büyük bir keyifle seyrettikten sonra bu bakışları hafızasına kazıdı.

Tagis Praff elini uzattı. Rezene kürsüye doğru gitti. Ceony de çekingen bir tavırla köpeğinin peşinden giderek kürsüye yaklaştı. Tagis Praff’la tokalaşmak için elini uzattı.

Sonra birden alkışlar kesildi ve sahnenin ışığı söndü. Hayallerindeki o pırıl pırıl beyaz elbise, yerini üstündeki terli elbiseye bıraktı. Sıcaklık ise aniden düştü ve Tagis Praff'ın eli kayboldu. Şimdi karşısında uzun ve taş döşeli bir koridor duruyordu.

Gözlerini iki defa kırptırdı ve bir hapishanede olduğunu anladı.

Thane'in kalbinin içinde böyle kasvetli bir yer görmeyi hiç beklemiyordu. Koridorun bir ucunda duruyordu, karşılıklı olarak geniş demir kapılar sıralanmıştı. Ceony hayatında hiç gerçek bir hapishanede bulunmamıştı, ama mahpushanelerle ilgili kitaplar okumuştı. Bu hapishane de tıpkı kitaplardaki gibiydi; bütün kapıların asma kilitleri vardı, koridor gri renkteydi. Gün ışığı, her bir hücrenin ufak pencerelerinden içeri sızıyordu ve koridora sanki fırtına öncesi sessizlik hâkimdi.

Ceony korkudan sesini çıkaramadığı için Rezene'ye onu takip etmesini işaret etti. Yürüdükçe eteği hışırdıyordu. Koridorun sonunda onu neyin beklediğini bilmiyordu. Karşısına, onu kan ter içinde bırakan o boğucu etten kapı gibi bir kapının çıkmaması için dua etti. Düşüncesi bile tüylerini ürpertmeye yetmişti, ama hapishane onu daha çok korkutuyordu.

Aniden köşeden bir gardiyan çıktı. Gardiyan bıyıklı ve kaslı bir adamdı. Boynu o kadar kalındı ki sanki derisinin altında çelik halatlar var gibiydi. Belinin bir yanında silah, bir yanında da cop taşıyordu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki kaçmak bir yana hiçbir mahkûm ona lakayt bir tavır sergilemeye cesaret bile edemezdi. Ceony, adamın bakışları karşısında dondu kaldı. Ama sonra, diğer anılarda olduğu gibi bu hatıra içinde de kimsenin onu görme-yeceği aklına geldi. Bundan emin olmak için gardiyan yanından geçerken ona el salladı. Adam, onu görmüyordu.

"Uyanın! Kahvaltı verilecek!" diye bağırdı gardiyan. Sonra copunu çıkarıp hücrelerin kapısına vurdu. Bir yandan da demir

kapıların küçük bölmelerini açıyordu; bu bölmeler tabağın sığabileceği büyüklükteydi. “Ya uyanırsınız ya da kahvaltısız kalırsınız! Size kalmış!” diyerek bağırmaya devam etti.

Demir kapılardan çıkan gürültüden irkildiyse de cesaretini toplayarak hücrelerden birinin içine baktı.

Bakar bakmaz öyle bir geri çekildi ki sırtını arkadaki taş duvara çarptı.

Hücrenin içinde Lira vardı. Uzun saçlarının uçları kırılmıştı. Üstünde ise kahverengi bir mahkûm giysisi vardı. Bakışları ise hüzünlüydü. Çoktan uyanmış, oturuyordu. Gardiyan buna rağmen onun da kapısına büyük bir gürültüyle vurdu.

Lira hapishanedeydi. Keşke hâlâ öyle olsaydı.

Parmak uçlarına basarak onun hücrelerinden uzaklaştı ve bir sonraki hücreye baktı. İçeride, burnunda uzun bir kesik izi olan siyahi ve sırık gibi bir adam vardı. Onu tanımadı, ama bir sonraki hücrede gördüğü yüzü hatırladı. Bu hücredeki adamın geniş çenesi, küçük gözleri ve derin çizgili alını ona hiç yabancı gelmemişti. Bu adamın yüzünü iki yıl önce bir “aranıyor” ilanında görmüştü:

ARANIYOR GRATH COBALT

Devlete karşı işlediği suçlardan dolayı aranıyor.

Ceony geri çekildi. İlanı çok iyi hatırlıyordu. Grath Cobalt bir organ büyücüsüydü. Hatta söylentiye göre Avrupa’daki en tehlikeli organ büyücüsüydü.

Sırtını bir kez daha soğuk taş duvara çarptı. O güçlü adam şimdi ayağına prangalar bağlanmış bir şekilde demir parmaklıkların ardındaydı. Gardiyan copuyla onun hücresinin kapısına vurunca hafiften irkildi. Onu bir daha inceledi ve ilandaki fotoğ-

rafıyla Şu anki halinin farklı olduğunu gördü. Cobalt zayıflamıştı. Ayrıca kaslı vücudundan da eser yoktu. Bu haliyle oldukça zarar-sız görünüyordu.

‐Bunlar senin gerçekleŐmesini umduğun Şeyler,‑ dedi Ceony kendi kendine. O sırada başka bir gardiyan, bir servis arabasıyla kahvaltılarını getirdi. ‐Tüm bunlar, senin gerçekleŐmesini  mit ettiğin Şeyler, değil mi Thane? Benim kâğıt b y c l Ğ n  öğren-meye devam etmemi umuyorsun. Senin çalıŐtıĐın gibi çalıŐmamı bekliyorsun. Peşinde olduğun bu organ büyücülerinin en sonun-da yakalanmasını ve toplumdaki dıŐlanmasını  mit ediyorsun‑ diye ekledi.

‐Ama  yle olmayacak,‑ dedi bir ses.

Ceony sesi duyar duymaz dönüp arkaya baktı. Lira gerçek Lira, koridorun başında siyahlar içinde duruyordu. Sağ elinde de uzun hançerini tutuyordu. Sol omzunda, ağır olduğu belli olan deri bir çuval asılıydı. Hapishane görüntüsü birden bula-nıklaŐmaya başladı ardından da yok oldu. Lira’nın varlığı sanki Thane’in bu hayali kurmaya devam etmesini imkânsız hale ge-tirmiŐti. Tatlı bir rüya son bulmuş gibiydi.

Ceony korkuyordu. Bir adım geri gitti. İri kıyım gardiyanı çağırmaya hazır bir vaziyetteydi lakin gardiyan da ortadan kay-bolmuŐtu. Sadece o değil, diğer gardiyan da yoktu. Hücrelerin yerinde ise yeller esiyordu. Şimdi, görüntüden kaybolmakta olan hapishanenin tam ortasmdaydı; Rezene ile Lira’nın dışında hiç kimse yoktu.

Rezene olanca gücüyle hırladı.

‐Ne istiyorsun?‑ diye sordu Ceony, sesi titriyordu.  st ndeki kâğıt kalkana dokundu. Sonra titreyen ellerle çantasını açtı.

‐Bana mı dedin?‑ diye sordu Lira. Ardından büyük adımlarla ona doğru yaklaşmaya başladı. O yürüdükçe, omzundaki  u-val da yavaş yavaş sallanıyordu. ‐Emery’nin kadınının ölmesini istiyorum. PaylaŐmaktan hiç hoşlanmam,‑ dedi Lira.

“Ben... Ben onun kadını falan değilim,” dedi Ceony ve geri geri gitmeye başladı. Ama korkup pes etmeye hiç niyeti yoktu. Lira’yla karşılaşacağını bilerek bu işe kalkışmıştı. Şimdi hamamböceği gibi bir köşede ezilmektense onunla savaşıyordu.

Ceony’nin sert bakışlarını gören Lira, tek kaşını havaya kaldırarak ona baktı. Belli ki Ceony’nin cesareti onu etkilemişti. Ya da belki ona komik gelmişti. Thane’in karısı, neyse ki şimdi eski karısıydı, Thane kadar kolay anlaşılmıyordu.

“Kim olduğun umurumda değil,” dedi Lira hafifçe gülerek. “Emery’nin kalbi bana ait. Zaten onun kalbi hep bana aitti, canım. Thane, benim inandığım her şeye meydan okusa bile kalbi bana ait olmaya devam edecek,” diye ekledi. Uzun tırnaklı elini kaldırdı ve yumruğunu sıktı. “Onun kalbi benim için hâlâ değerli. İçinde aşk olan bir kalp, olmayan bir kalpten daha güçlüdür. Bunu biliyor muydun?” diye sordu.

Lira bir adım daha attı. Kara gözleriyle, Ceony’nin göğsüne baktı. “Sende ilginç bir kalp var. Aşkın ne olduğunu biliyor musun? Ya da nefretin ne olduğunu? Kalbinin ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum. Bu merakımı sona erdirmek için kalbine bakayım mı, ne dersin?” diyerek sözlerini sürdürdü.

“Hayır!” diye bağırды Ceony. Çantasında, eline gelen ilk kâğıtları sıkıca kavradı. Lira da o sırada omzundaki çuvalı yere bıraktı ve hemen bazı büyümlü sözcükler söyledi. Bir anda ağzından altı tane el çıktı. Ellerin bağlı olduğu kollar soyulmuş halde, dolaısıyla kan içindeydi. Parmaklar mosmordu. Tırnaklar çentikliydі ve parmaklar gibi mordu. Eller, ona uzanmak için can atıyor gibiydi.

Lira kendi eliyle talimat verir vermez altı tane elden oluşan küçük ordusu bir anda Ceony’ye doğru harekete geçti.

Ceony ise boş durmadı ve hemen, “Nefes alın!” diyerek canlandırma büyümlü yaptı. Bunun üzerine, önceden kâğıttan yaptığı

sarı balık ile beyaz kuş canlandı. Kâğıt balık, sanki suda yüzüyormuş gibi havada yüzdü, kuş ise kâğıt kanatlarını çırparak Ceony'ye yaklaşan ellere doğru saldırıya geçti.

Fakat Lira'nın altı tane eli vardı. Ceony'nin ise kendini savunmak için kullandığı yalnızca iki tane kâğıttan hayvanı. Ellerden ikisi, Ceony'nin narin kâğıt hayvanlarını avuçlarının içinde buruşturduktan sonra yere attı. Geri kalan dört el ise Ceony'ye doğru taarruza geçti.

"Thane!" diye bağırdı Ceony ve arkasına dönüp koridorda koşmaya başladı. Koridorun sonunda bir kapı gördü. Kapıyı açmak istedi, ama açılmadı. Kapı kilitliydi.

Ceony'nin eli ayağına dolaştı. İşe yarar bir şeyler bulabilmek için hızlıca çantasını karıştırdı. Eline sayfa sayfa kâğıtlardan başka bir şey gelmiyordu. Nihayet işine yarayacak şeyi buldu; o da kâğıt yelpazeydi.

Lira'nın kurşun isabet etmiş eli Ceony'nin boynunu kavradı. Ceony de tam o sırada yelpazeyi sallamaya başladı. Yelpazeden şiddetli bir rüzgâr çıktı ve tüm koridoru kapladı. Rüzgâr, ona uzanmak üzere olan üç eli geri püskürttü ve havada savurdu, ama Ceony'nin boynundaki ele etki edememişti. Lira'nın eli, onun boynunu sıktıkça sıkıyor, soluk almasını imkânsız hale getiriyordu. Neredeyse boğulacaktı, ama yelpazeyi sallamaktan da vazgeçmiyordu.

Yelpazeden çıkan yeni rüzgârlar, geri kalan elleri öteledi ve yerde duran kopmuş elleri, buruşturulmuş kâğıt balığı ve kuşu havaya kaldırdı. Eller ve kâğıtlar, fırtınayla birlikte Lira'ya şiddetle çarpıyordu. Savrulan ellerden biri, Lira'nın hançerine çarptı ve hançer yere düştü. Şiddetle esen ikinci rüzgâr Lira'yı yere düşürdü. Üçüncü rüzgâr ise Lira'yı yerde sürükledikten sonra karşıdaki duvara çarptı.

Thane'in kalbindeki hapisane hayali ortadan kaybolurken hapisane duvarları da yok olmaya başladı. Dizlerinin üstüne

çöktü. Yüzü kıpkırmızıydı. Boynuna sımsıkı yapışmış parmakları çıkarmaya çalıştı. Bir taraftan da nefes almaya çalışıyor fakat başaramıyordu. Yüzünü ateş bastı. Gözleri kocaman olmuştu. Bir tane parmağı güçlükle gevşetebildi. Tam o sırada Rezene, Ceony'nin boynundaki elin başparmağını, kâğıttan çenesinin el verdiği ölçüde sertçe ısırıldı. Ardından, parmağa kuvvetle asılıp bir anda geri çekince sahibini boynuna yapışan elden kurtardı. Ceony öyle şiddetle öksürdü, ki boynundaki kanlı el de yere düşünce ciğerlerinin dışarı çıktığını sandı.

Sonra sersemleyerek ayağa kalktı. Yerde hâlâ hareket eden eli ayağıyla iki kere ezdi. Tamamen etkisiz hale geldiğinden emin olmak için elin üstünde iki defa daha tepindi. Ardından yere çöktü ve hırıltılı sesiyle Rezene'ye, "Aferin oğluma, aferin, aferin," dedi.

Üstündeki kâğıt zincire dokundu. Anlaşılan kalkanı yaparken yanlış bir şekilde katlamıştı. Aşırı özgüven ona pek yaramamıştı.

Fakat Lira, en azından şimdilik ortadan kaybolmuştu. Ceony, organ büyücüsünden kurtulduğunu yavaş yavaş idrak edince boynundaki acı da biraz hafifledi. Lira, Ceony'nin tabancasını bile elinden almıştı fakat bu raundun galibi Ceony olmuştu. Gerçi pek galip olduğu söylenemezdi ancak yine de ufak bir zafer kazanmıştı. Thane onunla gurur duyabilirdi.

Ceony arkasındaki büyük demir kapıya yaslandı ve kapı birdenbire açıldı. Küpeçiçekleri, kadife çiçekleri ve yabancı mor menekşeler bir anda Rezene'nin ayakları dibinde bitince minik köpek, kâğıt kuyruğunu deli gibi salladı. Sonra, hapishanedeki griliğin yerini somon rengine çalan koyu turuncu aldı ve ılık bir yaz esintisi Ceony'nin saçlarını savurdu.

O şahane yelpazesini çantasına attıktan sonra boynuna dokundu ve bir kez daha ayağa kalktı.

Kalbin ilk odacığındaki çiçek kaplı ufak tepe manzarası yine karşısındaydı. Tepe, günbatımında gür bir ağaç sırasına bakıyordu. Ceony'nin tam karşısında ise o ulu kara erik ağacı duruyordu. Thane ağacın altında uzanmıştı ve dış görünüşü şimdiki haliyle aynıydı. Yanındaki kadın ise Lira değildi.

Ceony bir anlığına gözlerini kapattı. Hanımelinin ve toprağın mis gibi kokusunu içine çekti. Cığerlerine dolan hava, korkuyla atan kalbini biraz olsun yatıştırdı. Gözlerini açıp karşısındaki güzelliğe tekrar bakmadan önce boynunu ovaladı. Sonra yavaş yavaş kara erik ağacına doğru yürüdü.

Ağaca yaklaştıkça yüreği çarpmaya başladı. Bu kalp çarpıntılarının Lira'yla giriştiği ölümcül mücadeleden kaynaklandığına inanmak istediye de aslında durumun böyle olmadığını biliyordu. Thane'in yanındaki kadının kim olduğunu görmek için dikkatle baktıkça kadının görüntüsü daha da bulanıklaşıyordu.

Piknik örtüsünün tam kenarında durdu. Bu kadın... Bu kadının yüzü yoktu. Ayrıca saçının ne belirli bir uzunluğu ne de rengi vardı. Vücudunun kıvrımlı hatları, onun kadınlığını belli etse de kilosunu, boyunu bu hatlara bakarak çıkarmak zordu. Batmakta olan güneşi büyük bir huzur içinde ve gözlerindeki ışıltıyla seyreden Thane'in yanındaki kadın, bir hayalden ibaret görünüyordu.

Çünkü bu kadın, diyerek cümlesini yarım bıraktı Ceony. Her şeyi anlaşılmıştı artık. İkinci kez esen ılık rüzgâr, Ceony'nin eteğini hafifçe kımıldattı ve çiçeklerin üstünde emanet duran taçyaprakları onun gözlerinin önüne doğru savurdu. Tüm bunlar Thane'in, yani Emery'nin umutları, diyerek tümcesini tamamladı.

Ardından Thane'i, onun huzurlu halini, gönül rahatlığını, hayat dolu gözlerini inceledi. Bir de yanındaki belli belirsiz kadını tepeden tırnağa süzdü. Thane, âşık olmak istiyor, dedi içinden.

Görmeyeceğini bile bile elini hocasına doğru salladı. Gözlerini kırıştırıp kendisini fark etmesini bekledi. Kiraz ağaçları

ve tatlı tatlı uçuşan kurdeleler arasında Lira'ya nasıl baktıysa ona da öyle bakmasını istedi. Çünkü onun yardımına ihtiyacı vardı. Buradan kurtulmak için Thane'in yardımına ihtiyacı vardı. Şayet buradan kurtulamazsa Thane'i kurtaramayacaktı. Böylesine hayat dolu bakışları olan birinin varlığının son bulmasına müsaade ederek hem kendisine hem de dünyaya büyük bir kötülük yaptığını düşündü.

Şayet Emery Thane ölürse metal büyücüsü olmayı hayal eden zavallı bir öğrenci mecburiyetten yine kâğıt büyücülüğüne yönlendirilecekti fakat hocası Emery Thane olmayacaktı. Böyle bir kaderin herhangi birinin omzuna çökmesine asla izin veremezdi.

Dağılmış saç örgüsünü parmağına dolayarak oyalandı. Umut, dedi içinden. Kendi umutlarının şimdi ne halde olduğunu görmek isterdi.

Piknik örtüsünün kenarına oturdu. Acısı dinsin diye boynunu hafifçe ovdu. Boynunda morluklar oluşmuştu, ama ucuz atlatmıştı. Artık Ceony'nin hayatta başaramayacağı şey yoktu. İmkânsızı başardım, diye düşündü Ceony.

Ilık bir rüzgâr, Ceony'nin çevresinde döndükten sonra yaşlı bir karahindibanın tohumlarını havaya kaldırıp Erik ağacının mor yapraklarına doğru savurdu. Esen yel, ona yapış yapış olmuş saçlarını ve terli giysilerini hatırlattı.

Derin nefes aldı. Biraz olsun cesaretlenmek için üstünde duran kâğıt zinciri çıkardı ve inceledi. Yanında duran Emery Thane'in sadece bir hayal olduğunu bilmesine rağmen varlığı ona güven verdi. Gerçi her an her yerden çıkabilecek usta bir organ büyücüsüyle paylaştığı bu kalpte ne kadar güvende hissedilebilirse Ceony de kendini o kadar güvende hissediyordu.

Etrafa hızlıca göz attı ve Lira'yı hiçbir yerde göremedi. İçi biraz rahatlayınca yeniden elindeki zinciri incelemeye koyuldu. Halkaları dikkatle incelerken bir halkanın diğerlerine göre daha

büyük olduğunu fark etti. İşte hata tam da bu olmalıydı. Çantasından küçük bir kâğıt çıkarıp doğrusunu yapmaya koyuldu.

Genç kız kâğıdı katlamakla meşgulken kulaklarına bir kahkaha sesi geldi. Fakat bu kahkaha Lira'ya değil, neşeli ve mutlu bir çocuğa aitti. Kâğıt köpek, çocuğun kahkahasına havlayarak karşılık verdi.

Kafasını çevirip Thane'in olduğu yöne bakınca kadının yanında yüzü tam olarak seçilmeyen, iki üç yaşlarında bir çocuk gördü. Bir erkek çocuk, dedi Ceony içinden. Küçük çocuk, minik ellerini havaya kaldırmış neşe içinde çiçeklerin arasında koşuşturuyordu. Biraz sonra, ufaklığın yanma ondan biraz uzun bir çocuk geldi. Yeni gelen bir kız çocuğuydu. İkisi kahkahalar atarak birbirlerinin etrafında dönüyor, tepeyi inip çıkarak oyunlar oynuyorlardı. Onların oyunu, ayaklarının dibindeki çimenlerin arasındaki turuncu bir kelebeğin rahatını bozdu. Havalanan kelebeğin kanatları günbatımında bir alev gibi göründü.

Ceony halkayı tamamlarken kendi kendine tebessüm etti. "Demek bir ailen olsun istiyorsun," diye fısıldadı. "Bir gün ben de bir aile kurmak istiyorum," dedi.

Kâğıt zincirdeki yanlış halkayı çıkarıp örtünün altına atarak gizledi. Böyle yapmasının nedeni ise Lira'ydı; şu anda onu takip ediyor olabilirdi ve Lira'nın bu yanlış halkayı görmesini istemiyordu. Doğru halkayı zincire ekledikten sonra, zinciri etrafına doladı. Zincir bu defa bir kemer gibi genç kızı sardı. Bu da demek oluyordu ki bu kez büyüü doğru bir şekilde yapmıştı.

Ayağa kalkınca aslında bu hayalden çıkıp gitmek istemediğini fark etti. Bu ümit, Emery'nin kalbinin derinliklerinde saklıydı. İşte bu yüzden çiçeklerin mis gibi kokusunu gerçeğe yakın bir halde duyumsuyor, batan güneş her ne kadar olduğu yerde duruyor gibi görünse de yaydığı ısıyı gerçekten hissediyordu. Acaba benim kalbim de böyle harika bir şey yaratabilir mi, diye merak etti Ceony.

Sonra, Thane'in örtünün üstünde duran eline dokundu. İlk defa bir boşluğa dokunuyormuş gibi hissetmedi. Sanki bir cama dokunuyordu. "Seni kurtaracağım. Söz veriyorum, hayal ettiğin bugünü göreceksin," dedi Ceony.

Rezene'yle birlikte oturduğu yerden kalktı. Aslında onu bu hayale ilkin çiçekli tepedeki çimenlerle kaplı kapı ulaştırmıştı. Genç kız, o kapıyı hatırlıyordu. Kapının pirinç kolunu çekti. Günbatımının yerini bir anda taş ve ağaçlar aldı.

Parlamento Meydanı'nın tam ortasındaydı.

Onuncu Bölüm

Kır çiçekleriyle kaplı tepenin yerini bir anda kömür grisi, kül rengi, koyu gri ve gümüş rengi olmak üzere grinin tüm tonlarındaki kaldırım taşları aldı. Kuzey taraftaki büyük saat kulesi Big Ben, saat dokuzu gösteriyordu. Sir Ryan Walters'ı, şahlanmış atının dizginlerini tutarken betimleyen kocaman heykel, meydanın tam ortasında gururla duruyordu. Heykel, öyle ince bir işçilikle yapılmıştı ki gerçek gibi görünüyordu ve sanki canlanacak gibiydi. Fakat tabii ki canlanmasına imkân yoktu. Sir Ryan Walters ile atını tasvir eden heykel taşla oyulmuştu. Taş, insanoğlunun yarattığı bir şey olmadığı için hiçbir büyücü bu heykele can veremezdi.

Parlamento Meydanı'ndaki insanlar uzağından geçerek aslında onu görmedikleri halde Ceony'ye epeyce geniş bir alan bırakıp yollarına devam ettiler. Çoğu, kapıları heykele dönük dükkânların önünden geçip giderken çok azı tatlıcıyla postane arasına sıkışmış altı katlı bir binaya girip çıktı. Binanın her iki yanında dar sokaklar vardı. Ceony bu binaya hiç girmemişti ancak dairelerin kirasının ne kadar yüksek olduğunu tahmin edebiliyordu.

Dükkânların çoğunun kapısında "kapalı" tabelası asılıydı. Şekerci dükkânı Wickers, silah dükkânı Hanımefendinin Silah-

ları ki eğer Ceony'nin büyücülükte ilerlediği yol farklı bir yöne sapmış olsaydı, şimdi bu silah dükkânında çalışıyor olurdu- ve Alban'ın Balık Lokantası bu dükkânlardan bazılarıydı. Sizin İçin Şurup adındaki içecek satan dükkân ile Ceony'nin birkaç defa müşterisi olduğu Kusursuz Dikişler ismindeki terzinin kapısında ise "açık" tabelası okunuyordu. Büyük ihtimalle bugün, günlerden pazardı, çünkü bütün işyerleri cumartesi günü kapalı olurdu.

Pazar günlerini çok severdi, çünkü Tagis Praff Büyücüler Okulu, dini ve milli bayramlar dışında yalnızca pazar günleri tatil olurdu. Eğer yetiştirmesi gereken bir ödevi yoksa sadece pazarları şehir merkezine inip bu tatil gününün keyfini çıkarırdı. Keyifli bir yürüyüş yapar, kendini dışarıdaki hayatın seslerine bırakır, sade bir sandviç alıp tadını çıkara çıkara yer ya da Parlamento Meydanı'ndaki Big Ben saat kulesinin karşısındaki üç katlı fıskiyelerin bulunduğu yerde kitap okurdu. Bu fıskiyeler büyü- lüydü, bir plastik büyücüsü tarafından yapılmıştı. Büyücü, fıski- yelerin her katma özel bir kaplama uygulamıştı. Bundan dolayı su, her beş dakikada bir değişik biçimlerde gürül gürül akardı. Aslında Ceony de bir zamanlar, sırf bu fıskiyelere benzer bir şey- ler yapabilmek için plastik büyücüsü olmayı düşünmüştü.

"Acaba Büyücü Thane de benim gibi pazar günlerinin tadını çıkarıyor muydu," diye merak etti.

Etrafına baktı. Sağ tarafta, ona sekiz metre uzaklıkta kemerli bir yol olduğunu gördü. Kemer tahtadandı ve kırmızıya boyan- mıştı. Kemere doğru yaklaştı. Merakından kemere dokununca bir anda kendini Parlamento Meydanı'nın başka bir noktasında buldu. Meydanın doğu tarafındaydı. Üstünde pas tutmuş demir işlemeler bulunan çok eski bir tahta kapıyla burun burunaydı. Kafasını sağa doğru çevirdi. Uzun bir kıymık az kalsın tam iki kaşının ortasına denk gelecekti.

Hemen geri çekildi. O sırada bir çan sesi duyuldu. Bu ses, bü- yük saat kulesinden değil tam önünde durduğu binanın içinden

geliyordu. Burası bir kiliseydi. Kapının üstündeki tabelada soluk harflerle "Aziz Peter Kilisesi, Westminster" yazıyordu. Öğrencilik zamanlarında Parlamento Meydanı'ndan geçerken bu yapı gözüne çalmıştı; dolayısıyla bu kiliseyi hayal meyal da olsa hatırlıyordu. O sırada Rezene, patisiyle kapıya vurdu.

Dışarıdaki kalabalığı iyice inceledi. Lira'nın orada olduğuna dair herhangi bir iz görmemesine rağmen yine de tedbiri elden bırakmadı. Hemen kâğıttan bir alakarga yapıp, "Nefes al," komutunu verdi. Çabucak uçup gitmemesi için kuşu tek kanadından tuttu, çünkü söyleyecekleri vardı: "Siyah giyimli, uzun saçlı ve kanlı tırnakları olan bir kadın görürsen hemen gaganla camlara vur," diye ekledi. Alakarga ise "peki" der gibi Ceony'nin avucunun içinde zıpladı ve genç kız, onu serbest bırakır bırakmaz yükselerek doğru havalandı.

Ardından kilise kapısının ağır demir tokmağını tutarak kapıyı olanca gücüyle itti. Karşısına loş bir koridor çıktı. Koridorda üç adım ilerlemişti, ki yine kendini başka bir yerde buldu. Dördüncü adımı ise onu, vitray camlı iki yuvarlak pencerenin arasında bulunan geniş bir toplantı salonunun arkasındaki dar balkona götürdü. Karşılıklı duran "Y" şeklindeki beyaz sütunlar, Ceony'nin önünde sıralanıyordu. Sütunların arasında ise cilalı ve kahverengi kilise sıraları yer alıyordu. Gün ışığı, tavandaki birden fazla yuvarlak pencereden içeri doğru doluyor, üç katlı kıvrık kollu avizeler içeriyi daha da aydınlatıyordu. Kilisenin ön kısmında ise neredeyse tüm duvarı kaplayan kocaman bir pencere vardı. Camı ise vitraylıydı fakat Ceony, bulunduğu yerden camdaki resimleri tam olarak seçemese de kiliseye gelenleri çok iyi bir şekilde görebiliyordu. Gelenler, kilise sıralarının yarısını doldurmuşlardı.

Beyaz uzun bir cüppe giymiş, boynuna ise siyah ve uzun etol takmış bir adam cemaatin önünde duruyordu. Elinde, uzaktan ağır görünen ve epey eski bir İncil vardı. Ceony, adamın ne okuduğunu duyamıyordu.

"Onları kıskanıyorum," dedi tanıdık bir ses.

Ceony korkudan sıçradı. Emery Thane kollarını kavuşturmuş bir halde Ceony'nin yanında duruyordu. Thane, Ceony'nin hem bursundan hem de işinden olduğu o akşamdaki gibi görünüyordu. Hocası, hafifçe kaşlarını çattı. Ama bu kaş çatış ne gerginlik, ne kızgınlık ne de o an hissettiği herhangi bir duyguyu açık ediyordu. Yüzünde ve duruşunda bir sakinlik vardı. Büyücü kafasını eğmiş cemaatin önünde duran papaza baktığı için hocasının bakışlarını okuyamadı.

Ceony ürperdi. "Madem Thane o akşamki gibi görünüyor, o halde bu durum onunla konuşabileceğim anlamına mı geliyor?" diye merak etti. Sonra da, "Thane!" diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacım var!" diye de ekledi.

Lakin kâğıt büyücüsü cevap vermedi, papaza bakmaya devam etti. Ceony, onu konuşturmak için başka bir soru düşündü.

"Kimi kıskanıyorsun?" diye sordu ve hocasına birkaç adım yaklaştı. "Onları," dedi Thane ve çenesiyle kilise sıralarında oturanları işaret etti. Sorusuna cevap alan Ceony rahatladı. Görünüşe bakılırsa şu an gördüğü Emery Thane gerçek Thane'in bir parçasıydı ve kalbinin ikinci odacığında bulunuyordu. "Gerçekten hepsini kıskanıyorum. Onların inançlarını kıskanıyorum," diye ekledi Thane.

Ceony, kilisedeki kadınlara ve erkeklere baktıktan sonra hocasına "Anglikan mı olmak istiyorsun?" diye sordu.

Ceony'nin arkadaşlarından Anise Hatter, Anglikan Kilisesi'ne mensuptu ve Anglikan cemaati, materyal büyücülüğüne karşı değildi. Ceony sadece bir kere ekmek ve şarap ayininde bulunmuştu.

"Bence insan tek bir şeye inanırsa hayat daha kolay oluyor," dedi Thane. Yine Ceony'ye bakmadan konuştu. Hocasını inceledi. Emery Thane gibi bir kâğıt büyücüsünün inançlı olma isteği, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. İlk tanıştıkları gün Ceony, hocasını aslında hiç tereddüt etmeden tek boyutlu bir kalıba koymuştu.

Langston için de aynı şeyi yapmıştı. Acaba böyle kaç kişiye peşin hükümle yaklaşmıştı? Kaç kişiye bir sayfanın tek yüzü muamelesi yapmıştı?

Aralarındaki sessizlik sırasında Ceony, Emery'nin uzaktan gelen kalp atışlarını işitti. Kalp yorgun bir şekilde atıyordu. İçini tekrar bir korku kapladı. Rezene'yi kucaklayıp bulunduğu yerden ayrılmaya hazırlandı. Hareket etmek, ilerlemek zorundaydı. Hem kâğıttan kalbi hem de gerçek kalbi durmadan önce Büyücü Thane'e ulaşmalıydı.

Balkonun merdivenlerini gördü ve hemen basamakları inmeye koyuldu. Döner merdiven olduğu için Ceony basamakları inerken döndükçe dönüyordu. Bir kat indikten sonra zemin kata varmayı bekliyordu, ama ancak dört kat indikten sonra zemin kata ulaştı. Merdivenin sonuna varınca çerçevesi kıpkırmızı, ne tokmağı, ne de kolu olan beyaz bir kapı gördü. Rezene'yi sıkıca bağrına bastırıp kapıyı tek eliyle itti.

Kilise ve Parlamento Meydanı birdenbire ortadan kayboldu. Ceony kendini bir kez daha mavi damarlar ve atardamarlarla kaplı büyük bir etten odanın içinde buldu. Emery'nin her hatırasında duyduğu kalp atışları şimdi kulaklarında çınlıyor, ayak bastığı zemini ise titretiyordu. Ayrıca kalp atışları hatırladığından daha yavaştı.

Birkaç adım ötede yine kandan bir nehir ve bir kapakçık vardı. Bu kapakçık, bir öncekinden farklıydı. Kalbin üçüncü odacığına ulaştıracaktı. Hatta ulaştırmak zorundaydı.

Ceony'nin tüyleri diken diken oldu. Hemen arkasına baktı. Gözleri, Lira'nın kara saçlarını, bir anda yerden çıkıp onu yakalayacak kopmuş ellerini aradı. Organ büyücüsünü düşününce kalp atışları, Emery'ninki kadar gürültülü bir hal aldı. Acaba Lira'nın ona yetişmesine ne kadar bir süre kalmıştı? Belki de Ceony'yi üçüncü odacıkta bekliyordu...

Güçlkle yutkundu. Rezene kuru kâğıt diliyle sahibinin çenesini yaladı. "Haydi, katlan oğlum," diye fısıldadı Ceony. Kor-

kudan zangır zangır titrememek için kendini zor tutuyordu. Hayatında hiç şu son yirmi dört saat içinde korkudan titrediği kadar titrememişti. “Şu Emery Thane’i kurtarmak ne kadar da zor! Lanet olsun!” dedi içinden.

Rezene, sahibinin emrini yerine getirdi ve orantısız beşgen şeklini aldı. Ceony de köpeğini, çantasındaki kâğıtların arasına büyük bir itina ile yerleştirdi. Sonra kapakçıya baktı ve içinden yine lanet okudu. O boğucu duvarlardan geçerken nefessiz bir biçimde sıkışıp kalmanın ne demek olduğunu kimse ondan daha iyi bilemezdi. Ayrıca kapakçık çok sıcak ve çok karanlıktı. Korkunun tadını damağında hissediyordu; tadı acı bir turp gibiydi. Peki ya bu kapakçıktan geçemezse ya kapakçığın duvarlarının arasında sıkışıp kalırsa ne olacaktı?

Tadını damağında hissettiği korkuyu yutkununca korku, boğazında sanki zararlı bir kitleye dönüştü. Buna da razıydı. Eğer şimdi Emery’yi kaybederse kendini asla affetmeyecekti. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişti. Bu saatten sonra geri dönmek olmazdı.

Dişlerini gıcırdatarak kapakçıya doğru yaklaştı. Bir eliyle kalın duvarları iterken öteki eliyle de çantasını sıkıca kavradı. İçinden üçe kadar saydı.

İçinden “iki” dedikten sonra, “Tüm bunlardan sonra bir bur su hak ediyorum!” diye bağırdı. Sesi, ne tuhaftır ki kalbin atan duvarlarında yankılandı.

“Üç,” dedikten sonra derin nefes aldı ve kapakçığın duvarlarından geçmeye koyuldu.

Vücuduna doladığı kâğıt zincir, Ceony’yi sarınca kapakçığın sıcak duvarları birkaç santimetre geri çekildi. Bu sayede nefes alabilecekti. Tam biraz rahat nefes almıştı ki açılan bir kalp kapakçığının nelere neden olabileceğini o sırada anlamış oldu.

Birdenbire ayakları kanın içinde kaldı. Sonra kan, dizkapaklarına kadar yükseldi. Her bir kalp atışı onu sarsmaya başladı. Saçları, bir ilmek gibi boynuna dolandı. Sarsıntıdan dilini ısırdığı için ağzı kanla dolmuştu.

Soluk alamıyordu.

Öne doğru adım atmaya, tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. Boncuk boncuk ter döküyordu.

Nefessizlikten ciğerleri patlayacağı sırada kapakçığın öte tarafında bir boşluk hissetti. İşte şimdi harekete geçmenin tam zamanıydı. Kapakçığın kenarlarından tuttuğu gibi kendini karanlık odacığa attı. Bir yandan öksürüyor bir yandan da soluk almaya çalışıyordu. Terli suratını kirli üstüne sildikten sonra başını kaldırıp çevresine baktı. Karanlık bir çalışma odasıydı sanki. Odayı sadece bir metre genişliğindeki, kepenkleri ve perdesi olmayan çift camlı kare bir pencere aydınlatıyordu. Dışarıda ise masmavi bir gecede birkaç tane yıldız parılıyordu. "Acaba burası, Emery'nin kitabını yazıp bitirdiği çalışma odası mı?" diye sordu kendi kendine Ceony. Ardından da Rezene'yi çantasından çıkardı.

Aniden gelen ayak sesleri Ceony'nin dikkatini pencereden uzaklaştırdı. Kime ait olduğunu görmek için odaya iyice baktı. Fakat gölgeler, faili gizliyordu.

Katlı duran Rezene'yi bağrına bastırdı. "Kim var orada?" diye sordu.

Gölgeler hareket etti ve uçarak genç kıza bir kamyon gibi çarptı. Ardından Ceony bir duvara doğru savrulup kafasını kitaplara çarptı. Yeni yeni kavuştuğu nefes, ciğerlerinden uçup gitti. Ona saldıran kişi, Ceony'yi boynundan tutup duvara sabitlemişti. Karanlık oda etrafında dönüyordu. Ona saldıran kişi Lira olmalıydı!

Ama gözleri karanlığa alışınca onu duvara yapıştıranın Lira olmadığını gördü. Kaşlarını çatıp zümrüt yeşili gözlerle ona bakan kişi Lira değildi.

Emery Thane'in ta kendisiydi.

On Birinci Bölüm

Ceony odadaki zifiri karanlığa rağmen Thane'in gözlerindeki öfkeyi açıkça görebiliyor, hatta gözlerinden fışkıran kızgınlığın kırık bir cam gibi kendi gözlerinin içine battığını hissediyordu. Emery koluyla onun boynuna bütün gücüyle bastırıyordu. Siyah saçları birer gölge gibi alnına dökülüyordu. Ceony'nin göğsüne dolamış olduğu hayat zincirinin ise hiç faydası olmuyordu; galiba genç kızın üstündeki baskıyı anlayamamıştı.

Genç kız birdenbire kendini çalışma odasının karşı duvarında buldu; Hocasının mengene gibi sıkıştıran kolundan kurtulmuş uzun çalışma masasının kenarına tutunarak ayakta durmaya çalışıyordu. O yer değiştirmesine rağmen Emery hâlâ olduğu yerde duruyordu. Az önce olduğu yerde ise şimdi Lira'nın gençliği vardı. Saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde ise her zamanki sert ifade vardı.

"Bu ne cüret!" diye köpürdü Emery. Hocasının sözleri kulaklarında çınladı ve öfkesi karşısında titredi. Bir kâğıt büyücüsünün bu kadar sinirli olduğunu görmek onu çok şaşırttı. "Sen başına gelecekleri de mi düşünmüyorsun?" dedi Thane.

“Bırak beni,” diye bağırdı Lira. Thane, Lira’yla burun burunaydı.

Hâlâ katli halde duran Rezene’yi elinde tutan Ceony usulca onların yanına yaklaştı.

“Üç gündür ortalarda yoktun. Tam üç gün!” dedi Emery, burnundan soluyordu. “Üstelik Fräulein’ın kaybı konusunda senden şüpheleniyorlar!” diye ekledi.

Bu sözler karşısında Lira’nın gözleri büyüdü.

Emery, alnına dökülen saçları geriye attı ve bir müddet dalgın dalgın uzaklara baktı. Öfkeli bakışlarının açısına Ceony de dahildi fakat Emery, onu görmüyordu. Anglikan Kilisesi’ndeki Emery Thane’den farklı olarak bu hatıradaki Thane, Ceony’nin farkına varmamıştı.

Kafasını yeniden Lira’nın olduğu yöne çevirdi ve, “Bundan da mı haberin yok? Söylentileri nasıl duymadın Lira? Sen nerele-reydin, söyler misin?” dedi.

“Sana ne!” dedi Lira. Onun sesi de Thane’ninki kadar öfke doluydu, ama Lira, soğukkanlılıkla konuşuyordu. “Ben senin köpeğin değilim Emery!” diye ekledi.

“Benim karım arkasında hiç iz bırakmadan ortarlardan kayboluyor ve sen bana kalkmış ‘sana ne’ diyorsun!” dedi hayretler içinde.

Aniden güm diye bir ses gelince genç kız sıçradı. Gözlerini kısarak bakınca Emery’nin yumruğunu duvara vurmuş olduğunu gördü. Yumruğun şiddetiyle duvarın boyası çatlamıştı.

“Emery,” diye fısıldadı Ceony.

Emery yumruğunu duvardan çekti, acıyla yüzünü buruşturdu ve Lira’ya baktı. “Grath Cobalt’ın yanma gittin, değil mi?” diye sordu, yüz ifadesinde hem kızgınlık hem de acı vardı. Ani duygu geçişleri yaşıyor; gözlerinde adeta şimşekler çakıyordu. Ağrıyan elinin acısını dindirmek için ovdu.

“Onu bu işe karıştırma,” diye çıkıştı Lira.

Emery, Lira’nın omuzlarını tutarak onu sarstı. “Merak sardığın şey organ büyücülüğü Lira! İsmi lazım değil organ büyücülüğü! Bu merakına nasıl bir gerekçe uyduracaksın? Dünyada iyi ve doğru olan her şeye ne zamandan beri sırt çevirdin?” diye sordu.

Lira tam Emery’ye tokat atmak için elini kaldırmıştı ki oda, dalgalı bir denizin ortasında kalmış kayık gibi oradan oraya savrulmaya başladı. Ceony ani sarsıntının etkisiyle omzunu kapıya çarptı. Lira ve Emery’nin yanından uzaklaşmıştı uzaklaşmasına, ama kaçacak başka yer de kalmamıştı. Odanın penceresinden içeriye dolan gümüşü ışık Lira ve Emery’yi iyice ortaya çıkarınca genç kız ağzı beş karış açık bir halde hocasına bakakaldı. Gördüğü kişi, tanıdığı Emery Thane’e hiç benzemiyordu; tavrı hayli sert, ses tonu ise oldukça emredici ve kırıcıydı. Ceony korkmuştu.

Terli elleri, kapı tokmağını bulmak için arkasındaki kapıyı yoklamaya başladı. Kapı tokmağını nihayet bulup da çevirince sırtüstü düştü.

Altında serin ve nemli çimen, üstünde de bulutlu bir gökyüzü buldu. Yüzüne seyrek yağmur damlaları gelince kendini hemen Rezene’ye siper etti. Öte yandan soğuk hava biraz üşümesine neden oluyordu. Rezene’yi gömleğinin içine soktuktan sonra güçlükle dizlerinin üstünde doğruldu. O sırada yağmur şiddetlendi.

Ceony doğrulunca bir çayırın ortasında olduğunu fark etti. Etrafta ne ağaç ne de bostan vardı. Uzakta ise okul binasına benzeyen kırmızı tuğlalı bir yapı vardı. Görünürde, binaya giden herhangi bir yol yoktu fakat Ceony etrafına iyice bakınca sağ tarafında kaldırım taşlarıyla döşeli bir yol fark etti. Sol tarafında ise beşik çatılı, penceresiz ve bacasız taş yapılar vardı. Bu yapılar o kadar küçüktü ki ev olmadıkları belliydi. Daha çok kaya mezarlara benziyorlardı.

Ceony ayağa kalktı, ağırlık yapan çantasını diğer omzuna astı.

Ayağa kalkınca, bulunduğu alanda düzenli bir şekilde sıralanmış mezarlar ile isimlerin ve tarihlerin yazılı olduğu mezar taşlarını gördü. Bazılarının üstünde ıslak ve solmuş çiçek buketleri vardı. Mezarlardan birinin üstünde ise Ceony'nin elinin büyüklüğünde oyuncak bir kuzu vardı; yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

Mezarlıklar, Ceony'yi hep hüznlendirdiği için buraları pek ziyaret etmezdi. Belli ki mezarlık, gökyüzüne de keder vermişti; bulutlardan durmadan yaşlar dökülüyordu. Bu arada Ceony en son beş yıl önce bir mezarlık ziyaretinde bulunmuştu.

Onu buraya getiren kapının kolunu tutmak umuduyla elini arkaya uzattı, ama aslında kapının yerinde yeller estiğini biliyordu. Tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "Kapı yok," diye fısıldadı kendi kendine, bir yandan da titriyordu. Kollarını kavuşturdu. "Burada ne olduğunu bilmek istemiyorum Emery. Lütfen," dedi.

Fakat önündeki manzara ne değişti ne de yok oldu. Mezarlık hâlâ oradaydı ve etrafta in cin top oynuyordu. Çiseleyen yağmur ise bluzunu sırılsıklam yapmıştı.

Genç kız, alçak bir tepeye çıkan taş yolda ilerlemeye başladı. Yürümekten ayaklarına karasular indi. Acaba saat kaçtı? Ne kadar bir süredir Emery'nin kalbinin içindeydi? Acaba buradan çıkıp kurtulmak için ne kadar vakti kalmıştı? Yanında ne köstekli saat ne de ona saatin kaç olduğunu söyleyecek işe yarar bir şey vardı. Yorulduğuna göre zaman bir hayli geç olmalıydı. Gerçi Lira'yla savaşımak ve kalp odacıkları arasında durmadan dolaşmak sadece onu değil kimi olsa yorardı.

Çantasından biraz peynir çıkardı ve yavaş yavaş yemeye başladı. Midesi, bundan fazlasını da kabul edecek gibi değildi. Ayrıca Emery'nin ihanet ve kızgınlık dolu cümleleri, gramofonda takılıp kalmış bir plak gibi beyninde tekrar edip duruyordu. Şa-

yet bu odacık aklından geçen gibi bir yere çıkarsa Ceony buradan bir an önce çıkıp gitmek isteyecekti.

Taş yol, küçük bir tepeye doğru çıkıyordu. Bu ufak tepenin sol tarafında siyah giymiş bir kalabalık olduğunu gördü. Kalabalıkta siyah takım elbiseli iki adam, siyah-beyaz yakalı bir vaiz ile uzun siyah elbiseli dört tane kadın vardı. Kadınlardan üçü geniş kenarlı şapka takmıştı ve yüzleri siyah tüllerle örtülüydü. Ağır adımlarla onlara doğru yaklaştı; yorgun ayaklarını çamurlu yokuşta adeta sürüklüyordu. Adamlardan biri, orada bulunan kadınlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ceony biraz farklı görünmesine rağmen adamı tanıdı; bu, daha önce gördüğü arıcıydı. Adamın farklı görünmesine neden olan şey galiba yüzünü kaplayan hüzündü fakat bitmiş tükenmiş bir hali vardı. Gördüğü arıcıydı, yani hocasının babası. Genç kızın göğsüne o anda mızrak gibi bir acı saplandı.

Kendini güçlkle toparlayıp o küçük kalabalığa doğru bu kez koşarak ilerlemeye başladı. Gördüğü cenaze Emery'ye ait olamazdı! Herhalde hiçbir insan kalbi kendi ölümünü bilemezdi, değil mi?

Ceony onların yanına çok yaklaşmadı. Eğer ben şimdi, gelecekte değilsem, bu cenaze de Emery'ye ait değil demektir, diye düşündü Ceony. Peki, ya Ceony çok geç kaldıysa? Ya Emery çoktan öldüyse...

Gergin bir biçimde kadınların arasından geçti. Yine her zamanki gibi kimse onun varlığını hissetmedi. Kalabalıktan sıyrılınca, üstü yeni kapatılmış iki adet mezar gördü.

İki mezarın arasında, küçük bir oğlan duruyordu; taş çatlasa üç yaşındaydı ve elinde melon bir şapka tutuyordu. Siyah kıvrıkcık saçları yağmurdan ıslanmış ve alnına yapışmıştı. Ufaklığın gözlerinde donuk bir ifade vardı ve üzüntüyle dudağını bükmişti.

Küçük çocuğun yanına diz çöktü, alnına yapışmış saçları geriye atmak istedi ancak eli, boşluğa geldi. Sonra mezar taşlarını

okudu; taşların üstünde "HENRY THANE, 1839-1874" ve "MELODY VLADARA THANE, 1841-1874" yazıyordu. Her iki mezar taşında da isimlerin hemen altına, uçmakta olan güvercin ile üst üste duran alyans figürleri oyulmuştu.

Ceony ellerini kalbinin üstüne götürdü.

"Bunlar senin annen ve baban," dedi alçak sesle. Ardından bir minik oğlana, bir de arkasında duran arıcıya baktı. O halde arıcı, birbirlerine olan benzerlikleri düşünüldüğünde Emery'nin ya dayısı ya da amcası olmalıydı.

Tanıklık ettiği tüm bu hatıralar karagünlerden; diğer bir deyişle öfke, ihanet ve ölümden ibaretti. Emery'nin iyi yanını ve umutlarını düşündü; fakat hocasının bilinmeyen yanını da görmüş olmak onun için faydalı olmuştu. Ceony böylece hocasının kalp yaralarını ve kusurlarını anlamış, yani onun parlak gözlerinin ardındaki gölgelerin anlamını çözmüş oldu.

Çimenlerin üstünü kaplamış yağmur damlaları, Ceony'nin eteğini hafiften ıslatmıştı. Küçük çocuk, iki mezarın arasına bakakalmıştı, ama tam olarak nereye baktığı belli olmuyordu. Minik oğlanın büyük gözkapakları hüznle açılıp kapanıyordu. Kara kirpiklerine yağmur damlaları düşüyor ve tombul yanaklarına doğru süzülüyordu.

"Ne olur, yardım etmeme müsaade et," dedi Ceony. "Burarlarda bir yerde olduğunu biliyorum Emery. Şu küçüklük haline yardım etmeme izin ver, lütfen," diye ekledi. Sonra bir kez daha, küçük çocuğun alnına yapışmış ıslak saçlarını geri atmaya koyuldu ve bu defa parmakları cam gibi bir kütleye dokundu. Küçük oğlanın tenini ve saçlarını hissedemese de en azından ona dokunabilmişti.

Küçük çocuğu omuzlarından kavradı ve sarılmak için onu kendine doğru çekti. "Söz veriyorum, her şey düzelecek," dedi. "Senin istikbalini gördüm; o kadar çok şey başaracaksın ki. An-

nen ve baban yaşasaydı eminim seninle gurur duyarlardı. Her şey güzel olacak. Yeniden mutlu olacaksın.” Seni temin ederim öyle olacak, dedi içinden.

Küçük Emery’yi alnından öptükten sonra elindeki şapkayı alarak ufaklığın başına taktı. Yağmur, küçük Emery’nin çoktan iliğine işlemiştii, ama hiç değilse bu şapka gözlerini yağmur damlalarından koruyacaktı. Genç kız ayağa kalktı, yüzünü kurulamak için etrafta bir şey aradı fakat bulamadı. Bir an önce yağmurdan kurtulmalıydı. Eğer kendisi su gibi olursa Rezene de aynı şekilde sıırılsıklam olacaktı. Rezene olmadan ilerleyemeyeceğini biliyordu. Hele de bu karanlık yerde.

Mezarların üstüne basmadan saygılı bir şekilde ilerledi; arıcı ile vaizin arasından geçerek yaşlı küçük kalabalığı geride bıraktı. Ürpermişti. Mezarlık sanki sonsuza uzanıyor, ufuk çizgisinin ardına taşıyor ve gökyüzünü kaplıyordu.

Ceony ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. Yoluna, dizlerinin hizasında olan bir taş duvar çıktı; duvarın yıkılmış kısmının üstünden atlayarak öte tarafa geçti. Çimenler duvarın bu tarafında daha kısa ve daha yoğundu. Yol bir müddet böyle devam ettikten sonra çimenler yerini siyah ve beyaz karolara bıraktı. Bulutların ve yağmurun yerini ise neredeyse üç katlı bina yüksekliğinde bir tonoz tavan aldı. Ceony’nin gıysileri ve saçları hemen kurudu, hava ise oda sıcaklığına döndü.

Ceony bulunduğu yerin önce bir avlu olduğunu düşündü fakat sonra buranın bir koridor olduğunu etrafı bir süre inceledikten sonra fark etti. Duvarları sırayla dizilmiş bakır renkli sütunlar süslüyordu. Sütunların arasında armut şeklinde nişler, nişlerin içinde renkli vazolardan, çerçevelemiş eski belgelere, kraliçenin portrelerinden eski kraliçelerin büstlerine kadar çeşit çeşit değerli eşyalar vardı. Büstlerden birinin ne gariptir ki burnu hasar görmüştü.

Tavanda yer alan kare biçimindeki pencerelerden gün ışığı içeri doluyordu. Burada Ceony'ye tanıdık gelen bir şey vardı ancak Ceony bu şeyin ne olduğunu bulamıyordu. Halbuki daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Belki bulunmuştu da bu yeri böyle bir açıdan görmemişti.

Rezene'yi bluzunun içine saklamıştı; onu sakladığı yerden çıkardı. Mezarlıktaki yağmur Rezene'yi de ıslatmış olabilirdi fakat kuru bir mekâna geçiş yaptıkları için Rezene de kurumuş olmalıydı.

Ceony minik köpeğin katlı kısımlarını açar açmaz köpek canlandı; kâğıt kulaklarının arkasını arka ayaklarıyla kaşımaya başladı. Güldü ve köpeğinin çenesini okşadı. "Sakin yanımdan uzaklaşma, oğlum," dedi ve yürümeye başladı. Rezene'nin adımları hiç ses çıkarmazken Ceony'nin attığı adımlardan özellikle ses çıkıyordu. Rezene sütunlardan birinin önünde duran aşk merdiveninin seramik saksısını kokladı.

Genç kızın kulağına tam olarak ne dediği seçilemeyen fısıltılar geldi. Durdu ve dinledi. Sesler ileriden, tam koridorun köşesinden geliyordu. Emery'nin hatıralarındaki kişilerle son etkileşimini göz önünde bulundurarak dikkatlice fısıltıların geldiği yere doğru yürüdü.

Duyduğu her iki sesi de tanıdı. Seslerden biri Emery'ye diğeri de Büyücü Hughes'a aitti.

İhtiyatlı bir şekilde köşeden kafasını uzattı; Emery ve Büyücü Hughes çift kanatlı bir kapının önünde konuşuyorlardı. Bu kapıyı hatırlıyordu; burası Parlamento'ydu. Babası burada yıllar önce şoför olarak çalışırken Ceony bir defaya mahsus Parlamento'yu gezip görmüştü.

"...işe yarayacağını hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Emery. Kollarını kavuşturmuş, karşı duvara bakıyordu. Üzerinde, birçok düğmesi olan haki renk bir cüppe vardı. "Ona gereken önemi vermedim. Konuyu yalnızca bir kere açmış olmasına rağmen ben

onun mezuniyetini geciktiriyorum. Edward istikbali parlak bir delikanlı. Her şeyin daha iyisini hak ediyor. Onu bir an önce mezun edeceğim,” diyerek sözlerine devam etti.

“Evet, evet, mezun etmelisin,” dedi Büyücü Hughes bir yandan da sakalını sıvazladı. “Fakat onlar okula tekrar dönmek istemeyecekler. Bu durum da resmi prosedüre zarar verecek. Ayrıca ders planlarını değiştirmek ve okula tekrar adapte olmaları da zaman alacak. İkinizin de bu işe iyi bir bahane bulmanız lazım,” diye ekledi.

“Evliliğim parçalanıyor Alfred,” dedi Emery. Ardından derin bir iç çekti ve ellerini cebine soktu. Sesinde öyle bir hüznün vardı ki Ceony üzüntüyle duvara yaslandı.

Büyücü Hughes teselli etmek amacıyla elini hocasının omzuna koydu. “Çok üzüldüm. Benim üçüncü evliliğim. Evlilik zor bir şey fakat biraz zamana bırakırsanız...”

“Onun bir organ büyücüsü olduğunu düşünüyorum,” diyerek söze girdi Emery.

Ne konuştukları tam olarak işitilmese de sözler boş koridor da yankılanıyor gibiydi.

Büyücü Hughes bir şeyler söyledi sonra şaşkınlıkla, “Sen... sen ciddi olamazsın,” dedi.

“Genellikle pek ciddi olmayı tercih etmem fakat bazı belirtiler fark ettim,” diye cevap verdi. Biraz tereddüt ettikten sonra, “Üstelik onu tam dört aydır görmüyorum,” diye de ekledi.

İki adam uzun bir müddet sustu. Ceony tam oradan ayrılacağı sırada Büyücü Hughes, “Emery bu konuda bildiklerin işimize yarayabilir. Sadece polis değil, başka kişiler de hanumefendinin mülkündeki kara büyüü yok etmek için canla başla çalışıyor. Eğer istersen seni onlarla tanıştırayabilirim,” dedi.

Büyücü Hughes’in dudakları hareket etmeye devam ediyor lakin sözcükler duyulmuyordu; o an sanki pantomim yapı-

yor gibiydi. Ceony bir şeyler duyabilmek umuduyla bir büyücü Hughes'e bir de Emery'ye bakıyordu fakat hiçbir şey işitilmiyordu. Ayrıca Ceony'nin dudak okuma yeteneği de yoktu. İyiden iyiye sinirlenmişti, ayağını yere vurmamak için kendini zor tuttu.

Rezene huysuzlanmaya başlamıştı. Genç kızın gözleri, Emery ile Büyücü Hughes'e dikkatle bakmaktan dolayı yanıyordu. Oradan uzaklaşınca Parlamento birden yok oldu ve yerini çakıl taşlarıyla kaplı bir tavanın altında kalabalık koridorlar ile merdivenler aldı. Birden tiz bir zil sesi duyuldu. Burası, Ceony'nin okuduğu lise olan Granger Akademisi'nin ana koridoruydu.

Koridorlar, sohbet eden, yürüyen ve öğle yemeklerini atıştıran gençlerle doluydu. Genç bir çift, kazanılan tenis maçını birbirlerini öperek kutladıkları sırada süveterli bir adam gelerek oğlanın sırtına cetvelle vurdu ve onlara uzaklaşmalarını söyledi. Genç kız, bu tenis maçı zaferini hatırlıyordu; okulun kazandığı ender zaferlerden biriydi.

Ceony'nin arkasında ise abartılı saç stilleri ve parlak rujlarıyla üç tane kız vardı; elleriyle ağızlarını kapatmış fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Kızlardan biri birden öyle bir kahkaha attı ki yanındaki kızlar da onun kahkahasına kayıtsız kalamayıp hep birlikte gülustüler. Arkalarındaki merdivenden elinde bir pano taşıyan zayıf, gözlüklü bir kadın inince, bu üç kız bulundukları yerden uzaklaştı. Kadın, Ceony de dahil olmak üzere yanından geçtiği kişilerin hiçbirinin yüzüne bakmadı.

Genç kız, gözlerini o kişilerden ayırarak dikkatini tekrar bulunduğu binaya çevirdi. Akademi, hatırladığından biraz farklı görünse de –örneğin, Ceony'nin dört yıl boyunca derslere gidip gelirken aşındırdığı yerdeki vişneçürüğü rengindeki halının yerinde karo desenli marley vardı– burayı tanıdı. Merdiven tırabzanları ise meşe değil çam ağacındandı ve rengi de biraz atmıştı. Bunların dışında her şey aynıydı. Granger Akademisi aynı

zamanda Emery'nin de okuduğu liseydi. Muhtemelen Emery'nin okuduğu yıllarda okul böyle görünüyordu.

Aklına birde Anise Hatter geldi, ama üstünde durmadı. Çünkü kendi kalbinin değil, Emery'nin kalbinin içindeydi.

Savrulan bir tutam siyah saçla yerinden sıçradı, ama neyse ki gördüğü kişi onun yaşlarında bir genç kızdı; Lira'ya benziyordu, suratı daha geniş ve burnu da daha belirgindi. Buna rağmen dişlerini sıkarak, "Burada neyle karşılaşacağız acaba Rezene," dedi.

Ceony içinde bulunduğu ruh halinin şimdiye kadarki hatıralardan farklı olduğunu gözlemledi. Yine de tetikte olacaktı. Neyse ki Rezene, onun gözden kaçırdığı ne varsa görüp onu uyarıyordu.

Genç kız, göğsüne sardığı kâğıt zincire dokundu. Yağmur veya kandan zarar görmüştü ama, Parlamento ve okulun kuru, sakın havası zinciri eski sağlam haline döndürmüştü. İşte bu iyi bir şeydi. Yere oturup birkaç tane daha kâğıt kuş yapmak istedi ancak bu fikrinden hemen vazgeçti. Thane'e yaptığı güçsüz kâğıt kalp, ona çok fazla zaman tanımayacaktı. Bu yüzden kendini korumak için hayat zincirine ve yelpazesine güvenmek zorundaydı.

Palto askıları ile kitaplar, buruşturulmuş ödevler ve beslenme çantalarıyla dolu dolapların yer aldığı koridorda güçlükle ilerledi. Koridordaki kalabalığa bakılırsa ders –belki de beslenme saati– daha yeni bitmiş olmalıydı. Ceony kalabalıktan kurtulmak istedi fakat pek mümkün olmadı. Yine her zamanki gibi onu kimse görmüyordu; Rezene ve o yine ayrıkotu gibi kalmışlardı.

Öğrenciler öbek öbek Ceony'nin yanından geçerken onların arkasından Bayan Goodweather göründü. Bayan Goodweather, Ceony'nin matematik öğretmeni idi; hafif kilolu ve biraz daha genç görünüyordu. Mor renkte dar bir etek giymişti. Bayan Goodweather hızlı hızlı ilerlerken Ceony ileride bir grup erkek öğrenci gördü. Bunlardan üçü ayakta duruyordu, biri de yere bağdaş kurmuştu; kucağında da bir kitap vardı. Elinde ise katlanmış

bir kâğıt tutuyordu. Onun siyah saçlarını görür görmez oraya doğru koştu.

“Eme...” diye söze başladı Ceony fakat yerdeki kişinin Emery Thane olmadığını anladı. Bu çocuğun saçları da siyah ve taranmamıştı, tamam ama sivilceli yüzü çok soluk, burnu fazla sivriydi. Ayrıca ince çerçeveli gözlük takıyordu. Ceony’de olduğu gibi onun da elinin üstünde çiller vardı ve gözleri yeşil değil açık kahverengiydi.

Fakat Ceony, çocuğun elindeki yarısı katlanmış kâğıdın ne olduğunu anlamıştı; belli ki origami tuzluk yapıyordu.

“Galiba kâğıt en kolay şekillendirilen materyal, değil mi?” diye sordu ayakta duran gençlerden biri. Onun bu sözüne diğerleri kıs kıs güldü. “Senin boşa yer işgal etmekten başka yapacak bir şeyin yok mu, Prit?”

Genç kız sinirlenmişti, çünkü böyle zorbalara hiç tahammülü yoktu. Onlara ağızlarının payını vermek istedi fakat sözcükler ağzında sıkışıp kalmış gibiydi; dudaklarından dökülmedi.

Bu iğneleyici sözü söyleyen çocuğun kısa siyah saçları ve yeşil parlak gözleri vardı. Bu Emery idi.

Çok farklı görünüyordu; gencecikti ve daha zayıftı. Görünüşe bakılırsa erken yaşta boy atmıştı, çünkü yanındaki arkadaşlarından daha uzundu ve en fazla on yedi yaşında görünüyordu. Yanakları pek tombul değildi, ağzı da hafiften açıktı. Gözlerinde de ne olgunluk ne de acıma duygusu vardı. Tıpkı ergenlik çağındaki hemen hemen her erkekte olduğu gibi eğlence vardı.

“Sağır mısın?” diye sordu Emery’nin arkadaşlarından biri. Bu soruyu soran kişi Emery’nin solunda duran, kare biçiminde yüz hatları olan iriyarı bir çocuktü. Prit’i ayağıyla dürttü. “Senin yapacak daha iyi bir şeyin yok mu? Oturduğun yeri biz yürümek için kullanıyoruz,” dedi.

Prit kaşlarını çattı, kafasını öne eğdi. Elindeki kâğıdı, kucağındaki astronomi kitabının üstüne koyarak şekillendirmeye

çalışıyordu. O sırada Emery ayağıyla Prit'in kucağındaki kitabı fırlattı. Böylece Prit'in tamamlamaya çalıştığı origami tuzluk mahvoldu.

Prit kitabını ve kâğıdını sessizce yerden kaldırırken Emery ve arkadaşları ona kahkahalarla gülüyordu. Prit, Emery'ye sırtını döndü; zaten bu tür bir zorbalığa sürekli maruz kalanlar hep aynı şeyi yapardı. "Görmezden gel," derdi Ceony'nin annesi her zaman. Ama Ceony birçok kez olduğu gibi benzeri durumu tecrübe etmişti; bu yüzden görmezden gelmenin bu pislikler üzerinde hiçbir etkisi olmadığını çok iyi biliyordu. Aklına Mickel Philsdon geldi; geniş omuzlu şişman bir çocuktü. Yedinci sınıftayken ona sürekli denizaygırı diye seslenirdi. Ceony de onu iki yıl boyunca görmezden gelmişti, ama bu durum işe yaramamış sonu gelmeyen bu işkence gün geçtikçe daha da artmıştı. Liseye başladıklarının ilk günü Ceony, Mickel'i bir güzel kalaylayınca Mickel bir daha ağzını açamadı.

"Kendini ezdirme, Prit," dedi Ceony, ama kimse onu duymadı.

Emery, Prit'i omzundan tutarak itince Prit sendeledi. "Biraz daha hızlı olamaz mısın, kâğıt çocuk?" dedi.

Prit onlara hiçbir şey demeden koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Ceony, Emery'ye dönerek öfkeyle, "Sen de ne kadar pislikmişsin, biliyor musun?"

Emery, Prit'in oturduğu yere doğru eğildi ve yerde kâğıtta sarılı duran bir şey aldı. Prit giderken öğle yemeğini de yanında götürmeyi unutmuştu. Emery kâğıdı açarken sağ tarafında duran arkadaşı da kâğıdın içinden ne çıkacağını görmek için meraklı gözlerle bakıyordu.

"Kurabiye benim," dedi Emery'nin dalkavuşu.

Emery kâğıdın içinden çıkan elmayı aldı, kurabiyeyi de arkadaşına verdikten sonra yere ayaklarını uzatarak oturdu. Elmayı

koluna sildikten sonra bir ısırık aldı. Daha sonra oturduğu yerde bir şey olduğunu hissetti. Yan tarafa doğru eğilerek üstüne oturduğu kâğıt kurbağayı olduğu yerden aldı. Bu da Prit'in yaptığı bir kâğıt çalışmasıydı.

Emery kâğıt kurbağayı görünce ağzında lokma olmasına rağmen pis pis güldü. Sonra da kâğıdı buruşturup, "Ne geri zekalı çocuk ya," dedi ve buruşturduğu kâğıdı önlerinden geçmekte olan siyahi bir kıza doğru fırlattı. Kız, Emery'ye ters ters baktı ama karşılık vermeden yanlarından geçip gitti.

"Haydi gel, Rezene," dedi Ceony ve oradan ayrıldı. Emery'yi arkada bırakınca derin bir nefes aldı. Ne de olsa az önce gördüğü Emery'le şimdiki Emery arasında dağlar kadar fark vardı. "Yine de merak ediyorum. Acaba ne oldu da kâğıt büyücüsü olmaya karar verdin Emery. Ayrıca umarım Prit'ten de özür dilemişsindir," dedi kendi kendine.

Koridordaki kalabalık azalmıştı, çünkü öğrenciler sınıflarına girmişti. Böylece etrafta ne var ne yok açık bir şekilde görebiliyordu. Birden dışarıya açılan çift kanatlı bir kapı gördü. Bu kapı, ona ya Emery Thane'in başka bir hatırasını gösterecek ya da henüz görmediği üçüncü odacığa götürecekti. Ceony, bu kapının onu Thane'in kalbinin üçüncü odacığına götürmesini diledi, çünkü bir an evvel Lira'nın tuzağından kurtulması gerekiyordu. Bunun için de en mantıklı yol, üçüncü odacığa yani kalbin kalan son yerine gitmekti. Bunu başarabilirse kurtulabilirdi. Ne yapıp ne edip üçüncü odacığa ulaşmalıydı.

Kapıyı açınca kendini ona hiç de yabancı gelmeyen bir odada buldu. Bu odaya girdiği ilk günü hatırladı; kare biçimindeki pencereden, akşam güneşinin zayıf ışıkları içeri süzülüyordu. Masa da mumlar, raflarda da bir sürü kitap vardı. Hatta Ceony eşikten içeri adım atmaya çekinmişti. O gün aklma gelince başına ağrılar girdi.

Emery masasında oturuyordu. Önünde duran kâğıtlara dikkatlice bakıyordu. Bir elinde kalem vardı. Diğer eliyle de saçlarını karıştırıyordu. Saçları, şimdikine nazaran daha kısaydı.

Rezene yılların eskittiği döşeme tahtalarının üstüne atılmış leylak rengi halıyı koklarken Ceony de içeri girip kapıyı kapattı.

Bu çalışma odası, Londra'nın dışında bulunan sarı tuğlalı o evdeki çalışma odasından farklıydı. Eşyalar daha ufaktı ve odanın içindeki her şey Emery'yi anlatıyor gibiydi. Odanın dört bir köşesinde raflar, sandıklar ve mobilyalar vardı. Her şey simetrik olarak ve hiç boş yer kalmayacak şekilde yerleştirilmişti. Kiraz ağacından yapılmış güzel rafta farklı boyutlarda kesilmiş, dikdörtgen ve kare şeklinde, renkleri ise beyaz, açık yeşil, pembe arasında değişen kâğıt yığınları vardı. Bir başka rafta çok, ama çok eski kitaplar bulunuyordu. Genç kız, bu kitaplardan bazılarını daha önce Emery'nin yatak odasında gördüğünü hatırladı. Bu rafın hemen üstündeki rafta ise içleri kumlarla dolu cam şişeler bulunuyordu. Bu şişeler üst üste konulmuştu. Ayrıca bu rafta boş bir resim çerçevesi de vardı. Ceony acaba bu çerçevenin içindeki resim kime aitti, diye merak etti. Emery'nin evinde böyle boş bir çerçeve görmemişti.

Emery'nin çalışma masasının kenarında yarısı çayla dolu bir bardak vardı. Bardağa dokundu, çay sıcak değildi. İçinde ne çayı olduğunu anlamak için kokladı; nane kokuyordu. Emery'nin mutfağında hiç kahve olmadığını hatırladı. Belki de kahve Emery'yi asabi yapıyor, diye düşündü fakat sonra bu düşüncesinin doğru olamayacağını fark etti çünkü Emery kolay kolay sinirlenen bir insan değildi.

Masanın üstü karmakarışıkta ama yalnızca Emery'nin kâğıtları katladığı kısım boştu. Bu kısımda içinde kalemler ve bir de pusula olan bir kavanoz, yılın her günü için çeşit çeşit ağaçların tasvir edildiği küçük bir takvim ile kum dolu bir şişe de vardı.

Masadakileri dikkatle incelerken Surrey Tiyatrosu'nun tamamen kâğıttan yapılmış bir modelini fark etti. Hiçbir ayrıntı atlanmamıştı; sütunlardan, kapının önünde duran askerlere hatta tiyatronun çatısında dalgalanan İngiliz bayrağına varana kadar her şey düşünülmüştü. Bu kâğıt binaya hayran hayran baktı. Bunca ayrıntının yer aldığı bu modeli yapmak ne kadar sürmüştür acaba dedi içinden. Bir yandan da kâğıt yapıya dokunmak istiyor ancak cesaret edemiyordu. Kâğıt tiyatronun minicik menteşeli kapıları da bilerek açık bırakılmıştı.

Ceony, hocasına baktı. Ne kadar muhteşem bir eser ortaya çıkarmış diye düşündü.

Önündeki kâğıtlarla meşgul olan Emery kâğıtlardan birini kenara koydu ve onun altından gelen kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. Ceony de en sonunda dikkatini hocasının önündeki kâğıtlara çevirdi. Sayfaların her birinin kenarlarında iki buçuk santimetre boşluk bırakılmıştı ve küçük puntolarla yazılmış, yoğun bir şekilde hukuki terimlerin yer aldığı yazılarla doldurulmuştu. Tüm paragraflar numaralandırılmıştı. Bazı cümleler tamamen büyük ve kalın harflerle yazılmıştı. Emery incelediği kâğıdın alt kısmına imzasını attı. Hocasının ne kadar harika bir yazısının olduğunu gördü; küçük harflerin hepsi aynı boyuttaydı; başharfleri olan E ve T ise abartısız bir şekilde süslü elyazısıyla yazılmıştı. Ceony o an, hocasının imzasının üstünden geçmek istedi; böylece belki nasıl güzel imza atılabileceğini öğrenmiş olurdu.

Emery o sayfayı da bir kenara koyduktan sonra sıradaki sayfayı dikkatli bir şekilde okumaya başladı. Gözlerinde okuduğu metine yoğunlaştığını görebiliyordu. Ceony, kâğıdın en üstünde yer alan başlığı okudu. Başlıkta "BERKSHIRE BÖLGE MAHKEMESİ – BOŞANMA TEBLİGATI" yazıyordu.

Güneş batınca odanın içi hafiften karardı. Ceony, hocasının imzasının yanındaki tarihe baktı. Tarih, tam iki yıl beş ay öncesi-

ni işaret ediyordu. Yani Emery bu kadar uzun bir süredir yalnız mı yaşıyordu?

Birden, evin içinde bir çatırtı duyuldu. Genç kız korktu ve hemen çantasındaki yelpazeye uzandı. Sadece o değil Emery de korkmuştu, çünkü sesi o da duymuştu. Bu da demek oluyordu ki bu sesin nedeni Lira değildi. Bundan emindi, çünkü hocasının hatıralarında ne zaman böyle küçük gürültüler olsa o gürültülerin nedeni de mutlaka görünür olurdu. Yine de Ceony korkuyordu.

Emery sandalyesinden kalktı, kapıya yani onun bulunduğu yere doğru yaklaştı ve durdu. Kısa süreli bir sessizliğin ardından kollarını kavuşturdu ve, "Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum," dedi. Sonra tekrar sessizlik oldu. Emery derinden iç çekti. Hocasının ellerini tutmak istedi fakat kendine engel oldu. Emery, "Dilekçeleri hazırlattım," dedi. Yine kısa bir sessizliğin ardından kapı açıldı. İçeri giren Lira'ydı. Ceony, onu görür görmez kâğıt yelpazesini çıkardı. Fakat Lira'nın şu anki Lira olmadığının da farkındaydı. Bu Lira'nın saçları daha kısaydı, yüzüne vuran kötülük ise daha az belirgindi. Aslında Emery'ye kayıp bir av köpeğinin bakışlarıyla bakıyordu, yüzünde ise azarlanmış bir çocuğun mahcup ifadesi vardı. Vücudunu saran bir elbise giymiş beline de bir kemer takmıştı.

Rezene, onu görünce havladı. Ceony ise çok öfkелendi. O kadar sinirliydi ki asabiyetini bastırmak için elindeki yelpazeyi sıkmak istedi, ama yapamadı, çünkü kâğıt yelpazeye zarar verebilirdi. Lira çok üzgünmüş gibi duruyordu fakat Ceony, onun rol yaptığından adı kadar emindi. Belli ki Emery de bu durumun farkındaydı; yüz ifadesine ölçülü bir kızgınlık hâkimdi.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Lira alçak sesle.

"Şimdi telgrafın başına geçip seni ihbar etmemem için bana tek bir sebep söyle," dedi Emery soğuk bir tavırla. Ceony'ye göre

Lira, şu an içinde bulundukları hatıradan beri birçok kere kanunları ihlal etmişti. Acaba bu ana dek birine organ büyüçü yapmış mıdır, dedi içinden. Sonra da yüzünü ekşitti; çünkü organ büyüşünün nasıl yapıldığını hocasının başına gelen olayda görmüştü. Bir insanın nasıl olup da organ büyücüsü olabildiğini anlamıyordu. Kimsenin de onu bu konuda aydınlatmasını da istemiyordu.

Lira'nın simsiyah kirpiklerinden yaşlar, hem de gerçek yaşlar döküldü. Bu kadının sahiden büyük bir oyunculuk yeteneği vardı. "Yalvarırım Emery bir gece daha burada kalayım," dedi. "Sabahleyin gideceğim. Hiç kalacak yerim yok," diyerek konuşmasına devam etti.

"Kalacak yer için sana birkaç tane iyi hapishane önerebilirim," dedi Emery.

"Ben masumum!" dedi Lira. Emery inanmayan gözlerle ona baktı. Bunun üzerine Lira'nın yüzü kızardı. "Sana verdiğim bilgileri bir düşün Emery! Onları ele verdiğimi öğrenince beni mahvedeceklerini öngöremiyor musun? Ben masumum!" dedi.

Emery alaycı bir şekilde güldü, ama Lira'nın surat ifadesinden de etkilendiği belli oluyordu. Ceony'nin aklına Lira'nın sivri tırnakları ve hocasının kalbini söküp çıkardığı o an geldi. Bu hatırayı bir türlü başından defedemedi.

"Senin ne olduğunu biliyorum Lira!" diye bağırdı Emery. "Yalnızca ben değil, herkes biliyor! şimdi de masum olduğun yalanıyla mı beni kandırabileceğini düşünüyorsun?" diye ekledi.

"Sen orada değildin ki," diye bağırdı Lira. Ceony, Lira'ya bir adım yaklaştı. Onun yüzünü incelemek, sırlarını çözmek istiyordu. Ayrıca onun Emery'nin yanında durmasını istemiyordu; bu yüzden itmeyi düşündü. Fakat yine gördüğü karakterler birer hayalet gibiydi; eli yeniden boşluğa düştü. Görünüşe göre bu hatıraya müdahil olamayacaktı.

"Anlamıyorsun," dedi Lira ağlayarak.

“Anlamaya çok çalıştım,” diye karşılık verdi Emery ve sandalyesine oturdu. “Seni ne kadar anlamaya çabaladığımı bir ben bilirim bir de Tanrı. Artık... Artık git buradan,” dedi.

“Gidemem,” dedi Lira alçak sesle. “Onlar beni buraya kadar takip etti,” diye ekledi.

“Diğerlerini mi kastediyorsun? Yani Grath, Menion ve Saraj’yı mı?” diye sordu Emery.

Lira başını sağa sola salladı. Çaresiz görünüyordu. “Buraya tek başıma geldim. İçinde bulunduğum beladan kurtulmak istiyorum Emery. Bana inanmak zorundasın! Grath ve ayakçıların bana attığı iftirayı nasıl temizleyebilirim? Mavi şapkalı her muhafız boynuma ilmeği geçirmek isterken ben kendime nasıl yeni bir hayat kurabilirim?” dedi.

Emery başını sağa sola salladı ve şakaklarını ovdu. “Suçlular gün geçtikçe daha da fazla kötülük peşinde koşuyor. Yoksa unuttun mu, hani...” Lira sözünü kesti.

“Ben masumum!” dedi ağlayarak. Emery’nin yanına gidip onun koluna sarıldı. “Ben onlar için sadece bir maskot, hatta bir günah keçisiyim! Biliyorum, ben aptalın tekiyim. Fakat hatalarını telafi etmek için her insan ikinci bir şansı hak eder. Ah, benim hatalarım ise...” diye ekledi.

Ceony’nin kaşları çatıldı ve, “Seni kandırıyor,” dedi hocasına. “Şunun gözlerine bir bak, resmen rol yapıyor. Ben lisede drama dersi almıştım, o yüzden çok iyi biliyorum kimin rol yaptığını kimin sahici olduğunu,” diye ekledi.

Ceony’nin gördüğü bu hatıra geçmişte yaşanmış bir olaydı; dolayısıyla onun için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu kadının, Emery’nin kalbinde açmış olduğu manevi yaralara engel olamazdı. Ayrıca Lira’nın, Emery Thane’in kalbini söküp çıkarmasına da engel olamazdı. Ama bu yaşananlara engel olmak istiyordu.

Bakışları yumuşamaya başlayan hocasına baktı.

"Sakın ona inanma!" diye bağırdı Ceony. Rezene de sahibine destek verircesine havladı. Kâğıt köpek bile durumu anlamıştı. "Onun nasıl bir insan olduğunu çok iyi biliyorsun. Hatta nasıl birine dönüşeceğini de biliyorsun!" diye devam etti.

"En büyük hatayı sana yaptım," dedi Lira kirpiklerini kırıştıtararak. Emery'ye sarıldı. "Sen benim her şeyimsin Emery. Ben her şeyi mahvettim. Onların beni ele geçirmesine izin verdim. Zannettim ki sen..." diyerek sözlerini yarıda kesti. Emery'nin gözlerinin içine bakarak, "Ama artık söylediklerimin ne önemi var ki. Ne anlatsam da bana inanmayacaksın," dedi.

"Lira," dedi Emery.

"Eskisi gibi olamaz mıyız? Uzaklara gidip bu ölü deriyi üstümüzden atamaz mıyız?" diye sordu Lira gözleri nemliydi. Kötü bir benzetme yapmıştı. Hocası yine sert sert ona baktı.

"Biliyorsun ben de seni takip edenlerden biriyim," dedi Emery. "Onların seni takip etmesine yardımcı oldum," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Lira. Ceony öfkeyle Lira'nın yüzüne baktı ancak bu defa onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Bu kadına ve onun kusursuz hatlarına lanet okudu. "Biliyorum. Bana ne desen haklısın. Seni kaybettiğimin farkındayım," dedi ve Emery'nin gözlerine uzun uzun baktı. Hocasının bakışlarının tekrar yumuşadığını gördü. Sonra kendinden şüphe etmeye başladı ve, "Acaba Lira sahiden pişman mı?" diye sordu kendine. Ardından da gitmeliyim, buradan hemen çıkmak zorundayım, diye düşündü. Aslında bu hatıranın sonunu görmek istemiyordu.

Gitmek için kapıyı açtı. Kapıyı açınca sadece koridoru gördü; yani ne yeni bir hatıra ne de kalp odacıklarının etten duvarları vardı. Uzaklardan bir yerden hocasının kalp atışları işitiliyordu. Kalp atışları sanki biraz zayıflamıştı, belki de Ceony'ye öyle geliyordu.

Genç kız, tekrar Lira ve Emery'ye baktı. Evin içinden bir yerden çatırtı sesi geldi. Birkaç saniye sonra kapı iki defa hızlı bir şekilde çalındı. Emery'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o kimin geldiğini anlamıştı. Lira, Emery'nin gömleğine yapıştı.

"Yalvarırım," dedi fısıldayarak. "Ne olur bana inan. Beni en iyi tanıyan sensin Emery. Biraz dinle, lütfen," diye ekledi.

Emery biraz tereddüt etti fakat sonra Lira'nın bileklerinden tutup, onu kendinden uzaklaştırdı. Sonra koridordan geçerek dış kapıya yöneldi. Ceony de onun peşinden gitti. Dış kapıda kare şeklinde bir cam vardı fakat dışarı çok karanlık olduğu için sarı bir ışıktan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Emery kapıyı açtı; ellerinde fener olan iki polis kapıda bekliyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Emery.

"Geç vakitte sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Büyücü Thane," dedi uzun olan polis. "Fakat Lira Hoppson'ın şu an şehirde olduğunu düşünüyoruz," diye ekledi.

"Lira mı?" diye sordu Emery.

"Hayır," diye mırıldandı Ceony. "Yapma Emery. Onlara yalan söyleme. Lira'yı koruma," diye ekledi.

Polis, onaylarcasına kafasını salladı. "Sizin ya da annenizin yanına gelebileceğini düşündük. Acaba onu gördünüz mü?" diye sordu polis.

Birkaç saniye geçti. Ceony nefesini tutmuş hocasının vereceği cevabı bekliyordu.

"Görmedim. Beni uyardığınız için teşekkür ederim. Evimi ona göre koruyacağım," dedi Emery.

"Onu yakalayana kadar başka bir yerde kalsanız iyi olacak," dedi diğer polis. "Herhangi bir şey duyarsanız," diye söze başladı ancak Emery lafını kesti. "Size haber vereceğim," dedi. "Kesinlikle haber vereceğim. Tekrar teşekkür ederim," diye ekledi.

Polisler saygıyla eğildikten sonra yola koyuldular. Genç kız bu cevap karşısında oldukça üzüldü. Duvara yaslandı. Evin içi sanki fırıl fırıl döndü, ama başka bir hatıraya geçiş olmadı. Ceony kendini yeniden hocasının çalışma odasında Rezene ve Lira'nın yanında buldu.

“Teşekkür ederim,” dedi Lira.

“Bunu hak etmiyordun bile,” diye cevap verdi Emery.

Lira, ona yaklaştı. Biraz çekinerek Emery'ye sarıldı. Yüzünü, onun boynuna gömdü ve bir kez daha, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ceony ise sinirden dudağını öyle bir ısırıldı ki dudağı kanadı. Olduğu yerde kalakalmıştı. Acaba Emery, Lira'nın orada olduğunu polislerle söylemiş olsaydı gelecek nasıl şekillenirdi, sorusu geçti aklından. Hocasının hayatını kurtarmak için onun kalbine hapsolmuştu. Bu durumun tek nedeni ise Emery'nin, bu kötü kalpli kadını polislerle ihbar etmemesiydi!

Ceony'nin öfkeden suratı kızardı, neredeyse ağlayacaktı. Odanın kapısına yöneldi. “Bırak da gideyim,” dedi. “İzin ver de artık buradan çıkıp başka bir hatıraya gideyim,” diye ekledi.

Emery sessizce bir şey söyledi fakat genç kız tam olarak ne söylediğini duymadı.

Lira, Emery'ye öyle sıkı sarıldı ki Ceony iyice sinirlendi. “Seni seviyorum Emery. Seni sevdiğimi biliyorsun. Kesinlikle biliyorsun,” dedi.

“Lira,” dedi Emery.

“Seni sevdiğimi bilmesen polisleri göndermezdin,” diye fısıldadı Lira. “Beni hâlâ seviyorsun,” diye ekledi.

Lira onu kendine doğru çekti ve uzun parmaklarıyla Emery'nin boynuna sarıldı.

Ceony'nin gözünden bir damla yaş süzüldü. Buradan çıkmak zorundaydı ama Emery ile Lira kapının önünde duruyorlardı. Yanındaki duvara doğru dönüp bir yumruk salladı. Fakat hiçbir

şey değişmedi. Gözünden bir damla daha aktı. Eğilip Rezene'yi yerden aldı ve, "Bırak da gideyim!" diye öyle bir bağırdı ki kendi kulakları bile rahatsız oldu. "Emery Thane, çıkar beni buradan!" dedi.

Çalışma odası yavaş yavaş kayboldu ve kendini karanlığın ortasında buldu. Emery'nin zayıf kalp atışlarının yanı sıra deli gibi çarpan kalbinin de sesini duyuyordu. "Son odacık," dedi kendi kendine. "Son bir odacık kaldı," diyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ama üçüncü odacığın karanlığı hâlâ devam ediyordu. Kırmızı duvarlar, kan nehri ve etten duvarların arasında bulunan bir geçişin onu dördüncü odacığa götüreceğini düşünürken kendini hiç tanımadığı, alacakaranlığın ve polis düdüklelerinin tiz sesinin hâkim olduğu bir şehirde buldu.

On İkinci Bölüm

Ceony bu şehri daha önce hiç görmemişti. Islak kaldırım taşları olan dar bir sokağın başında duruyordu. Erimekte olan karların çamurumsu halinden birkaç gün önce kar yağdığı belli oluyordu. Bulutlu gökyüzü her şeyi mavi ve griye çevirmişti. Ceony, vakitten tam olarak emin olamadı; akşam karanlığı çökmüş gibi görünse de hava o kadar bulutluydu ki güneş, bulutların arkasında kaybolmuş da olabilirdi. Soğuktan Ceony'nin nefesi buharlaştı. Sokağın her iki tarafında iki katlı bina yüksekliğinde tuğla duvarlar sıralanıyordu. Duvarlardan birinin kemerli bir kapısı vardı; genç kız, Londra'da hiç bu tarz bir mimari görmemişti. Geride bıraktığı dar sokağın bir tarafında beton merdivenler vardı ve bu merdivenler iş hanına benzeyen bir binaya çıkıyordu. Sokağın diğer tarafında ise tuğla bir duvar, ardında da bir ev vardı.

Polis düdüklerinin sesi, tuğla duvarlara çarparak yankılanıyordu. Ceony kulaklarını tıkadı ve gözlerini kapattı. Burada olmak istemiyordu. "Çıkar beni buradan, çıkar, çıkar," dedi içinden.

Fakat bu sözleri hiç işe yaramadı. Hava buz gibiydi; burnu soğuktan sızım sızım sızlıyor, elleri donuyordu. Düdük sesleri daha da arttı ve asker botlarının sesleri duyuldu.

Gelen seslerin yoğunluğu Ceony'yi korkutmuştu; hemen koşmaya başladı. Rezene de havlayarak onun peşinden gitti. Ceony havlamayı duyunca durdu ve hemen köpeğini kucağına aldı; çünkü yerler ıslak olduğu için Rezene'nin kâğıt patileri zarar görebilirdi. Sonra koşmaya devam etti. Kemerli bir duvarın altından geçerek başka bir sokağa saptı; bu sokağın taşları aralıklıydı ve bazı kısımların taşları sökülmişti. Ceony koşarken ayağı çamurlu bir su birikintisine girdi ve üstü başı battı. Polis düdükları, siyah camlı bir banka ve kepenkleri kapalı bir lokantanın arasındaki sokakta daha da yoğunlaştı.

Genç kız, karşısına çıkan ilk sapağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Bu sokakta iki tane polis gördü ve onların peşinden gitti. Yoluna koşarak devam ederken ayağı, yerinden oynamış bir kaldırım taşma takılınca yere düştü. Rezene'yi ıslanmaktan kurtarmak için yüzükoyun yere kapaklanmaması gerekiyordu; o da öyle yaptı. Düşmeden evvel son anda bir hamle yaparak arkasını dönünce kalça üstü düştü. Kuyruksokumu ve bacakları öyle acıdı ki Ceony acıyla bağırdı.

Rezene, Ceony'yi o halde görünce ağlamaklı sesler çıkardı. Sonra, acı içinde kıvranan sahibine yardım etmek istercesine saçlarının ucunu ağzına aldı.

Ceony acı içindeydi ama ayağa kalktı. Üstüne bulaşan çamuru silkeledi. Ağlamamak için dişlerini sıktı. Bir sürü polis ve iki asker ona doğru koştu. Onlar yanından koşup geçerken Ceony gözlerini kapattı ve Rezene'yi sıkıca kucakladı.

Bu gördüklerinin hiçbirisi gerçek değildi. En azından Ceony için gerçek değildi. Ne var ki bir türlü öyle hissedemiyordu. Şimdiye kadar gördüklerinin Thane'in hatıralarından ibaret olduğunun bilincindeydi ancak bu hatıraların hiçbirinde bir gerçek dışı durum hissedemiyordu.

Sokağın diğer ucuna koşan polisleri seyretti. Polisler bağırarak birbirlerine anlaşılmayan sözcükler söylüyor, olanca güçleriyle

le düdüklerini çalıyorlardı. Görünüşe göre tazılar tilkiyi kovalıyordu. Peki, bu durumda tilki kimdi?

“Emery,” diye fısıldadı. Sonra birden koşmaya başladı, sağ bacağı ona zorluk çıkarıyordu. Hissettiği ağrı bacağının kesin moraracağını söylüyordu. Öte yandan, çantası çok ağır gelmeye başlamıştı. Omuzlarındaki ağrıyı hafifletmek için omuzlarını kaldırırken bir yandan da Rezene’yi kucağında dikkatlice tutuyordu. Ayakları ise burada, gerçek dünyada olmadığı kadar hızlı hareket ediyordu. O kadar süratli koşuyordu ki yanından geçip gittiği gri binalar, köşe başlarında uyuyan dilenciler, tam erimemiş kar kümeleri hızın etkisiyle bulanıklaşıyordu.

Polislerin olduğu yere varınca durdu. Polislerden biri diğerlerine talimatlar verip yönlendiriyordu. Bu polis, başkomiser olmalıydı; güreş bacakları olan bir adamdı. Emirleri alan polisler üç gruba ayrıldı ve her biri şehrin farklı noktalarına gitmeye başladı.

Ceony’nin daha önce kullandığı kâğıt uçağa benzeyen küçük bir uçak havada süzüldü, Ceony’nin burnunu teğet geçip başkomiserin koluna çarptıktan sonra yere düştü.

Genç kız, şaşkınlıkla uçağa baktı. Tam eğilip yerden alacaktı ki başkomiser ondan önce davrandı. Ceony, başkomiserin arkasında duruyordu. Kâğıtta ne yazdığını okumak için parmak uçlarında yükselip komiserin omzunun üstünden kâğıda baktı. Kâğıtta imza yoktu fakat bu kusursuz elyazısının hocasına ait olduğunu biliyordu:

Paketleme deposunda saklanıyorlar. Memurlarını kuzeye gönder. Sizi orada bekliyor olacağım.

“Demek ki gizli gizli yaptığın şey buydu,” dedi Ceony kendi kendine. Sonra da başkomiserin yorgun yüzüne baktı. Korkmuş gibiydi. O da Ceony gibi durumun farkına varmıştı. “Demek ki onları, organ büyücülerini, Lira’yı avlayacaksın. İyi de ne zaman? Ne zaman olacak bu iş? Ben ne zaman orada olmalıyım?” dedi

başkomiser kendi kendine. Sonra düdüğünü çaldı; Ceony'nin kulları cınladı. Komiser kuzeydoğu yönüne doğru koştu. İlk kavşakta iki polis memuru da ona katıldı.

Genç kız bir adım attı sonra durdu. Emery uçağın geldiği yönde olmalıydı. Yani ileri değil geri gitmeliydi.

Her tarafı ağrıyordu, artık nefesi yetmiyordu, ama daha hızlı koşmaya başladı.

Fabrikanın nerede olduğunu bilmiyordu fakat bilmesine de zaten gerek yoktu. Ne de olsa her anıda olduğu gibi bu anıda da gideceği yere değişen görüntü sayesinde ulaşacaktı. Altından yemyeşil bir nehir akan köprüünün üstünden geçip pencerelerine tahtalar çakılmış bir fırının yanından geçti. Yolun daraldığı yerdeki kar kümesini kucağındaki Rezene'yi daha sıkı tutarak aştı. Biraz ileride düz çatılı ve tek bacalı kare şeklinde büyük bir bina gördü. Bu bina, kırık siyah camları olan açık renk tuğladan yapılmış bir depoydu. Çatısının güneye bakan kısmında içi boş bir kuş yuvası vardı.

Emery deponun paslı büyük kapısının önünde bekliyordu. Baştan aşağı gri giymişti; bu haliyle şehre ve gökyüzüne uyum sağlamıştı. Suratında sanki is lekeleri vardı ve bitkin görünüyordu. Saçları ise diğer hatıralardan farklı olarak daha uzun ve dağınıktı. Yanında da kâğıttan yapılmış tuhaf bir küre ile yıldız biçiminde katlanmış kâğıtlarla dolu olan bir kemer vardı. Emery hiç vakit kaybetmeden deponun o hantal kapısını açtı ve gözden kayboldu.

Ceony, polis düdüklerinin susmuş olduğunu fark etti. Sadece onlar değil, etrafında her şey derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ne bir ayak sesi ne kuş sesleri ne de fayton ve rüzgâr sesi vardı. Kucağındaki Rezene de sırtındaki çantada da ona iyice ağır geldi.

Ne hocasının arkasından seslendi ne de onun peşinden koştu. Kendisini sarmalayan kusursuz sessizliği bozmak istemedi. Bu yüzden sadece sessiz adımlarla yürüdü. Paslı kapı çok ama

çok uzaktaymış gibi görünse de oraya ulaşmak sandığı kadar zor olmadı. Depoya vardığında kapı kendiliğinden açıldı. İçeriden çiğ ve bozuk et kokusu geldi. Genç kız soğuktan titredi; deponun içi dışarıdaki havadan daha soğuktu. Deponun beton zemini ise kaya tuzuyla kaplıydı. Ceony, Rezene'yi yere bıraktıktan sonra ta-kırdayan dişleriyle ona, "Uzaklaşma," diye fısıldadı.

Büyük pencerelerin çoğu ya kırık ya da karton ve tahta plakalarla kapatılmıştı. Bu pencerelerden içeriye kurşuni bir aydınlık doluyordu. Duvarlara ise metal köprüler monte edilmişti. Ceony yelpazesini sağ eline, çantasını da sol eline aldı. Burası, tam intikamını almak isteyen gerçek Lira'ya göre bir yerdi. Depoda ilerledikçe içerideki çürük et kokusu daha da keskinleşiyordu. Ceony, Lira'nın kurbanı olup buradaki et kokusuna karışmak istemiyordu. Depoda yer alan ikinci odaya girdi. Bu oda epey büyüktü. Loş ışık, et kancalarının bulunduğu çelikten yapılmış et askı arabalarını aydınlatıyordu. Özellikle üçüncü kancalarda ya yarım bir dana ya da inek eti asılıydı.

Rezene kuyruğunu sallayarak etleri koklarken yanından bir sıçan geçti. Ceony, köpeğinin etleri koklamasını istemiyordu. Onun dikkatini kendine çekmek için elini Rezene'ye salladı. Bunu, yelpazeyi tuttuğu sağ eliyle yaptığı için oda aniden kötü kokan rüzgârla doldu. Bunun üzerine hemen sol eliyle yelpazeyi kapattı. Yelpazeyi kapatırken arkasında asılı duran büyük parça sığır etine çarptı. Az kalsın korkudan çığlık atacaktı, neyse ki kendini zor tuttu. Çarpmanın etkisiyle kancalardaki etler gıcırtyla sallandı.

Şimdi bütün etler bir ileri bir geri sallanıyordu. Adeta canlı gibiydiler. Et kancalarının gıcırdayan sesi de onlara üzüntülü ve yalnız bir hava veriyordu.

Derin bir nefes verdikten sonra karanlıkta güç bela ilerlemeye koyuldu. Rezene'yle birlikte deponun içinde yürürken birden aralık bir kapı gördü. Hemen kapıya doğru koştu. Burası bir mal-

zeme odasıydı. İçeride Emery vardı; sırtı kapıya dönüktü. Yanında duran baş komiser yüzünü ekşitmişti. Aniden Ceony'nin arkasında, yani deponun ortasında ellerinde fenerlerle polis memurları görüldü. Emery'nin kalbi, hatıraya bu ayrıntıyı dahil etmek için sanki bu anı beklemişti. Polislerin hiçbiri düdük çalmadı ve konuşmadı. Etrafı dikkatlice inceliyorlardı, bazıları da ne yapması gerektiğini bilmiyor gibi görünüyordu.

Rezene, Ceony'nin ayaklarının dibinde hırladı. Ceony, neler olduğunu görmek için başkomiser ve hocasının etrafını dolandı. Gördüğü manzara karşısında donakaldı. Kusmamak için kendini zor tutuyordu, ama midesi ağzına gelmişti. Daha fazla dayanamadı. Şu an oradakiler Ceony'yi görüyor olsaydı dahi onun öğür-tülerine aldırış etmezlerdi, çünkü yerde cesetler vardı.

Yerde parça parça insan bedeni vardı; tıpkı diğer odadaki hayvan eti parçaları gibi. İkinci kez aynı yere bakamadı ama hafızası, ah o kör olası hafızası yok mu, işte her şeyi kaydetmişti: başsız adamlar, testereyle ikiye bölünmüş kadın bedenleri, kalpleri yerinden sökülmiş ve oluşan boşlukta kaynayan kurtçuklar... Bu görüntülerin hiç aklından çıkmayacağını biliyordu. Gözlerinde ağlamaktan yaş kalmamıştı yoksa o an hüngür hüngür ağlardı.

"Fazla uzağa gitmiş olamazlar," diye mırıldandı başkomiser. "Çok yaklaştık. Buradan daha yeni ayrılmışlar. Onlara çok yaklaştık," diye devam etti.

Ceony ürperdi. Emery'nin yüzüne baktı. Gözleri ağlamaklıydı ve rengi atmıştı. Emery konuşmasa da Ceony, onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. "Benim yüzümden. Onun yakalanmasına izin vermediğim için. Kalbime karşı koyamadığım için öldüler," diyordu. Emery'nin içinin parçalandığı yüzünden belli oluyordu. Onun hissettiği suçluluk duygusu Ceony'yi boğar gibi oldu.

Birden etrafta buharlar yükseldi. Karşısındaki dehşet verici görüntüye ve Thane'in yaşadığı kedere rağmen, buharlar

Ceony'nin dikkatini çekti. Sonra aniden kıpkırmızı, köpüren ve kavuran bir girdap ortaya çıktı ve yerdeki cesetleri, rafları, kutuları kısacası her şeyi alıp götürdü. Geriye sadece duvarlar, başkomiser ve Emery kalmıştı. Emery ne Ceony'yi ne de gerçek Lira'yı görüyordu. Lira, vahşi gözleri ve kan damlayan tırnaklarıyla Ceony'ye doğru yaklaşıyordu. Tıpkı bir cehennem zebanisi gibiydi.

Genç kız, göğsündeki kâğıt zincire dokunarak geri geri gitti. Fakat Lira ona dokunmadı. "Tanrım, şükürler olsun," dedi Ceony içinden.

Kara büyücü, kemerindeki hançeri çıkardı ve ucuyla avucunda bir kesik açtı. Sonra bir şeyler mırıldandı ve avucunda biriken kanı havaya doğru savurdu. Her bir kan damlası, görünmeyen bir ateşle karşı hücumla geçti. Fakat Ceony'nin bedenine sarılı olan kâğıt zincir tam zamanında devreye girerek kan damlalarını engelledi. O sırada içinde bulunduğu anı ve Emery de ağır ağır gözden kayboldu.

Ceony'nin sağ tarafında bir kapı belirdi. Bu kez beliren kapı, her zaman karşısına çıkan ve kırmızı renkli pervazları olan o beyaz kapı değildi. Bu kapı tamamen karanlığın içinde duran kırmızı bir kapıydı.

"Olamaz!" diye bağırdı Lira ve Ceony'ye doğru koşarak kanlı elleriyle ona uzanmaya çalıştı.

Genç kız, Lira'nın onu yakalamasına fırsat vermeden kendini ve Rezene'yi kapıdan içeri attı. Burada da Emery'nin kalbinin kırmızı duvarları yoktu; kendini bir kez daha, içini yalnızca yıldızlı pencerenin aydınlattığı o karanlık çalışma odasında buldu. Yani başladığı yere geri dönmüştü. Karşısında gölgeler hareket ediyordu. Ceony'nin kalp atışları sanki zayıflamıştı, çünkü tuzağa düşmüştü.

On Üçüncü Bölüm

Emery, ona doğru koştu, genç kızı boynundan tuttuğu gibi az önce kırmızı kapının olduğu duvara çarptı. Ceony aynı sahneyi bir kez daha görmek için gözlerini sımsıkı kapattı ancak hiçbir şey göremedi. Emery kolunu ona doğru bastırdı. Ceony gözlerini açmaya cesaret edince karşısında yemyeşil bir ateş gibi parlayan gözler gördü.

Vücudundan soğuk terler boşandı. Rezene sahibinin başının ucunda belli belirsiz havlıyor, kâğıt dişleriyle de Emery'nin paçasını ısıırıyordu. Ceony kurtulmaya çabaladı, ama kâğıt büyücüsü kımıldamıyordu.

"Senin burada yerin yok," dedi bir yılan gibi tıslayarak. Sesi çok alçak ve sertti. Hiç Emery Thane'in sesine benzemişiyordu çünkü o çok öfkeli ve kederli olsa bile bu ses tonuyla konuşmazdı.

"Özür dilerim," dedi ağlayarak. "Ben," diye devam edecekti ki konuşamadı.

Gölge Emery, Ceony'yi omuzlarından kavradı. Sonra da onu hiç zorlanmadan, itinayla üstü üste yığılmış kitapların ve kutuların olduğu köşeye savurdu. Kutuların kenarları, Ceony'nin

kaburgalarına ve omurgasına battı, kitaplar ise kafasına yağmur gibi yağdı.

“Ben seni kurtarmaya çalışıyorum!” diye bağırdı Ceony.

Gölge Emery kahkaha attı. Gülüşü, bir kilise orgunun kırık borusundan çıkan ses gibi Ceony’nin tüylerini diken diken etti. “Kimse beni kurtaramaz. Tehlikeli sularda yüzüyorsunuz, Bayan Twill,” dedi.

Bunun üzerine Rezene havlamaya başladı ancak Gölge Emery onu görmüyor ve duymuyordu. Gözleri sadece Ceony’ye sabitlenmişti.

Ceony yaşadığı korku sesinden belli olmasın diye boğazını temizledi ancak sesinin titremesine engel olamadı.

“Lütfen, bırak da gideyim. Eğer buradan çıkmama izin verirsen sana yardım edebilirim,” dedi.

“Bana yardım mı edeceksin?” dedi Gölge Emery küçümseyerek. “Peki, onlara kim yardım edecek?” diye ekledi.

Sonra birden görüntü değişmeye başladı; çalışma odasının koyu renkli ahşap duvarları hariç odadaki her şey değişti. Oda-
nın yerini, depodaki malzeme odası ve zeminindeki cesetler aldı. Ceony yine aynı manzarayı görünce eliyle ağzını kapatarak, “Tekrar görmeye ihtiyacım yok,” dedi.

“İhtiyacın yok mu?” diye sordu Gölge Emery. “Hafızan acaba ne kadar güçlü Ceony Twill? Onları benim öldürdüğümü unutmuşsun,” diye ekledi.

“Hayır!” diye bağırdı genç kız. Gözlerinden yaşlar akıyordu. “Organ büyücüleri öldürdü onları, sen değil!” dedi.

“Ama ben onlara engel olmadım,” dedi Gölge Emery.

“Fakat onlara engel olmaya çalıştın, değil mi?” diye sordu Ceony. “Bu kurbanları kurtarmaya çalıştığınızı biliyorum. Onları organ büyücülerinden kurtarmak için çabaladığınızı biliyorum,” diye ekledi.

“Derdim onları kurtarmak değildi,” dedi Gölge Emery. “Derdim kendimi kurtarmaktı. Bu yüzden organ büyücülerinin peşindeydim,” diye ekledi.

Ceony, ona baktı. “Bu kurbanları şahsen tanı mıyordun, değil mi? Onlar senin değil, organ büyücülerinin kurbanlarıydı. İsimlerini biliyor muydun?” diye sordu.

Gölge Emery bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Bak işte, anlamıyor musun? İnsanlara zarar verdikleri için organ büyücülerini yakalamaya çalışıyordun. Tanımadığın insanları bile onlardan kurtarmak için uğraşıyordun. Bu da demektir ki sen kötü biri değilsin,” diye ekledi Ceony.

Gölge Emery güldü. “Ben de onun gibiyim. Lira’dan bir farkım yok,” dedi.

Ceony ayağa kalktı. “Lira seni kontrol ediyor Emery Thane. Bir zamanlar ona âşıktın. Ona ne kadar âşık olduğunu gözlerimle gördüm. Ben hiç senin kadar âşık olmadım. Bu yüzden seni anlayamam, ama âşık olsaydım ben de âşık olduğum kişiyi kurtarmaya çalışırdım,” dedi Ceony. Tıpkı şimdi seni kurtarmaya çalıştığım gibi, dedi içinden.

Gölge Emery önce kayboldu sonra Ceony’nin arkasında belirdi. “Burada aşk yok,” diye gürledi.

“Pekâlâ, belki burada, bu odada aşk olmayabilir, ama âşık olan Emery de senin bir parçandı,” dedi Ceony.

Gölge Emery bu defa birkaç kez kaybolup yeniden belirdi. Bunun üzerine Rezene havlamaya ve zıplamaya başladı. Gölge Emery kaşlarını çatarak Rezene’yi yerden aldı. Köpeğin kâğıt kafasını bir hışımla buruşturduktan sonra onu ortadan ikiye yırttı. Bunu gören Ceony çığlık attı, ama köpeğin mahvolmasına engel olamadı. Ustalıkla yapılmış köpeğin üstündeki kâğıt büyüğü yok olmuştu.

Ceony şaşkınlık içindeydi. Dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerinden yaşlar boşandı.

Emery bu köpeği Ceony için, köpeği Bizzy'nin yerini tutsun diye yapmıştı. Rezene, Ceony'nin bu karanlık ve durmadan değişen dünyanın içindeki tek arkadaşıydı. Genç kız, paramparça olan Rezene'ye dokundu.

"Bu sen değilsin," dedi Ceony alçak sesle. "Sen bu olamazsın!" diye bağırdı.

"Ya, öyle mi? Sen benim gerçekten kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Gölge Emery ve onu saçlarından tuttu. "Karanlık ve tehlikeli sular," dedi bir kez daha.

Sonra odayı farklı bir kahkaha doldurdu, bu gülüş Lira'nın gülüşüydü. Ceony, onu görmüyordu. Gölge Emery ise Lira'nın kahkahasını duymamış gibiydi, çünkü hiç tepki vermemişti.

"Bilmiyor musun, küçük kız?" dedi Lira, sesi odanın içinde yankılandı. "Organ büyücülüğünün çok katı kuralları vardır, özellikle de kalp konusunda," diye ekledi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Ceony.

Lira tekrar kahkaha attı. "Hiçbir erkek kalbindeki gerçek aşka zarar veremez. Hâlâ mı anlamadın ne demek istediğimi?" diye ekledi.

"O seni sevmiyor, kıt beyinli," dedi Ceony.

Lira tekrar güldü sonra kahkahası tıpkı üstüne su atılan bir ateş gibi söndü. Lira'nın nereye gittiğini bilmiyordu. Onu da tuzığa düşürdüğüne göre planladığı her neyse tamamlamak için Emery'nin kalbinden çıkıp gitmiş olmalıydı. Eğer Lira planını gerçekleştirirse Emery ölecekti.

Ceony'nin gözlerinden daha fazla yaş aktı. Gölge Emery'nin kolunu tutup, "Biliyorum," dedi fısıldayarak. "Beni sevmediğini biliyorum," dedi içinden. Sonra da, "En azından şimdilik," diye geçirdi içinden. Bu son düşünce ona biraz umut verdi.

"Bu dünyada hata yapan bir tek sen mi varsın?" dedi Ceony. "Senin dışında hiç kimsenin hata yapmadığını mı düşünüyorsun? Bu odadan ötesini göremeyecek kadar kör müsün?" diye ekledi.

Gölge Emery hırladı ama Ceony geri çekilmedi. O saçlarını bırakana kadar Ceony tırnaklarını onun bileğine batırdı. Sonra da onu geri itti. Bu tuzakta fare rolünü oynamaya hiç niyeti yoktu.

“Peki, ya Lira’nın yaptıkları?” diye sordu kapıyı işaret ederek, sanki organ büyücüsü oradaymış gibi.

Gölge Emery’nin bakışları daha da karardı.

“Peki, ya ben?” diye sordu Ceony ellerini kalbine bastırarak. “Ya benim hatalarım? Ben de yaptığım hataları düşünüyorum. Hatalarımı sürekli düşünüp dursaydım halim ne olurdu?” diye ekledi.

“Mesela, annem ayağından ameliyat olduğu sırada küçük kız kardeşimi okuldan almam gerektiği günü anlatayım,” dedi Ceony. “Ocak ayının ortasıydı. Kardeşimi okuldan zamanında alamadım, çünkü ertesi gün İngilizce dersi için hazırlamam gereken bir ödev vardı ve bir an önce bitirmek istiyordum. Ödevi tam üç saatte bitirebildim Emery! Üç saat boyunca kız kardeşim o soğukta beni bekledi. Bu yüzden zatürre oldu ve az kalsın benim yüzümden ölecekti, çünkü ödevimi kardeşimden önemli tutmuştum!” diye ekledi.

“Ayrıca, ben daha önce hırsızlık yaptım,” diye devam etti. “Yolda yürüyen yaşlı bir adam yere altı sterlin düşürmüştü, ben de parayı alıp cebime atmıştım,” dedi.

Gölge Emery güldü. “Sen bu hatalarını kara büyüyle bir mi tutuyorsun? Üşüyen kız kardeş ve cebe para atma hikâyesinin organ büyüsüne kurban giden insanlardan daha mı önemli olduğunu düşünüyorsun?” dedi.

“Kendi hatalarını benimkilerle kıyaslama hakkını sana kim verdi?” dedi Ceony. Kendi hatıraları aklına geldikçe yüreğini keder kapladı. “Mill Squats’ta neden uzun yıllar yaşadım biliyor musun? Babamın iyi bir işi vardı; başbakanın şoförlüğünü yapıyordu. On iki yaşındayken babamın kullandığı at arabasını ka-

çırıp duvara çarptım. Babam da işini kaybetti ve bütün birikimlerimiz, arabanın parasını ödemeye gitti. Hiç paramız kalmadı. Biz de bu yüzden oraya taşındık. Hepsi benim yüzümden oldu. Annemin babamın sözünü dinlemeyip o arabayı kullanmak istediğim için oldu,” dedi.

“Bir de Anise var tabii,” dedi. Sonra gözünden bir kez daha yaşlar boşandı. “Anise Hatter’a ne oldu peki, biliyor musun?” diye sordu.

Gölge Emery cevap vermedi.

“O benim en iyi arkadaşım!” dedi Ceony ağlayarak. “O benim en iyi arkadaşım. Lisenin ilk yılı onun için çok zorlu geçiyordu. Nedenini bilmiyordum, çünkü ona hiç sormamıştım. Hep ağlardı, içine kapanmıştı, hasta gibiydi. Bir gün, yarıyıl tatiline girmeden önce onu ziyaret etmemi istemişti. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Ben de geç kalmıştım. Neden bilmiyorum ama geç kalmıştım. Evine gittiğimde onu küvetin içinde, bilekleri kesik halde buldum,” dedi.

Ceony hıçkırığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen bu olay hiç aklından çıkmamıştı. O olaydan sonra kaç gece uykusuz kalıp, “acaba zamanında gitmiş olsaydım, ne olurdu” diye sormuştu kendi kendine? Ceony’nin hafızası çok kuvvetliydi. Saymıştı; tam on yedi geceyi uykusuz geçirmişti. Ağladığı her anı, Anise’in kireç gibi olmuş yüzünün ve kan içindeki bileklerinin yer aldığı her kâbusu hatırlıyordu. Katıldığı rehberlik seanslarını ve aldığı kötü notları da unutmamıştı.

En kötüsü de her şeyi bilmek ve her şeyi hatırlamaktı. Fakat bilmediği tek şey olayın nedeniydi. Anise arkasında bir not bile bırakmamıştı. Anise’nin annesi ve babası bile cenazede hiç konuşmamıştı.

“Bu, benim hatam mıydı?” diye sordu Ceony. “Onun, canına kıyması benim hatam mıydı? Lira ve diğerlerinin o aileyi öldür-

mesi de senin hatan mıydı?" diye sordu ve ardından derin bir nefes aldı. "Seni affediyorum," dedi Ceony. Hareketsiz duran Gölge Emery aniden kıpırdandı.

"Seni affediyorum Emery," diye tekrar etti Ceony. "Her şeyi gördüm. Özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim," diye ekledi. Gözyaşlarını sildi ve hıçkırığını bastırdı. "Ama seni affediyorum. Artık bir önemi yok," dedi Ceony.

Gölge Emery'nin hareket ettiğini görünce Ceony'nin içine umut doldu. Belli ki söyledikleri onu etkilemişti. Ona bir adım yaklaştı.

Gölge Emery bağırdı ve Ceony'yi kolundan tuttuğu gibi yere fırlattı.

"Senin affetme gücün yok," dedi.

"O zaman sen de kendi kendini affet!" diye bağırdı Ceony. Kendini yerden kaldırdı. Ayakta durabilmek için duvardan destek aldı. "Herkesin karanlık bir tarafı vardır! Ama bu karanlık tarafa yönelmek veya yönelmemek kişinin kendi elindedir. Anlamıyor musun? Lira karanlık tarafını benimsemiş, ama sen iyiliği seçmişsin. Bütün bu olanların sorumlusu sen değilsin Emery Thane! Sen iyi bir insansın!" diye bağırdı. "Seni tanıyalı daha bir ay olmadı, ama senin ne kadar iyi bir insan olduğunu gördüm," dedi.

Gölge Emery, kendini gölgelerin içine sakladı.

"Lütfen, bırak gitsin," dedi Ceony. "Nefreti, öfkeyi, üzüntüyü bırak gitsin. Beni de bırak gideyim, ne olur. Eğer buradan çıkmama izin vermezsen sana yardım edemem," diye ekledi.

Birden oda değişmeye başladı. Ortalığı yoğun bir kalp atış sesi kapladı. Duvarların yerini kırmızı et duvarlar aldı. Ceony kendini bir kez daha Emery'nin kalp odacığında buldu. Bu odacıkta bir tek kendisi ve bir de ayaklarının dibinde paramparça haldeki Rezene vardı.

Ceony dizlerinin üstüne çökerek yerdeki parçaları topladı.

“Sen iyi bir köpeksin,” diye fısıldadı. Ağlamaktan yorulmuştu. Annesinin dediği gibi ağlamak hiçbir sorunu çözümüyordu.

Rezene’yi çantasına koyduktan sonra çantasındaki ekmekten bir parça alıp ağzına attı. Bu bir parça ekmek, açlıktan kıvranan midesini bastırmaya yeterdi.

Etten duvarların arasındaki kapakçığı gördü.

“Bir kez daha,” dedi. “Buradan kurtuluncaya kadar bu kapakçıklardan geçeceğim. Şimdiye kadar özgürlüğe açılan hiçbir kapıyla karşılaşmamış olsan da bir kez daha dene Ceony. En azından denemedim demezsin,” dedi kendi kendine.

On Dördüncü Bölüm

Ceony yorgun vücudunu, onu Londra Hayvanat Bahçesi'ndeki büyük yılanlar gibi sıkıştıran kapakçıktan geçmeye zorladı. Gölge Emery'nin yanındayken kendine bir söz vermişti; kapana kısılan fare olmayacaktı. Sol bacağından bir hayli kuvvet alarak kendini olanca gücüyle itti ve diğer tarafa geçmeyi başardı.

Üçüncü odacıkta olduğu gibi dördüncü odacık da bir anıya açılmıştı. Fakat bu anı biraz farklıydı. Bu kez kendini bir odada, bahçede veya şehirde bulmadı. Ayrıca, kendini bir anının içindeymiş gibi de hissetmiyordu. Daha önce böyle bir yer görmemişti. Emery'nin kalbinin dışında da böyle bir yer olduğunu sanmıyordu.

Önünde kilometrelerce kupkuru bir alan vardı; çöl dese çöl değildi ama çölden farklı da değildi. Bronz zemin alabildiğine uzanıyordu. Bu manzarayı bozacak tek bir ot ve tepe bile yoktu. Uçuk pembe ufuk çizgisine kadar uzandığı için sanki sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyordu.

Gökyüzünün görüntüsünü bozacak hiçbir şey yoktu; ne bir bulut, ne bir kuş ne de yele karışmış çerçöp vardı. Rüzgâr bile esmiyordu.

Ceony'nin burnuna toprak kokusu bile gelmiyordu. Ayrıca ortalıkta çık çıkmıyordu; ne sürüngenlerin sesi, ne rüzgâr uğultusu ve gök gürültüsü, ne de bir inilti. Kalp atışları bile yoktu. Sadece derin bir sessizlik vardı. Uçsuz bucaksız ovaya sonsuz bir sessizlik hâkimdi.

Buranın sonsuzluğunu bozan tek bir şey vardı. Hiçbir kalp avcısının kaçırmak istemeyeceği tek ve kocaman bir şey; bir kanyon. Kanyon, Ceony'nin sol tarafında zikzak şeklinde devasa bir yarık olarak duruyordu. Bu taraf kuzey olmalı, dedi içinden Ceony. Kanyonda herhangi bir köprü yoktu, ayrıca ortasından da bir akarsu geçmiyordu.

Dikkatli adımlarla kanyona doğru yaklaştı, bir yandan da bastığı yerlerin sağlamlığından emin olmaya çalışıyordu. Kanyonun dibi de yine aynı bronz kumla kaplıydı. Kanyonun dibi belki de eskiden görüldüğünden daha derindi, çünkü Ceony havadan bir avuç kumun kanyonun derinliğine düştüğünü görmüştü.

Genç kız yere çömeldi ve büyük yarığın kenarını inceledi. Tırnaklarıyla kazımış olmasına rağmen eline ne kum ne de toprak geldi. Sonra bir avuç kum daha kanyonun derinlerine düştü; düşen bu bir avuç kum, kanyonun derinliğinde bir farklılık yapmışa benzemiyordu. Fakat Ceony yeteri kadar kumun, kanyonun derin yarığını kapatmaya yeteceğini düşündü. Ne de olsa insan kalbindeki derin yarıklar da hemen kapanmıyor, diye düşündü Ceony. Kalpteki böyle derin yarıklar da zamanla kapanıyor. Yarısı kapandı bile, dedi içinden.

"Ben ölüyorum, değil mi?" dedi bir ses.

Ceony sesi duyar duymaz arkasına döndü. Emery Thane çivit mavisii cüppesiyle karşısında duruyordu. Omuzları çökmüş, gözlerinin çevresini ise mor halkalar kaplamıştı.

İşte gerçek Emery Thane karşındaydı. Hiç değilse onunla konuşabilecekti.

"Evet," dedi Ceony.

Bunun üzerine Emery vakur bir biçimde başını salladı.

"Ama benim buradan çıkmama yardım edersen, galiba seni kurtarabilirim," diye ekledi. Sonra ayağa kalktı. "Bu kadar yolu, kurtuluş ümidiyle kat ettim," dedi Ceony.

Emery'nin gözleri, uçsuz bucaksız düzlüğü inceledi. "O çok güçlü. Ben ya da bir başkası onu asla durduramayacak," dedi Emery.

"Şayet birlikte hareket edersek onu durdurabiliriz," dedi Ceony. Şimdi anladım. Burası, onun şüphelerinin ve pişmanlıklarının yer aldığı odacık olmalıydı. Örneğin, ikinci odacık onun umutlarıyla doluydu, diye düşündü Ceony.

"Yardıma ihtiyacım var Emery. Ben alt tarafı bir çırağım. Zaten çıraklığımın da başındayım," dedi.

"Hımm," dedi hocası; bu ne onaylama ne de karşı çıkma anlamına geliyordu. Emery, Ceony'nin çantasına baktı. "Onu görebilir miyim?" diye sordu. Genç kız, önce onun neyi kastettiğini anlamadı, ama sonra çantasından Rezene'yi çıkarıp ona uzattı.

Emery tüm parçaları inceledi, ardından ona elini uzattı. Çantasından bir kâğıt çıkarıp hocasına uzatırken kâğıttaki titreşimi hissetti.

Emery büyük bir ustalıkla kâğıdı kullanarak bütün parçaları birleştirdi. Böylece Rezene yeniden ortaya çıktı.

Emery, kâğıt köpeği Ceony'ye verdi. Ceony de köpeğine fısıldayarak, "Nefes al," dedi. Bunun üzerine Rezene birden canlandı; kafasını salladı ve elinden kurtulmak için huysuzlanmaya başladı. Ceony, sevinçten güldü ve köpeğini bağrına bastı. Rezene de sahibinin yanaklarını yaladı. Daha sonra köpeğini yere bıraktı. Rezene de sahibinin yanında keyifle hoplayıp zıpladı.

"Teşekkür ederim," dedi Ceony. Ağzı kulaklarındaydı, gözlerinin yaşını sildi. "Teşekkür ederim," dedi bir kez daha.

Emery sadece kafasını salladı. Sonra tekrar uçsuz bucaksız alana, pembe ufuk çizgisine doğru baktı. Hemen yanlarındaki kanyonu fark etmemiş gibiydi.

“Buradan sağ salim çıkamayabilirsin,” dedi. “Eğer öyle olursa, bu benim hatam olur,” diye ekledi.

“Fakat ben kendi irademle seni kurtarmaya karar verdim,” dedi Ceony.

“Ama başına hiç yoktan bir bela aldın,” dedi Emery sonra da önlerinde uzanan hiçliği işaret etti.

Onun ne demek istediğini bir müddet düşündükten sonra, “Emery,” diyerek söze başladı. Bunun üzerine Thane, ona baktı.

“Beni buraya hapseden büyüü bozabileceğini düşünüyorum,” dedi biraz tereddüt ederek. “Ne de olsa bu senin kalbin, değil mi? Dolayısıyla, kendi kalbinin üstünde bir başkasından, özellikle de Lira’dan daha fazla söz hakkına sahipsin. Bu söylediğim doğru olmasaydı benimle nasıl konuşabilirdin ki?” diye ekledi.

Emery’nin dudaklarındaki belli belirsiz tebessümü gördü. Ceony’ye cevap vermedi.

“Beni burada tutan büyüün ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu genç kız.

“Hayır,” dedi Emery. “Bilmiyorum ancak hissedebiliyorum. Beni yorgun düşürecek olsa da galiba bu büyüü bozabilirim,” diye ekledi.

“Yorgun mu düşürecek?” diye sordu Ceony. “Bu büyüü bozmak sana zarar verir mi?” diye ekledi.

Emery’nin yüzünde yine bir tebessüm belirdi. Her ne kadar karamsar olsa da Emery Thane’in bu versiyonu gerçeğine daha yakındı. “Başarabileceğimi düşünüyorum,” dedi.

“Bana yeni büyüler öğretmen gerekiyor,” dedi Ceony. “Şöyle çok zaman almayacak ama işime yarayacak büyüler. Bana şimdiye kadar birçok büyü öğrettin ama...” dedi Ceony, cümlesi yarım kaldı.

“Ama bunlardan pek azı bir organ büyücüsüne karşı etkili olabiliyor, biliyorum,” dedi Emery. Sonra biraz düşündü. “Yanında ne kadar kâğıt kaldı?” diye sordu.

Genç kız, çantasındaki kâğıtları çıkardı ve hocasına uzattı; elinde çok fazla kâğıt kalmamıştı.

Thane, kâğıtları inceledi, sonra da saydı. Derin bir iç çektikten sonra, "Sana öğretmemem gereken bir büyüü öğreteceğim," dedi.

"Fakat bu şartlar altında öğrenmemde bir sakınca yok," dedi Ceony.

"Evet, bu şartlar altında bahsettiğim büyüü öğrenmende bir sakınca yok," dedi yine o belirsiz tebessümle. "Bu büyüü kullandıktan sonra hiç öğrenmemiş gibi davranmalısın," diye ekledi.

"Öyle yapacağım," dedi Ceony. "Benim de aslında aklımda birkaç tane fikir var, ama ne kadar işe yararlar, bilmiyorum," diye ekledi. Dizlerinin üstüne çöktü ve kâğıtları yanına, sert toprağın üstüne koydu. Kirli kâğıtlar da en az temiz kâğıtlar kadar iş görür, diye düşündü. Şimdi kâğıtların temizliğine bakacak hali yoktu.

Emery bir süre onu izledi. Gözlerinde o her zamanki parıltı yoktu. Buna rağmen, yüzündeki o çocukça merak görülebiliyordu. Emery şüphe içindeydi fakat yine de merak ediyordu. En sonunda, "Tüm bunları neden yapıyorsun?" diye sordu.

Ceony kâğıtları katlarken duraksadı. Rezene de sahibinin dirseğini burnuyla dürttü. "Neyi yapıyorum?" diye sordu Ceony.

Emery, içinde bulundukları hiçliği işaret etti. "Bunu. Neden bunca yolu bana yardım etmek için geldin?" diye sordu.

Ceony yanaklarının kızardığını hissedince bakışlarını çevirdi. Elini kolunu nereye koyacağını bilemediği için hemen Rezene'yi okşamaya başladı. İçinden geçenleri bu Emery Thane'e söylese galiba bir şey olmazdı. Ne de olsa hislerini gerçek Emery Thane'e hiçbir zaman söyleyemeyecekti.

"Çünkü şey, galiba ben sana âşık oldum," dedi ve yanakları, ufuk çizgisinin pembe rengini aldı. "Seni tanıyalı çok zaman ol-

madı, farkındayım ama..." dedikten sonra yeryüzü ve gökyüzünün buluştuğu ufuk çizgisine baktı. "Sanki seni yıllardır tanıyor gibiyim. Acaba kaç tane kadın, sevdiği adamın kalbinin içinde dolaştığını iddia edebilir bilmiyorum. Fakat ben senin kalbinde dolaşıyorum Emery Thane," dedi.

Emery'nin yüz ifadesi değişmedi ancak dudaklarında yine o kaçamak tebessüm görüldü; sonra tekrar ciddileşti.

"Pekâlâ," dedi Emery cüppesinin uzun kollarını sıyrarak. Genç kız böyle bir cevap duymayı beklemiyordu fakat bu da bir şeydi. "Önce en karmaşık olandan başlayacağım, sonra da sana öğretmemem gereken büyüü öğreteceğim," dedi Emery.

Ceony peki anlamında başını sallarken Emery, onun yanında duran su yeşili kâğıdı almak için eğildi. Birden göz göze geldiler. "Eğer bir kâğıt çok, ama çok hızlı titreşirse ne olur, biliyor musun?" diye sordu.

"Galiba bilmemem gereken bir şey olur," diye cevap verdi Ceony.

"Doğru cevap," dedi Emery. "Ama yine de sana açıklayayım..."

On Beşinci Bölüm

Ceony çantasındaki düzenli düzensizliği bozmamaya özen göstererek hocasıyla birlikte hazırladıkları son büyülü kâğıdı da çantasına koydu. Sonra da göğsüne doladığı kâğıt zincirin işlevliğini kontrol etmek için halkaları tek tek yokladı. Zinciri iki kez kontrol ettikten sonra Rezene'yi ısıkl çalarak yanma çağırdı.

Emery, kâğıt köpeğin geçmesi için kenara çekildi ve, "Seni katlamam gerekiyor Rezene," dedi. Rezene acı acı havladıktan sonra Ceony, "Senin bir kez daha incinmeni istemiyorum, dışarısı da nemli zaten. Sadece biraz sabret," dedi.

"Sence birazcık sabreder mi?" diye sordu Emery, gözleriyle yeniden geniş alanı incelerken. Ceony, hocasına bakıp hafiften gülümsedi. Ardından Rezene'ye döndü ve, "Nefes almayı bırak," dedi. Bunun üzerine kâğıt köpek olduğu yerde dondu kaldı. Ceony de onu dikkatli bir biçimde katladı. "Şüpheci yanın hiç de iyi değilmiş," dedi hocasına. "Emin olman gereken birçok şey var," diye ekledi.

Emery cevap vermedi.

Genç kız, Rezene'yi çantasına koyduktan sonra, "Bence, benim şüpheci yanımin yer aldığı kalp odacığı daha farklı olurdu.

Mesela bir sürü kayalık, coşkun ırmaklar ve beklenmedik sapaklara çıkan bir sürü yollar. Hatta belki birkaç aslan da bulunurdu. Çünkü benim hayatta emin olmadığım bir yığın şey var,” dedi Ceony. “Buna sen de dâhilsin,” diye geçirdi içinden.

“Fakat bende olduğu gibi kanyonlar olmazdı, değil mi?” diye sordu Emery. Ceony, kafasını çevirip kanyona baktı. Emery’yle birlikte kâğıtları katladıkları sırada ne kadar kumun kanyonun dibini doldurduğunu merak etti. “Bir sürü yarık olurdu ancak kanyon olmazdı. Yani, en azından şimdilik,” dedi Ceony. Galiba, senin bana karşı olan tavrın bu sorunun cevabı olacak, diye düşündü.

Ceony ayağa kalktı, eteğini silkeledi. Arkasından, kâğıt zinciri üçüncü kez kontrol etti. Kâğıtları çantasına düzenli bir sırayla yerleştirmişti ve hepsinin yerini de tek tek hatırlıyordu. Böylece, hangi büyüye ve kâğıda ihtiyaç duyarsa hiç vakit kaybetmeden çantasından çıkaracaktı.

“İyi şanslar,” dedi Emery.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi Ceony. “Ama sen nasıl...” cümlesini tamamlamamıştı, çünkü Emery ortadan kaybolmuştu.

Emery’nin yokluğunu tam olarak fark etmemişti ki aniden yer sarsılmaya başladı. Tutunacak bir yer aradı lakin etrafta hiçbir şey yoktu. Yer sarsıntısı gitgide artıyordu. Genç kız, kanyondan uzaklaşmaya çalıştı ama dizlerinin ve ellerinin üstüne düştü. O anda, zemin birdenbire değişti, yerini koyu kırmızı et bir zemin aldı.

Etraf da değişmişti. Gökyüzü cam kırıkları gibi parça parça olmuştu. Kalp atışları o kadar kuvvetliydi ki Ceony’nin içini titretti. Nabız ise hızlanmıştı ve bir önceki görüntü tamamen yok olmuştu.

Emery’nin kalbinin duvarları küt küt atıyor ve hafifçe dalgalanıyordu. Fakat kalp atışları düzensizdi. Ceony’nin nefes alış-

verişi ise hızlanmıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, çünkü kalp atışları anormaldi. Yoksa... Yoksa Emery, Ceony'yi kurtarmak için kalbini yok etmeye mi karar vermişti?

Aklına bu soru gelince Ceony'nin elleri korkudan buz kesti. Emery Thane'siz bir dünya düşünemiyordu. Halbuki bir ay öncesine kadar hayatında Emery Thane diye biri yoktu. Fakat onsuz geçen zamanlara geri dönmek de istemiyordu.

Kalp odacığının çeperlerini kaplayan kan nehirleri gittikçe yükseliyordu. İçerideki hava ise ağırlaşıyor ve sıcaklaşıyordu. Kalp bir o yana bir bu yana bklnce Ceony sol tarafına doğru düştü. Sol yanağı da nemli bir kayaya çarptı. Birden rutubetli ve soğuk hava etrafını sardı. Ağzında tuzlu bir tat oluşmuştu. Sonra da kayalara çarpan dalgaların sesini işitti.

Suluk güneş ışığı, karanlık oyuğun içine doldu ve bir martının ığlığı Ceony'yi kendine getirdi. Artık özgürüm diye düşündü.

"İşte, en sonunda başardın," dedi kendi kendine. Ayağa kalktı. Emery'nin kalbinin, büyülü bir kan havuzu içinde durduğu kayaya doğru gitti. Kalp hâlâ atıyordu, ama atışları daha da zayıflamıştı. Genç kız, eğer acele ederse onu kurtarabilirdi.

Öyle mit ediyordu.

Bakışlarını, mağaranın ağzına çevirdi. Vakit sabahtı. Daha doğrusu sabahın erken saatleriydi. Acaba evden ayrılalı bir iki gün olmuş mudur, diye merak etti. Yorgunluktan ölüyordu fakat bu yorgunluk ona geçen zamanı söyleyemezdi. Yutkununca ne kadar susamış olduğunu fark etti. Ardından, bir rahibenin sunağa yaklaştığı gibi kalbe yaklaştı. Acaba kalbin yaşaması için şu an içinde bulunduğu altın rengi pırıltılı kan havuzu gerekli mi? Bu kan olmadan, kalbi Londra'ya götüremez miyim, diye düşündü Ceony. Lira, Emery'nin kalbini söküp çıkardığında kalbi böyle bir şeyin içine koymamıştı, en azından ben görmedim diye geçirdi aklından.

Kalbi içine koyabileceği sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Ceony, çözüm yolları ararken tuzlu hava burnunu sızlattı. Ceony kafasını çevirince Lira'yla göz göze geldi. Lira'nın simsiyah saçları, kusursuz dalgalı tutamlar halinde dar omuzlarına dökülmüştü. Kara gözlerini kısmış ona bakıyordu. Kırmızı dudaklarında ise küçümseyen bir ifade vardı.

Ceony, cesur bir tavır takındı ve kalpten bir adım uzaklaştı. Lira'nın büyülerinin kalbe zarar vermesini asla istemiyordu. Emery'nin kalbini sağ salim Londra'ya götürmeye kararlıydı.

Lira, Ceony'yi burada görmekten dolayı şaşırmış olsa da belli etmiyordu. Organ büyücüsü ya kızgınlıktan ya da nefretten kıpkırmızı olmuştu. Nedenini tam olarak bilemiyordu, çünkü daha önce hiç kimse ona bu denli nefretle bakmamıştı.

İlk konuşan Ceony oldu.

"Çekil git Lira," dedi Ceony. Mümkün olduğunca dik durmaya çalıştı. "Kaçmak istemiyor muydun? Al işte, sana fırsat," diye ekledi.

Lira gülümsedi; tıpkı vahşi bir kediye benziyordu. "Yanımda iki kalp birden götürmeden şuradan şuraya gitmeye hiç niyetim yok. Grath bu duruma çok sevinecek gerçi ona sadece senin kalbini vereceğim ama olsun," diye karşılık verdi Lira. Sonra kanlı elini kaldırdı; bu kan ya ona ya da bir başkasına aitti. Bu durumdan tam olarak emin değildi. Lira elini kaldırıncaya kadar üç tane kesik kol çıktı. Kollar bir kayanın arkasından çıktığı için onların kime veya kimlere ait olduğunu bilmiyordu.

Bu eller ona boynunda oluşan morlukları hatırlattı. Birkaç saniye olduğu yerde kalakaldı fakat Emery'nin çarpan kalbi onu tekrar kendine getirdi.

Lira, kan damlalarını ona doğru fırlatırken Ceony hemen çantasına uzandı. Kesik kollar adeta birer kuş gibi havalandı ve görünmez kanatlarla genç kıza doğru hücumla geçti. Ceony kuş

ve kanat benzetmeleri aklına gelince çantasından hemen kâğıt kuşları çıkardı ve, "Nefes alın," dedi ve ardından, "Saldırın!" diye emir verdi. Fakat iki kâğıt kuş, canlanmadan yere düştü. Ceony telaşa kapıldı ancak büyü diğer yedi kuşa işe yaradı. Hepsi birden Lira'nın bedensiz ordularına karşı hücumla geçti. Kuşlardan biri üç kolla birden çarpışırken iki kuş tek bir elle aynı anda mücadele ediyordu: kuşlardan biri başparmağa diğeri de yüzük parmağına saldırıyordu. En sonunda kuşlar galip geldi ve tıpkı hapishane anısında olduğu gibi kollar yere düşerek mağlup oldu.

Ceony çok korkuyordu. Hiç zaman kaybetmeden buradan çıkmak zorundaydı. Çarpışma, Emery'nin kalbinin olduğu yerde yaşanıyordu. Fakat Lira çıkışı kapatmıştı ve sıradaki büyü için hazırlanıyordu. Ceony ise kendi büyüünü çoktan hazırlamıştı.

"Hedefine odaklan. Tıpkı öykü canlandırma derslerinde yaptığın gibi hedefini hisset. Eğer böyle yaparsan başarısın," demişti Emery, ona bir önceki anıda yeni ve çabuk büyüler öğretirken.

Genç kız hemen çantasından kâğıt yıldızları çıkardı. Emery'yle birlikte bu yıldızları öyle sağlam katlamışlardı ki çantada kırışmamışlardı bile. Ceony, Lira'nın büyüleri sözcükler mırıldanan dudaklarına ve kanlı ellerine odaklandıktan sonra yıldızları ona doğru fırlatarak çıkışa doğru olanca hızıyla koştu. Yıldızların hedefine ulaşip ulaşmadığına bakmasına bile gerek kalmamıştı, çünkü Lira'nın kopardığı feryat her şeyi anlatıyordu.

Ceony fazla uzağa kaçamadı, çünkü kan bir kurdele şeklinde vücudunu sardı. Bunun üzerine, göğsüne doladığı kâğıt zincir harekete geçti ve Ceony'nin bedenini saran köpüren kanları bir çırpıda uzaklaştırarak nemli kayalıklara doğru savurdu.

Bunu gören Lira iyice sinirlendi ve belinden içi kan dolu ufak bir şişe çıkardı. Görünüşe göre Lira'nın mühimmatı tükeniyordu.

"Ucuz numaraların var," dedi Lira suratını ekşiterek. "İki üç tane kâğıdın beni durdurabileceğini mi sandın?" diye ekledi.

Sonra bir adım yaklaştı. Küçük şişenin tıpasını uzun tırnaklı başparmağıyla açtıktan sonra içindekini avucuna boşalttı. Kanlar, avucundan akmaya başladı.

“Evet, iki üç tane kâğıtla seni alt edebileceğimi düşünüyorum,” diye karşılık verdi Ceony. Lira ona doğru yaklaştıkça Ceony de geri geri gidiyordu. Lira, tatlı tatlı gülümsedi. Ceony, işte o zaman Emery’nin bu kadına yıllar önce neden âşık olduğunu anladı. Fakat sonra yüz ifadesi aniden değişti; anlaşılmayan dilde bir şeyler söylemeye başladı. Hemen arkasından da sanki bir tenis topunu fırlatır gibi avucundaki kanı fırlattı.

Kendini korumak için hemen çantasına uzandı fakat sırtından vuruldu. Kırmızı ve damarlı dalgalar genç kıza bir kar fırtınası şiddetiyle etki edince yere düştü. Bu dalgalar tarafından okyanusa fırlatılmamak için koşarak kaçmaya çalıştı ancak kan dalgaları onu yenmeye kararlıydı.

Üstüne üstüne gelen bu dalgalar yüzünden göğsündeki kâğıt zincirin etkisini kaybettiğini hissetti; çünkü zincir kopmuş ve ayaklarının dibine düşmüştü. Bu dalgaların kanını emdiği duygusuna kapıldı. Titreyen ellerle çantasından kâğıt üstüne kâğıt çıkardı; biri işe yaramayınca diğerini çıkarıyordu: kâğıt balık, Emery’nin dikkat dağıtmak için yaptığı kafa karıştıran kâğıt küre... Hepsi boşa gitmişti.

Çantasını harıl harıl karıştıran Ceony’nin eline, Rezene’nin hemen yanında duran eşkenar dörtgen geldi.

Lira aradaki mesafeyi yavaş yavaş kapatıyordu. Ceony geriye doğru gitti; organ büyücüsü ve onun kanlı ellerinden uzak durmaya çalışıyordu.

“Sen de tıpkı onun gibi zayıfsın,” dedi Lira, suratında yine o alaycı ifade vardı. “Değersizsin. Hiçbir kâğıt büyücüsü beş para etmez. Ne Emery’de ne de sende gerçek güç var,” diye ekledi.

Ceony geri geri gitmeyi bıraktı. Ne kendi bir fare olacaktı ne de Lira’nın çekirge olmasına izin verecekti. Sağlam durabilmek

için kara bir kayanın üstünde durdu. Belki kafa karıştıran kâğıt küresi zarar görmüştü fakat Ceony'nin elinde onun kafasını karıştıracak başka malzemeler vardı.

"Seni evinde sakladığı gece boşanma belgelerini imzaladı," dedi Ceony. Bunun üzerine Lira sinirinden kıpkırmızı oldu. "Öyle sandığın gibi kontrol sende değildi yani," diye devam etti.

Lira'nın yüz ifadesi değişmedi. Yalnızca sol kaşı biraz havaya kalktı ama Ceony anlamıştı. Lira, saldırmaya devam edecekti. Her ne kadar soğuk terler dökse de genç kız pes etmemekte kararlıydı.

"Hatta, artık onun kalbinde sana yer yok," diye ekledi Ceony. "Bunun farkına varmadın mı?" diye sordu.

Lira, ondan sekiz dokuz adım geride duruyordu, gözlerini iyice kısmıştı. Tıpkı bir yılanı benziyordu. Ceony, organ büyücüsünün kibrine saldırmıştı ya da belki onun kalbinin derinliklerindeki karanlık boş odalara... Anlaşılan Lira hâlâ Emery'yi seviyordu.

Hayır, hayır. Seven insan sevdiğinin kalbini yerinden söküp çıkarmaz, diye düşündü Ceony. Emery'nin kalbi Lira için sadece bir hediye, bir ödüldü. Yani Emery'nin kalbi onun için bir eşyadan ibaretti. Emery bir zamanlar Lira'yla evli olabilirdi ancak şimdi onu yakalamaya çalışan bir avcı, ezeli bir düşman ve onun belasıydı. Bu yüzden Lira, ondan nefret ediyordu.

Organ büyücüsü, çevik bir hareketle belindeki hançeri çıkardı ve Ceony'ye doğru koştu. Hançeri aslında onun dikkatini dağıtmak için kullanmıştı. Asıl amacı, elindeki kanla ona saldırmaktı. Ceony, Büyücü Hughes'in sözlerini hatırladı: "Organ büyücülerinin sağ gösterip sol vurduğunu bilmelisin Patrice," dedi. "Bu tip büyücüler hayli tehlikelidir. Tek bir dokunuşları bile insan bedenini büyüyle doldurabilir. Bahsettiğim büyü, ölüm büyüsidür," demişti.

Ceony kendini hemen kenara attı. Sağ ayağı iki kayanın arasına sıkıştı. Biraz çabaladıktan sonra ayağını sıkıştığı yerden kurtardı. Fakat bunun için ayakkabısını çıkarmak zorunda kalmıştı. Lira ise o sırada hançerini havada savurmaya devam ediyordu. Bir yandan Lira'nın hançer darbelerinden kaçıyor bir yandan da çantasından kâğıt uçağı çıkarmaya çalışıyordu. Kâğıt uçağı çantasından çıkarmayı başarmıştı ancak rutubetten zarar gören kâğıt uçak elinde paramparça oldu.

Lira tekrar hücumla geçti. Ceony çılgınlaştı ve yükseklerle doğru çıkmaya başladı. Bir yandan da çantasından işe yarayacak bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Eline kâğıt yarasa geldi. "Nefes al," dedi kâğıt yarasaya. Yarasa da uçarak organ büyücüsünün burnunu hedef aldı.

O sırada göğsündeki kâğıt zincirin kalan kısımlarına dokundu ve Emery'nin ona bir önceki odacıkta öğrettiği büyüyü yapmaya koyuldu, ardından kendi etrafında fırladık gibi dönmeye başladı.

Lira ise yarasayı havada yakalayıp buruşturdu.

"Bağla," diye zincire emir verdi Ceony.

Derin sulardaki bir köpekbalığı gibi zincirler bir anda fırlayıp Lira'ya hücum etti. O sırada Lira, kendine saldırmakta olan zincirleri hançeriyle ikiye böldü.

"Sana daha önce de söylediğim gibi sende hiç güç yok," dedi Lira. Sonra, belinden bir şişe daha çıkardı. Şişeyi ayaklarının dibine atınca ortaya çıkan kırmızı dumanın içinde kayboldu. Fakat birdenbire Ceony'nin tam önünde tekrar belirdi. Artık tek çaresi vardı; o da elinde kalan son kâğıt büyüsü, yani eşkenar dörtgen şeklindeki kâğıttı.

Organ büyücüsü, Ceony'yi dirseğinden tuttu ve hançerin ucunu da tam çenesinin altına dayadı. Sevinçten sırıtıyordu.

Ceony soğukkanlılığını koruyarak var gücüyle Lira'yı itti ve kullanacağı kâğıdı çantasından çıkardı.

Lira öfkeyle bağırarak Ceony'ye doğru koştu ve boynuna yapıştı. Hançerinin ucu ise kaburgalarına batıyordu. Lira kan ve eski madeni paralar gibi kokuyordu.

Aniden bir şarkı mırıldanmaya başladı. Bunun üzerine Ceony kendini tuhaf bir şekilde sıcağa hem de çok fazla sıcağa maruz kalmış gibi hissetti. Lira'nın kadim büyüleri Ceony'yi büyülemiş gibiydi; ondan kurtulamıyordu. Emery'nin yapmış olduğu kâğıt büyüleri elindeydi, ama bir türlü Lira'dan kurtulamıyordu. Hemen bu kâğıt büyüünü kullanmak zorundaydı, hem de şimdi!

"Patla," diyerek kâğıda talimat verdi Ceony.

Eşkenar dörtgen şeklindeki kâğıt bir anda hızla titremeye sonra da bir eşekarısı gibi vızıldamaya başladı. Vızıltı gitgide artıyordu...

Sonra kâğıt aniden havai fişekler gibi patladı. Patlamanın etkisiyle Ceony kayalıklara çarparak dirseği ve kalçasının üstüne düştü. Ortalıktaki kargaşa dinince zar zor ayağa kalktı. Kolu ve kalçası çok ağrıyordu.

Kayalıkların diğer tarafında ise Lira vardı; güçlkle ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Hemen harekete geçmek istiyordu, çünkü patlamadan önce Lira ona dokunmuş, kara büyüünü uygulamaya çalışmıştı. Çantasındaki kâğıtların yerlere saçılmış olduğunu gördü. Yine bir yana savrulmuş çantasının yanında Lira'nın hançeri duruyordu. Ceony hâlâ patlamanın etkisiyle kendini toplayamamış olsa da hemen hançeri almak için harekete geçti. Onunla aynı anda Lira da harekete geçmişti. İkisi de hançeri almak için adeta birbiriyle yarışlıyordu; hançere ilk uzanan Ceony oldu.

Genç kız, şaşırtıcı derecede ağır olan hançeri yerden kaldırdı. Avazı çıktığı kadar bağırarak elindeki hançeri organ büyücüsüne saplayınca Lira feryat etti; yanağından ve gözünden oluk oluk

boşanan kanı durdurmak için elleriyle yüzünü kapatmaya çalışırken geriye doğru sendeledi.

Ceony hançeri hemen yere attı. O manzarayı görünce mide-si bulandı. Lira tekrar çılglık attı ve saldırıya geçti; elinin tersiyle Ceony'nin çenesine vurdu. Bunun üzerine Ceony yere düştü. Lira ise dizlerinin üstüne çöktü; bir yandan güçlükle nefes alıyor bir yandan da lanet okuyordu. Parmaklarının arasından kanlar fışkırıyordu. Hâlâ büyülmüş sözcükleri söylemeye çalışıyor, ama sürekli öksürüyordu. Kanı her yere saçılmıştı.

Yerlerdeki bütün kâğıtlar kana bulanmıştı. Ceony ise kanın değmediği kuru bir yere çıktı. Ceony eğilip işaretparmağıyla akan kana dokununca sanki aklı başından gitti; düşünceleri ise bomboş bir hal aldı. Sonra kendini toparlayıp işaretparmağındaki kanla bulduğu temiz bir kâğıda, "Lira dondu," yazdı.

Evet, Lira sahiden donmuştu.

Sonra organ büyücüsüne baktı; elleriyle yüzünü kapatmış ve kamburunu çıkarmış bir şekilde orada baştan ayağa buz kesmiş öylece duruyordu. Hırıltıları ve kesik kesik soluk alıp vermesi kesilmişti. Saçları ise yerçekiminden bağımsız bir şekilde havada asılı duruyordu.

Ceony, şaşkındı. Kanlı parmağına baktı, ama hiçbir şey düşünemiyordu. Sonra tekrar önündeki kâğıda baktı ve "... ve hiç hareket etmedi," cümlesini ekleyerek yüksek sesle okudu.

Lira hiç hareket etmiyordu.

Ceony ayağa kalktı ve kanlı kâğıdı kayalıklardan aşağı attı. Okyanusun tuzlu suyu kâğıdı yuttu. Lira'dan birkaç adım uzaklaşınca okyanusta kahverengi bir şey gördü. Gördüğü şey bir kayıktı. İçinde ise iki adam vardı; kayık biraz uzakta olduğu için adamların yüzlerini tam olarak seçemedi. Adamlardan biri kürek çekiyor diğeri de kayığın baş kısmına oturmuş kıyıya bakıyordu.

Ceony'nin aklına, buraya vardığında gördüğü martı geldi. O martıyı buraya birileri göndermişti. Belki de onu gönderen tekne-deki adamlardı.

Mağaraya doğru harekete geçti. Aslında koşmak istiyordu fakat bitkin bir haldeydi. Hatta kendini bitmiş tükenmiş hissediyordu.

Mağaraya girince el yordamıyla Emery'nin kalbinin olduğu yeri buldu. Kalp, hâlâ atıyordu.

Çantasının içine baktı; onca kâğıttan geriye bir tek Rezene kalmıştı. Köpeğine sessizce teşekkür etti; onu tekrar eski haline döndüreceğine söz vererek kâğıt köpeğe çok da zarar vermeden ondan birkaç parça kopardı. Kopardığı kâğıtlardan, Emery'nin kalbini saracak uzunlukta ve genişlikte bir hayat zinciri yaptı. Daha sonra, her şeyi yanına alarak mağaradan koşar adımlarla çıktı. Okyanustaki tekne kıyıya varmadan orayı terk etmesi gerekiyordu; Ceony de öyle yaptı. Hızlı bir şekilde kayalıkları tırmandı. Arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı.

Daha önce orada bıraktığı büyük kâğıt uçağı koyduğu yerde buldu. Emery'nin kalbiyle birlikte Londra'ya uçmaya koyuldu.

On Altıncı Bölüm

Rüzgâr, ağrıyan vücudunu ve hissiz parmaklarını sararken Ceony'nin aklı Emery'nin evine gitti. Yani orası, onun da evi sayılırdı. Peki, ya hocası ölmüşse ne yapacaktı? Onu kurtarmak için ya çok geç kaldıysa ne olacaktı? Canlı bir kalp, cansız bir bedene hayat verebilir miydi?

Emery'nin kalbi çok zayıf atıyordu. Kalbi büyüdü sudan çıkardığından beri sanki eski gücünü kaybetmiş gibiydi.

Fakat yine de vakti vardı. Elbette ki hâlâ zamanı vardı. Böyle hikâyeler kötü sonla bitemezdi.

Büyücü Aviosky, Hughes ve Katter, onun yokluğunu şimdiye kadar çoktan fark etmiş olmalıydılar. Ama onlardan gelecek tepkiyi hiç kafasına takmıyordu. Emery'yi kurtarma kararından da hiç pişmanlık duymuyordu.

Büyücüler hiç değilse Emery'nin evinin çatısındaki o büyük kapıyı açık bırakmışlardı. Kâğıt uçağı hiçbir yere çarpmadan dikkatlice tavanarasma indi. Ceony uçak iniş yaparken onu yönlendirmemişti bile, çünkü uçak sahibinin evini tanımış ve iniş yapmıştı.

Ceony, ağrıdan kaskatı kesilmiş ellerini yanlarına sürerek eklemlerinin açılmasını sağladı.

Ayağımın altındaki tahta döşemler gıcırdadı. Çantası, dededen kalma bir saatin kırık sarkacı gibi tek omzunda yamuk bir biçimde asılı dururken genç kız o an kendini kâğıttan yapılmış gibi hissetti. Duvarlardan destek alarak ikinci kata inebildi. Emery'nin kalbini dikkatlice tutuyordu. Ayakkabısının teki, kayalıkların arasına sıkışıp kalmış bu yüzden attığı her adımda acıyan ayağı daha çok ağrımaya başlamıştı.

Ceony hemen Emery'nin odasına yöneldi. Kapı aralık, yatağı ise boştu. Hâlâ olduğu yerde yatıyor olmalıydı. Demek ki Emery aşağıdaydı ve hâlâ hayattaydı. Onu bekliyor olmalıydı. Aksi takdirde Emery'yi o gelmeden gömemezlerdi. O kadar da geç kalmış olamazdı herhalde. Yoksa çok mu geç kalmıştı?

Kütüphanenin, banyonun ve kendi odasının olduğu koridor-
dan geçip yine duvara yaslanarak birinci kata indi.

Büyücü Aviosky, Ceony'nin aşağı inmesine sekiz basamak kala kapıyı açtı. "Ceony Twill," diye bağırdı. Ses tonunda kaygılı bir annenin, bir okul müdiresinin katılgının ve ilkbaharın ilk yağmur damlalarını teninde hissedenden bir çiftçinin rahatlığının izleri vardı. Ceony'yi gören Büyücü Aviosky'nin yüzü bembeyaz olmuştu; hemen basamakları çıkmaya koyulmuştu, ki Ceony'nin sözleri onu durdurdu: "Ben iyiyim," dedi. Aslında hiç de iyi değildi. Büyücü Aviosky'yi telaşlandıran bluzundaki kan ona ait değildi.

Ceony, Emery'nin kalbini büyük bir dikkatle sakladığı yerden yani göğsünden çıkardı. Büyücü Aviosky şaşkınlıkla elini ağzına götürdü.

"Bu... Olamaz," diye fısıldadı.

Genç kız son sekiz basamağı da indi. Büyücü Aviosky'nin yanından geçip gitti. Ceony hiç münakaşa edecek halde değildi. Ayrıca, Büyücü Hughes ve Katter ortalarda yoktu.

Emery'yi görünce kalbi küt küt atmaya başladı. İşte, gerçek Emery orada, yemek odasının zemininde boylu boyunca yatıyor-

du. Teni, ölü teni kadar soluktu. Dudakları da morarmıştı. Gözleri ise adeta çökmüştü.

Ceony'nin yaptığı kâğıt kalp hâlâ atmaya devam ediyordu.

Büyücü Aviosky odanın kapısını kapattı ve tam da Ceony'nin aklından geçen soruyu sordu: "İşe yarayacak mı?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Ceony alçak sesle. Büyücü Aviosky gibi tecrübeli birinin bu soruyu sorması onu korkutmuştu. Peki, ya işe yaramazsa, diye geçirdi içinden. Sonra, Emery'nin soluna geçip dizlerinin üstüne çöktü. Bir eliyle Emery'nin kalbini tutarken diğer eliyle de onun gömleğini açtı. Emery'nin teni buz gibi değildi, sadece soğuktu.

"Demek ki kâğıt kalpte hâlâ biraz büyü kalmış," dedi Ceony. Ardından, elindeki kalbi Emery'nin göğsünün üstüne koydu. Emery'nin teni, Lira'nın büyüünden kalma o altın rengi ışıltıyla kaplandıktan sonra aniden göğsü açıldı. Normalde açık bir göğüs kafesi görse muhtemelen bayılırdı fakat artık bu durum onu etkilemiyordu; ne de olsa bir kalbin içinde dolaşmıştı.

"Ben gideli ne kadar oldu?" diye sordu Ceony, o sırada kâğıt kalp Emery'nin göğsünden dışarı çıktı.

"Bir gün," dedi Büyücü Aviosky.

Ceony kafasını bir ileri bir geri salladı. Emery'nin hâlâ sıcak olan göğsüne uzandı ve orada duran kâğıt kalbi aldı.

Emery birden hareket etti ve derin derin nefes aldı. Göğsündeki oyuk çok hızlı bir şekilde kapanmıştı. Bedenindeki altın rengi parıltı da kaybolmuştu.

Ceony nefesini tutmuş bekliyordu. Genç kız yine hareketsiz halde yatmaya devam ediyordu. Ceony kulağını onun göğsüne dayadı ve kalp atışlarını dinledi. Kalbi biraz zayıf olsa da düzenli bir şekilde atıyordu. Genç kız gülümsedi. Daha fazla sevinmek istiyordu ama hiç gücü yoktu.

"İyileşecek ama doktor çağırmalıyız," dedi. Sesi biraz çocuk gibi çıkmıştı. Emery'nin alnına düşen saçlarını geri itti. Büyücü

Aviosky uzaktan Ceony'ye bakıyordu. Buna rağmen eğildi ve Emery'yi yanağından öptü.

"Bayan Twill," diye söze başladı Büyücü Aviosky ancak devam etmedi konuşmaya. Belki de bunun sebebi çok yorgun görünüyormuş olmasıydı. Ya da Büyücü Aviosky, Ceony'yi cesaretinden dolayı içten içe takdir etmiş ve ona kırıncı sözler söylemekten vazgeçmişti. Diğer bir ihtimal de Ceony'nin bacaklarının yüz yaşındaki bir ihtiyar gibi tir tir titremesi olabilirdi.

Ceony, Büyücü Emery Thane'in yanından ayrıлып merdivenleri güçlkle çıktı ve kendini yatağına atmaya kadar Büyücü Aviosky'nin bakışlarını sırtında hissetti.

Ceony sızlayan kemikler ve alınının tam ortasındaki hafif baş ağrısıyla güne merhaba dedi. Her tarafı sızım sızım sızlıyordu. Sırtının kayalıklara sürtünen kısmı kıpkırmızı olmuş ateş gibi yanmıyordu. Karnı açlıktan gurulduyor ve ağzı kupkuruydu.

Birisi ona bir bardak su verdi.

Yatağının başucuna eğilmiş adamı tanımadı. Adamın hemen arkasında Büyücü Aviosky duruyordu. Aviosky, genç kızın doğrulmasına yardım etti ve arkasına bir yastık koydu. Ceony, suyu dört beş yudumda içti. Ama bir bardak su, susuzluğunu dindirmeye yetmemişti.

Tanımadığı adamın boynunda bir stetoskop olduğunu gördü. Adam aşağı yukarı elli yaşında olmalıydı; saçları biraz dökülmüştü, gözünde de yuvarlak gözlükler vardı. Sonra anladı. Büyücü Aviosky'ye doktor çağırmasını söylemişti. Bu adam, doktor olmalıydı.

Pencereden içeri dolan gündüz ışığına bakılırsa uzun bir süredir uyuyor olmalıydı.

"Sıvı kaybı var," dedi doktor, sonra Ceony'nin nabzını yokladı. "Ayrıca vücudunda sıyrıklar var. Banyo yapması gerekiyor. Korkmayın Bayan Twill, yaşayacaksınız," diye ekledi.

Ceony boğazını temizledi ve, "Emer... Thane... Büyücü Thane," diye kekeledi. Büyücü Aviosky'nin bakışlarını görünce utan-
dı. "O, iyi mi?" diye sordu.

"Sizin de tahmin ettiğiniz gibi Bayan Twill, Büyücü Thane, birkaç günlük istirahatın ardından sağlığına kavuşacak. Doktor Newbold öyle söyledi," dedi Büyücü Aviosky.

Genç kız duydukları karşısında rahatlayarak yeniden yastı-
ğına gömüldü. Doktor Newbold, stetoskopla Ceony'nin kalbini de dinledikten sonra "İki gün boyunca bol sıvı ve katı olmayan gıdalar tüketmelisiniz. Eğer çiğnemek zorunda kalırsanız, lok-
manızı yutmayın, çünkü midenize kramp girebilir," dedi. Ardın-
dan siyah çantasına uzanarak içinde yeşil jel bulunan bir kavanoz çıkardı. Tagis Praff'taki hemşirenin, ecza dolabının üçüncü rafın-
da her zaman bulundurduğu sarısabır bitkisinden yapılan kreme benziyordu.

"Bu krem, yaralarınızı hemen kapatacak," diye açıkladı dok-
tor. "Günde iki kere ağrıyan yerlerinize sürün," diye ekledi.

"Şey, Em... Peki, ya Büyücü Thane?" diye sordu.

"Onun yarası yok," diye cevap verdi Doktor Newbold. "Bü-
yünün neden olduğu yaralar oldukça tuhaf bir özelliğe sahiptir. Tam olarak kesin bir tedavi şekli yoktur. Şayet Büyücü Thane sıra
dışı davranışlar gösterirse, beni arayın," dedi. Sonra işaretparma-
ğını uyarı mahiyetinde kaldırdı. "Sakın onu siz uyandırmayın,
kendi kendine uyanması lazım. İnsan vücudu neye ihtiyaç du-
yacağını çok iyi bilir; bizim müdahalemize gerek yoktur," diye
ekledi.

"Peki, onun sıra dışı davranışlarını nasıl anlayacağım?" diye
sordu Ceony. "O, zaten normalde de tuhaf biri," diye ekledi.

Büyücü Aviosky'nin Ceony'nin sözlerini tasvip etmediği çok
belliydi. Ceony ise sadece gülümsedi. Büyücü Aviosky, ters ters
bakınca gülümsemeyi kesti.

“Bu akşam da onu muayene etmeye gelecek misiniz?” diye sordu doktora Büyücü Aviosky.

Doktor Newbold, hayır anlamında kafasını salladı. “Hayır, hayır. Bu akşam onu muayene etmeme gerek yok. Durumu stabil, zaten artık kendi yatağında. Zorunlu olmadıkça hastaların yerde yatmaması gerekir,” dedi.

“Ben onu kontrol ederim,” dedi Ceony yattığı yerden doğrudan doğruya. “Ne de olsa ters giden bir şey var mı yok mu sürekli takipte olmak lazım, değil mi?” diye sordu. Sonra bir doktora bir de Büyücü Aviosky’ye baktı. “Ben onun çırağıyım ve sağlık durumum da iyi. Zaten Büyücü Aviosky de çok meşgul,” dedi.

Büyücü Aviosky dudaklarını büzdü. Ceony bu hareketin kendisine bir tepki olup olmadığından emin olamadı, çünkü Büyücü Aviosky’nin yüzünde genellikle bu ifade olurdu.

“Her şey çok karmaşıkken birden hızla düzeldi,” dedi büyücü. “Bu durum beni biraz endişelendiriyor. Fakat siz muayeneye gerek yok diyorsanız Doktor Newbold, bana da sizinle aynı fikirde olmak düşer,” dedi.

“Telaş edecek bir şey yok,” dedikten sonra doktor çantasını kapatıp ayağa kalktı. “Eğer ters giden bir şey olursa bana hemen bir telgraf göndermeniz yeterli olacaktır,” dedi.

“Bana da haber verin, lütfen” dedi Büyücü Aviosky. Ceony’ye bakarak. Ceony, Büyücü Aviosky’nin buraya geldiği günden beri aynı kıyafetlerle dolaştığını fark etmişti. Ona minnettardı. Diğerleri Emery’yi öylece bırakıp gitmişken Büyücü Aviosky, onun başında beklemişti.

Ceony gülümsedi. “Elbette haber veririm. Her bir gelişmeyi ve değişikliği size bildireceğim Bayan Aviosky. Söz veriyorum,” dedi Ceony.

Büyücü Aviosky, katı mizacının el verdiği ölçüde gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim. Eğitimini bölen bu olay için senden özür dilerim,” dedi. Sonra da Ceony’ye ciddi bir bakış fırlattı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse ben, çıraklıkta pek karma eğitim taraftarı değilim. Ne var ki geri kalan kâğıt büyücüsü hocalarının hepsi erkek. Bu durumu tekrar düşüneceğim,” diye ekledi.

Ceony bu sözleri duyunca, “Hayır!” diye bağırmak istedi ama kendini tuttu. Onun yerine sakın ve kibar bir dille, “Büyücü Thane, şu ana kadar çok iyi bir şekilde hocalık yaptı ve bana karşı da çok sabırlı davrandı. Mümkünse onun çırağı olarak eğitimime devam etmek istiyorum,” dedi.

Büyücü Aviosky, olur anlamında kafasını salladı. Yüz ifadesinde her ne kadar biraz kuşku belirse de hiçbir şey söylemedi. “Doktor Newbold,” dedi ve kendisiyle aynı boyda olan adama baktı. “Değerli vaktinizi bize ayırdığınız için teşekkür ederim. Ödemeyi izninizle Kurul aracılığıyla yapacağım,” dedi. Doktor peki dedikten sonra oradan ayrıldı.

Büyücü Aviosky’nin de doktorun peşinden çıkacağını düşünmüştü. Acaba neden kalmıştı ki?

Doktor dışarı çıkar çıkmaz Büyücü Aviosky, Ceony’nin dar yatağının kenarına oturdu ve, “Neler olduğunu başından sonuna kadar bana anlatmanı istiyorum,” dedi.

“Ben çok açım. Şey, Büyücü Thane,” sözlerine devam edemedi. “Anlatacakların çok mu uzun bir hikâye yoksa?” diyerek sözünü kesti Büyücü Aviosky. “Bir organ büyücüsünün peşine düşerek kuralları ihlal ettin!” diye ekledi. “Sadece hayatta kalmadın aynı zamanda İngiltere’nin en yetenekli kâğıt büyücüsünün kalbini de kurtardın. Ayrıntıları bilmeye hakkım var, Bayan Twill,” dedi.

“Bana bir organ büyücüsünün peşinden gitmemem gerektiğini öğretmediniz ki,” dedi Ceony. “Sadece yemek odasından çıkmamı söylemiştiniz, ben de söyleneni yapmıştım,” diye ekledi.

Büyücü Aviosky, “Bana olan biteni anlatman için seni alı mı koyayım yani Ceony, bunu mu bekliyorsun?” diye sordu.

"Anlatamam. Çünkü... çünkü özel bir şey," diye cevap verdi Ceony.

"Özel mi?" diye sordu Büyücü Aviosky şaşkınlıkla. "Nasıl yani? Bana anlatamayacağın kadar özel ne olabilir ki?" diye sordu. Sonra birden rengi attı. "Pazarlık mı yaptın yoksa?"

"Hayır, hayır," diye cevap verdi genç kız ve ellerine, tırnaklarının altındaki kan izlerine baktı. Gözünün önüne Lira'nın donmuş hali geldi. Bu kan büyüğü beni de organ büyücüsüne dönüştürmez umarım, diye geçirdi içinden.

Bu soru, Ceony'nin şimdiye kadar kendine sormaya cesaret edemediği bir soruydu. Büyücü Aviosky ile Büyücüler Kurulu, Ceony'nin Lira'yı nasıl mağlup ettiğini öğrenince ne yaparlardı acaba?

Ceony, Büyücü Aviosky'nin gözlerinin içine bakmadan konuştu: "Büyücü Thane'in çatıdaki kâğıt uçağını aldım. Sonra Lira'yı takip etmek için kâğıttan bir kuş kullandım. Lira, kâğıt uçağı görünce korkup kaçmış olmalı. Daha sonra onu kıyıya kadar kovaladım. Bununla da yetinmeyip okyanusta izini sürdüm. Galiba kaçtı. Okyanusta bir tekne gördüm; muhtemelen tekne onundu," dedi.

Büyücü Aviosky tek kaşını havaya kaldırarak, "Ve kalbi de yanma almadan gitti, öyle mi?" diye sordu.

Ceony evet anlamında başını salladı.

"Asıl amaç onu yok etmektir. Bu amacı gerçekleştirmeden geri dönerek aptallık etmişsin," dedi Büyücü Aviosky. "Geçtiğin güzergâhların koordinatlarını çıkarıp oralara dedektifler göndereceğim," dedi. Duyduğu sözler karşısında Ceony donup kaldı. Büyücü Aviosky'nin bu durumu fark etmemiş olmasını umut ediyordu.

"Biraz dinlenmek istiyorum," diyebildi Ceony. Dedektiflerin sahilde ne bulacaklarını kestiremiyordu. Acaba adamlar Lira'yı götürmüşler midir, yoksa onu öylece orada mı bırakmışlardır, diye düşündü.

“Biraz da yemek yemek istiyorum. Bir haritaya bakıp Lira ve diğerlerinin kamp kurduğu yeri tahmin edebilirim. Bulundukları yeri de belki bu akşam size telgrafla haber veririm,” diye ekledi.

Büyücü Aviosky şüphelenmiş gibiydi ancak fazla üstelemedi. Ne de olsa Ceony, onun en iyi öğrencilerinden biriydi. Yine dudaklarını büzüp ayağa kalktı ve, “Kurulun başına üşüşmesini istemiyorsan bana koordinatları bu akşam gönder. Büyücü Hughes çok sabırsız ve detaycı bir adamdır,” dedi Büyücü Aviosky ve gözlüklerini düzeltti. “Her ihtimale karşı kapıda bir at arabasını hazır bekleteceğim,” dedi ve gitti.

Ceony pencerenin ılık camına yaslanarak Büyücü Aviosky’nin gözden kaybolmasını bekledi. Ardından da Emery’nin odasına gitti.

Emery’nin yatak odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Hâlâ uyuyordu, üstünde iki tane battaniye vardı. Perdeler ise kapalıydı.

İçeri biraz gün ışığı girsin diye perdeleri biraz açtı. Emery, daha sağlıklı görünüyordu.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” dedi Ceony. Emery’nin her nefes alışverişinde inip kalkan göğsüne bakarken. “Büyücü Aviosky’ye onun olduğu yeri bildirmek zorundayım. Kurulla da konuşmak istemiyorum. Ama... Onu orada, kayalıklarda bıraktım. Acaba bu bilgi onların işine yarar mı, bilmiyorum fakat onun kanma temas ettim,” dedi Ceony. Dalgın dalgın sol kolunu sıvazladı. “Ama ben onun gibi değilim. Lütfen onun gibi olduğunu düşünme,” diye ekledi.

Ceony yatağın kenarına giderek Emery’nin sıcak elini sıktı. Sonra da yıkanmak için banyonun yolunu tuttu. Mümkünse artık kan görmek istemiyordu.

Yatmaya gitmeden önce, Büyücü Thane’in kütüphanesinden eski bir atlas çıkarıp koordinatları Büyücü Aviosky’ye telgraf çekti.

Sonra yatmaya gittiyse de gözüne pek uyku girmedii.

On Yedinci Bölüm

Ertesi gün Ceony sabah erkenden uyandı ve salondaki şömineyi yaktı. Sonra da mutfğa gitti.

Büyücü Aviosky belli ki o talihsiz akşamın tüm izlerini temizlemişti; kırık tabakları ortadan kaldırmış, ters dönmüş masayı da eski haline getirmişti. Fakat Ceony de boş durmadı; mutfak dolaplarını araştırıp temizlik malzemelerini bulunca sadece yerleri silip süpürmekle kalmadı, tezgâhı da bir güzel temizledi. Arkasından, lavabodaki bulaşıkları yıkayıp kuruladı ve hepsini düzenli bir şekilde yerlerine koydu. Öğle ve akşam yemeği için neler pişirebileceği konusunda fikir edinmek amacıyla dolapta ne var ne yok diye şöyle bir baktı. Kahvaltıdaysa süt içti ve kayısı yedi.

Daha sonra yukarı kata çıkıp banyoya girdi. Evin en güzel gösteren aynası bu banyodaydı. Saçlarının buklelerini özenle kıvırdı ve kafasına bir saç bandı taktı. Aynada kendine yeniden baktıkça saçındaki bandın ona yakışmadığını düşünerek çıkardı. Saç bandı yerine saçlarını iki yandan tel tokalarla tutturdu ve bir de zeytin dalı şeklinde bir toka taktı. Annesi her zaman zeytin dalının kızıl saçā çok yakıştığını söylerdi. Fakat Ceony'nin saçı kızıl değil turuncu renkteydi.

Makyaj malzemelerinin içinden bir göz kalemi aldı, gözlerini boyadı. Sonra da yanaklarına kırmızı rujla hafiften pembelik verdi. Üstüne de en sevdiği kıyafetlerden lacivert etek ile yavruağzı bluzunu giydi. Aynada gördüğü görüntüyü beğendi. Ardından durumunu kontrol etmek için Emery'nin odasına gitti. Emery hareketsizdi, buna rağmen onun daha rahat nefes alıp verdiğini gözlemledi. Yatağın kenarına oturdu ve Emery'nin saçlarını okşadı. Vücut ısısının normal olup olmadığını elini Emery'nin alnına koyarak kontrol etti. Ateşi normaldi. Sonra, biraz et suyu çorba getirip damla damla Emery'nin ağzına damlattı. Onun için yapabilecekleri bunlarla sınırlıydı.

Mutfağa inip kendine salatalıklı sandviç ile patates salatası hazırladı, gerçi bu yiyecekler doktorun tavsiyesine hiç uymuyordu. Yemekleri iki kişilik hazırladı fakat Emery'nin durumunda bir değişiklik olmadığı için Ceony tek başına yemek yedi. Artanları da sarıp dolaba kaldırdı. Bu yiyeceklerden sonra midesine kısa süreli bir kramp girdi. Akşam yemeği için özel soslu sosis, yanmda ktır ekmek ve kuşkonmaz vardı. Yemekleri yine iki kişilik hazırladı ve akşam sekize kadar bekledi ama Emery uyanmadı. Ona yaptığı et suyu çorbanın soğumasını bekledi. Çorba soğuyunca da Emery'ye içirdi; ardından yüzünü ve boynunu nemli bir havluyla sildi.

Kendi yemeğini çabucak yedikten sonra *Pip'in Cesur Kaçışı'nı* okudu. Sonra elini yüzünü yıkadı, çamaşırlarını astı ve yatağına gitti.

Ertesi gün, güneşin doğuşuyla uyandı ve banyo yaptı. Bukleleri omuzlarına güzelce dökülsün diye saçlarını sol kulağı hizasında topladı. Gözüne kalem çekip yanaklarına da hafif renk verdikten sonra yine aynı kıyafetlerini giydi. Kahvaltı etmedi. Çamaşırları yıkamaya koyuldu.

Öğle yemeği için kendine yine salatalıklı sandviç yaptı. Akşam yemeği içinse biberiyeli tavuk yapmaya karar verdi.

Tavuğu dolaptan çıkardı. Lavabonun altındaki dolaptan da kurutulmuş bir soğan, yemek masasının karşısındaki duvarda bulunan ipten de biraz biberiye aldı. Tavuğu parçalara ayırdığı sırada tavuktan hafif kan gelince Ceony durdu.

“Lira dondu... ve hiç hareket etmedi,” yazmıştı kâğıda. Birden aklma geldi.

Bıçağı bir kenara bıraktı ve ellerine baktı. Hiçbir şey olmadığı halde ona sanki ellerinde kan varmış gibi geldi. “Kâğıt, sadece bir kâğıt büyüsüydü, hepsi bu,” dedi kendi kendine.

“Kâğıt büyüsünün gerçek insanlar üstünde hiç etkisi yoktur, değil mi?” diye sordu kendi kendine. Sonra endişeli bir şekilde dudağını ısırды. Büyücü Aviosky’den hâlâ haber almamıştı. Acaba eski öğretmeni ondan şüphelenmiş miydi? Acaba gönderdiği telgrafı almış mıydı?

Ceony önce masaya sonra da ikinci kata, yani Emery’nin odasına çıkan merdivenlere baktı. Bu durumu ona nasıl anlatacaktı?

“Saçmalama,” dedi yüksek sesle. Bıçağı tekrar eline aldı ve tavuğu kesmeye devam etti. Baharat ve pane harcıyla harmanladıktan sonra firma verdi. Pişen yemeğin kokusu, temiz çamaşırlar ve bıçağı saklamak onu biraz olsun yatıştırdı.

Ceony daha sonra Emery’yi kontrol etmeye gitti. Artık daha iyi görünüyordu; şekerleme yapan bir adam kadar sağlıklıydı.

Akşam yemeğinden sonra çantasının içindeki kâğıt köpeği alıp kütüphaneye gitti. Çalışma masasına oturup Rezene’nin ek-sik kısımlarını yapmaya çalıştı. Böylece onun tekrar canlanmasını sağlayabilecekti. Hâlâ acemi-ydi; Rezene’nin vücudundaki bağlantılar ve katladığı kâğıtların kıvrımları arasında nasıl bağlantı kuracağını bilemedi; kafası karıştı. Bu köpeği yaptığı sırada Emery’yi dikkatle seyretmiş olsaydı bile yine de yapamazdı çünkü kâğıt köpek büyüsü ileri seviyeydi.

Rezene’yi tamamlamaktan vazgeçti ve raflardaki kitaplara bakmaya koyuldu. *Ahır Örümcceği* adında kısa bir roman buldu;

bazı sahneler romanın sayfalarına resmedilmişti. Kitabı Emery'ye de okudu. Bu kitabı ilk defa okuduğu için içindeki sahneleri canlandıramadı. Biraz alıştırma yapmalıydı.

O gece, *Alur Örümceği* başlıklı kitabı aldıği rafa koyarken aniden telgrafın sesi duyuldu. Sabırsızlıkla cevabı beklemeye başladı. Sesler kesilince Bayan Aviosky'nin gönderdiği haberi okudu:

Koordinatları kontrol ettim tamam. Lira'dan hiçbir iz yok tamam. Kurul araştırıyor tamam. Umarım her şey yolundadır tamam.

Lira'yı bulamamış olmaları Ceony'yi elbette sevindirmedi. Aksine, bu durum onu daha da korkuttu.

Ceony iki saat boyunca yatağında döndü durdu. Aklına sürekli o kıyı ve Lira'yla yaşadığı karşılaşma geliyordu. Parmaklarını boynuna bastırarak nabzını yokladı. Kalp atışları çok zayıftı.

O sabah geç uyandı ve yine her sabah yaptıklarını yaptı: saçını düzeltti, makyaj yaptı, elbisesini giydi ve ev işleri yapmaya başladı.

Kahvaltı için kendine pastırma, yumurta ve tost hazırladı. Yine iki kişilik hazırlamıştı. Tek başına kahvaltı ettikten sonra mutfakta kaç günlük erzak kaldığını kontrol etti ve bir an önce alışverişe gitmeye karar verdi. Fakat alışverişe yalnız gitmek istemiyordu.

Biraz bahçeye çıktı. Ilık yaz güneşi, evin üstündeki bulutların arasında ısıldıyordu. Arka bahçede sadece kâğıt değil gerçek çiçekler de bulunuyordu. Bahçe gayet bakımlı duruyordu; yalnızca naneler, maydanozlar ve kırmızı turpların arasında yabani otlar bitmişti. Genç kız, yabani otları tek tek temizledi. Sonra toprağın suya ihtiyacı olup olmadığını anlamak için işaretparmağını toprağa batırdı; toprağı sulamak gerektiğine karar verdi.

Bir ibrik almak için mutfaka girince uzaklardan tanıdık bir ses işitti, bu bir havlama sesiydi. Bir anda kâğıt köpek sevinçle havlayarak mutfaka girdi. Sahibini tekrar gördüğü için o kadar

mutluydu ki hiç yerinde durmuyor; düşüyor, kalkıyor sonra yine Ceony'nin ayaklarının dibine koşarak geliyordu. Rezene, Ceony'nin kollarını kâğıt diliyle yaladı. Kuyruğunu da öyle hızlı salladı ki Ceony, minik köpeğinin kuyruğunun kopacağını düşündü.

"İşte, yine beraberiz!" dedi Ceony, Rezene'nin kulaklarının arkasını ve çenesini kaşırken, "Birbirimizden çok ayrı kalmadık, değil mi?" diye sordu Ceony.

Genç kız, köpeğinin mucizevi biçimde kendi kendine ayağa kalkmayacağını biliyordu. Birkaç dakika sonra merdivenlere çıkan kapı açıldı ve Emery içeri geldi. Üstünde yine o çivit mavisî cübbesi vardı ama içine de temiz bir tişört ile pantolon giymişti. Ceony bu kıyafetleri dün yıkamıştı.

Yavaş yavaş ayağa kalktı; yanakları al al olmuştu. Emery biraz kambur yürüyordu fakat gayet sağlıklı görünüyordu.

O güzel yeşil gözleri Ceony'nin gözleriyle buluşunca gülümsedi.

"İçimden bir ses muhteşem bir şey kaçırdın diyor," dedi Emery. Sesi biraz pürüzlüydü, bu yüzden konuşmaya devam etmeden önce boğazın temizledi. "Ayrıca kurt gibi açım," diye de ekledi.

"Ah, tabii ya," dedi Ceony. Kâğıt köpeğin yanından geçerek ekmek kutusuna yöneldi. "Size bir şeyler hazırlayabilirim. Otursanıza. Salatalık sever misiniz? E, tabii ki seversiniz... İşte salatalıklarınız," diye ekledi.

Emery Thane'in yüzünde ciddi bir ifade olsa da hem gözlerinin içi gülüyor hem de dudaklarında bir tebessüm gizleniyordu. "Kendi sandviçimi kendim yapamayacak kadar da hasta değilim, Ceony," dedi Emery.

Fakat Ceony kafasını hayır anlamında salladı. Kesme tahtası ile dolaptaki son salatalığı aldı. Hocası, yemek odası ve mutfak arasında biraz durduktan sonra kendine bir sandalye çekti.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu Ceony. Hâlâ utangaç bir haldeydi. Bu nedenle, salatalığı soyarken ve keserken elleri titriyordu. Kendine hâkim olmaya çalıştı yoksa parmağını kesecekti.

“Sanki kalbimin içinde biri gezinmiş gibi hissediyorum ve görülmemesi gereken şeyler görüyorum,” dedi Emery.

Bu sözleri duyunca donakaldı. Başını çevirince Emery’yle göz göze geldi. Onun bir şeyler bildiğini sezdi.

Boynu ve kulakları ateş gibi yandı. “Şey, neler olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Ceony.

Emery bir tutam saçını parmağıyla çevirdi. “Bu, benim kalbim Ceony. Tabii ki içinde neler olduğunu biliyorum. Yani, çoğunu biliyorum,” dedi Emery.

Çoğunu mu, dedi içinden Ceony. Mutfak dolabının kapağını açarak kıpkırmızı olan suratını saklamaya çalışırken. Sonra da salatalığı kesmeye odaklandı. Çoğunu biliyorum ne demek? Aca-ba ne kadarını biliyor, diye sordu içinden.

Dördüncü odacıkta Emery’yle aralarında geçen konuşmayı hatırladı. Öyle utandı ki elini yüzünü ateş bastı.

Mutfak dolabı aniden kapandı. Ceony kafasını kaldırınc-a Emery Thane’in yanında olduğunu fark etti. Emery bıçağı Ceony’nin elinden aldı ve tezgâha koydu. “Ama öncesinde ve sonrasında ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. Bakışları, Ceony’nin boynuna kaydı. Elini uzattı ve Ceony’nin öne eğdiği kafasını kaldırdı. Hocasının onun boynundaki morlukları incelediğini düşündü. Bu morluklar, Lira’nın kesik kol ordusunun eseri-ydi.

Genç kız geri çekildi ve saçını omzuna atarak izleri gizledi. “Sizin kâğıt uçağınızı çaldım,” dedi Ceony.

“Kâğıt uçağım olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Emery.

Ceony evet anlamında başını salladı. “Keşif için kâğıt kuşlar gönderdim ve onları takip ettim. Şey, galiba Lira botla kaçmaya niyetliydi,” diye ekledi.

"Fakat kaçmadı," dedi Emery bu kez soru sormamıştı. Genç kıza meraklı gözlerle baktı. Bunun üzerine sözcükler Ceony'nin ağzından peş peşe döküldü. "Lira'yla okyanus kıyısındaki mağara karşılaştım. Kalbinize bir çeşit büyü yapmıştı, ben de bu büyü yüzünden sizin kalbinize girip orada mahsur kaldım. Kalbinizin içinde dolaşmak arzusunda hiç değildim. Başka bir seçeneğim yoktu," dedi. Hiç susmadan konuşuyordu ve Emery'nin insanın içine işleyen bakışlarından kendini alamıyordu. "Eğer kalbinizin son odacığını bulursam, oradan kurtulabileceğimi düşündüm. O da oradaydı; arada bir ortaya çıkıyordu. Olabildiğince hızlı hareket etmeye çalıştım. Sizin ölmenizi istemiyordum," diye ekledi.

"Sonra dışarı çıkabildim," dedi Ceony. Emery de onu başıyla onayladı. Yani bu demek oluyordu ki Emery o kısmı hatırlıyordu. Vücudundaki olanca kan sanki birdenbire yüzünde toplanmıştı; ayakları buz gibi oldu.

"Lira o kıyıdaıydı. Bütün yaptıklarımız nemlendi ve ıslandı. Organ büyücüsü kolumdan tutup benim de kalbimi sökeceğini söyledi. Bir de," dedi ama konuşmaya devam etmedi. Emery'den geri çekilmeye çalışırken kalçasını tezgâha çarptı. "Ben, onun gibi değilim. Ben aslında öyle yapmak istemedim... Ama oldu bir kere," diye ekledi.

Emery kaşlarını havaya kaldırarak ona baktı. "Ne yapmak istemedin Ceony? Ne oldu?" diye sordu.

"İkimiz de aynı anda hançere doğru koştuk," dedi ve devam etmedi. Olaydan bir haber olan Emery sanki onun neyi kastettiğini hemen anlayacaktı; Ceony öyle sanıyordu. "Hançeri önce ben yakaladım. Ona zarar verdim," dedi. Lira'nın yüzüne zarar verdiğini eliyle işaret etti. "Sonra, kan revan içinde kaldı. Kâğıt... Bana verdiğiniz büyü sayesinde her yer kâğıt oldu. Patlama büyü-sünü kastediyorum. Kâğıtlardan birinin üstüne de onun sonsuza kadar donmuş olarak kalacağını yazdım. Bunu kanla yazdım ve

işe yaradı,” dedi Ceony. Gözlerinden yaşlar aktı. “Ben onun gibi değilim,” dedi ağlayarak. “Ben organ büyücüsü değilim,” diye ekledi.

Emery, onun omzuna dokununca Ceony yeniden kafasını kaldırdı. Şu anda mutlaka şapşal gibi görünüyor olmalıydı.

“Hayır, tabii ki değilsin,” dedi Emery. “Sen kâğıda bağlısın, organ büyücüsü olamazsın. İmkânsız bir şey,” dedi.

Onun gözlerinin içine bakarak, “Ama Lira,” diye söze başladı ancak lafı yarım kaldı.

“Onunla tanıştığımda Lira büyücü değildi,” diye cevap verdi, elini Ceony’nin omzundan çekti. “Asistan hemşireydi. Bu nedenle kan görmek onu rahatsız etmezdi. Etmiyor,” dedi Emery.

Ceony, kafasını ağır ağır salladı, bir süre konuşmadı. “O halde ben... Yani ben, kara büyü yapmış olmuyorum, değil mi?” diye sordu.

“Ne yaptığını bilmiyorum ki,” diye cevap verdi Emery, eliyle saçını taradı. Bir süre Ceony’nin arkasındaki pencereden uzun uzun baktı. “Ama yasadışı bir şey yapmamışsın. Seni mahkemeye götürecek bir şey değil, tabii eğer korkun buysa. Sen, benim hayatımı kurtardın Ceony. Ölü gibi yatmamış olsaydım öteki tarafı yanlış değerlendirmeye devam edecektim,” diye ekledi.

Ceony, iç rahatlığıyla yüzünü kaplayan tebessümü gizlemek için başını önce eğdi. “Eğer ölmüş olsaydınız çok büyük üzüntü duyardım, Eme... şey Büyücü Thane,” dedi Ceony. “Yani ölmüş olsaydınız o kadar yolu boşu boşuna gitmiş olacaktım,” diye de ekledi.

Ceony’nin ayaklarının yanında duran kâğıt köpek havladı ve sahibinin ayakkabılarını kokladı. Emery gülümsedi. Sonra bir süre sessizlik oldu.

“Pekâlâ,” diyerek sessizliği bozdu Emery. Dilimlenmiş salatalıkları ekmeğe koyduktan sonra mutfak dolabından bir tabak

aldı. Masaya doğru giderken, “Bugün bu yemeği yiyeceğiz, öyle mi?” diye sordu.

“Bu yemeği mi?” dedi Ceony ve Thane’in elindeki yavan sandviçe baktı. Thane sandviçten bir ısırık almıştı bile; hem de içine mayonez bile sürmemişti. “Bana göre, salatalıklı sandviçten katbekat üstte olan her şeye ‘yemek’ denir. Hatırlarsanız aşçı olmayı çok istemiştin,” dedi Ceony.

“Ya, öyle miydi?” diye sordu Emery sandviçten bir lokma daha aldı.

Ceony kendi için ekmek kestiği sırada durdu ve, “Az önce bana şaka mı yaptınız?” diye sordu.

“Bu evin eşliğinden geçtiğin ilk günden beri sana şaka yapıyorum zaten,” diye cevap verdi Emery.

Ceony gülümsedi. “Hemen geliyorum,” dedi.

Salatalıkları ve ekmeği tezgâhta bırakıp koşarak çalışma odasına çıktı. Çalışma masasının arkasındaki raftan kare şeklinde kesilmiş açık mavi bir kâğıt aldı. Sonra da kâğıdı “origami tuzluk” elde edecek şekilde katladı. Emery’yle bu oyunu en son oynadıklarında, Ceony’ye macera görünmüştü. Ayrıca Lira’nın adını da görmüştü. Kâğıdı katlamayı tamamlayınca kâğıt ceplerin içine kalemle şans sembolleri çizdi ve ‘beş’ yazması gereken kâğıt cebi boş bırakarak hemen mutfığa, Emery’nin yanına gitti. “Buraya hangi sayı gelmeli?” diye sordu Ceony.

Emery’nin gözlerinin içi neşeyle parladı. Sonra kalemi ve katlanmış kâğıdı alıp kalan son üç sembolü ekledi, bir yandan da ağzındaki lokmayı çiğniyordu. Hangi rakamda hangi sembol olduğunu çoktan hafızasına yüklemişti.

“Annenizin kızlık soyadı nedir?” diye sordu Ceony.

Emery dirseğini masaya koyup elini çenesine götürdü. “Hatırlamıyor musun?” diye sordu Ceony’ye.

“Hatırlıyorum,” dedi Ceony. “Kötü şans getirmek istemiyorum. Haydi, cevap verin,” dedi.

“Vladara,” dedi Emery. “Tek ‘r’ harfiyle yazılıyor,” diye ekledi. Gözleri ışıldadı.

Ceony tuzluğu yedi kere açıp kapattıktan sonra, “Doğum gününüz ne zaman?” diye sordu.

“14 Temmuz 1871,” diye cevap verdi Emery.

Ceony yine elindeki kâğıt oyuncağı açıp kapadı. “Bir sayı söyleyin,” diye sordu bu defa.

Emery bir süre sessiz kaldı, Ceony’nin yüzünü inceledi. Aklından geçenlerle gözlerinden okunanlar bir değildi. Ceony’nin yüzünün tekrar kızarmasına fırsat vermeden, “Bir,” dedi.

Tuzluğu hareket ettirince karşısına Emery’nin çizdiği kısım geldi. Ceony kâğıt cebini açtı ve otuz saniye süreyle boş kâğıda baktı. Sonra tanıdık bir görüntü belirdi zihninde: batmakta olan güneş, kara erik ağacı, kır çiçekleri ve yabancı otlarla dolu ufak bir tepe. Tatlı tatlı esen meltem, toprak, yonca ve bal kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Emery ağacın altındaki kırkyama örtünün üstüne oturmuştu, saçları şimdikinden daha kısaydı. Çivit mavisi cübbesi ise özenle katlanmış bir şekilde yanında duruyordu. Sessizce günbatımını seyrediyordu. Ceony’nin gördüğü kadarıyla da gözlerinde gönül rahatlığı vardı.

Yanma da bir kadın uzanmıştı. Kadın, parmağıyla Emery’nin elini okşuyordu. Turuncu renkli saçlarını tek örgü halinde şekillendirmiş ve yeleşini omzunun üstüne atmıştı. Diğer tarafta ise siyah saçlı iki tane küçük oğlan çocuğu salıncakta birbirlerini sallıyor, salıncığın iplerini tutarak neşeli kahkahalar atıyorlardı.

Ceony origami tuzluğu kapattı. Pencereden günbatımının gökyüzünde bıraktığı renklere baktı. Boğazında oluşan düğüm nihayet kaybolmuştu; kalp atışları da normale dönmüştü.

“Ee?” diye sordu Emery.

“Geleceğinizi bilmek size kötü şans getirir,” dedi Ceony.

“Ben, kişinin kendi geleceğini okuması ona uğursuzluk getirir diye biliyordum,” diye karşılık verdi Emery.

“En iyisi risk almamak,” dedi Ceony; bir yandan sırtıtmamak için kendini zor tutuyor, üzgün bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu. Bir sandalye çekip masaya oturdu. “Prit’le aranızda geçenleri gördüm. Madem kâğıt büyücülüğünden nefret ediyordunuz niçin kâğıda bağlanmayı seçtiniz?” diye sordu Ceony.

“Seninle aynı sebepten dolayı,” dedi Emery ve arkasına yaslandı. “Aslında seçmek istemedim. Fakat sonradan çok güzel bir şeye dönüştü. Görüyorsun ya düşündüğünden daha fazla birbirimize benziyoruz,” diye ekledi.

“Evet,” dedi Ceony ve yüzünü büyük bir gülümseme kapladı. “Evet, gerçekten benziyoruz.”

Yazar Hakkında

Salt Lake City'de doğan Charlie, kendi gibi erkek ismi taşıyan üç kız kardeşiyle birlikte *Uzay Yolu* filminin hayranı olarak büyüdü. Kurgu romanları yazarlığının yanı sıra, serbest editörlük yapmaktadır. Brigham Young Üniversitesi'nden mezundur, ukulele çalar, bir sürü gözlüğü vardır ve günün birinde bir köpek sahibi olmayı istemektedir. *Kâğıt Büyücüsü* onun ve insan yapımı materyalleri canlandıran büyücülerin dünyasını inceleyen sıradışı bir serinin ilk romanıdır. Yazar, ailesiyle birlikte Utah'ta yaşamaktadır.